Strada Ficțiunii
GUILLAUME MUSSO
MÂINE

MÂINE

Strada Ficțiunii

Mergi pe o stradă. Cosmopolită. Străniu familiară. Cu miros de mare, de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști. Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele. Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acompania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei descoperi debutanții chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

GUILLAUME MUSSO

Copyright © Emanuele Scorcelletti

Guillaume Musso (născut în 1974) este unul dintre cei mai populari scriitori francezi contemporani. Se prezintă simplu: „Guillaume Musso, născut la Antibes, romancier." Încă de la vârsta de zece ani a fost sigur că va scrie romane. Mama lui, bibliotecară, i-a trezit gustul pentru literatură, hrănindu-l cu „Proust la biberon". La nouăsprezece ani, Musso a plecat în Statele Unite ale Americii, unde s-a îndrăgostit de New York. S-a întors în Franța plin de idei pentru romanele sale. A debutat în 2001, cu romanul *Skidamarink*. Ideea romanului care i-a adus celebritatea (*Et Après*, 2004) i-a venit după ce a trecut printr-o experiență terifiantă: la douăzeci și patru de ani, a suferit un grav accident de mașină, care l-a făcut să reflecteze la sensul vieții și la posibilitatea ca ea să se sfârșească pe neașteptate. Următoarele sale romane – *Sauve-moi* (2005), ***Vei fi acolo ?*** (*Seras-tu là?*, 2006; Editura ALLFA, 2010), *Parce que je t'aime* (2007), *Je reviens te chercher* (2008), ***Ce-aș fi eu fără tine ?*** (*Que serais-je sans toi?*, 2009; Editura ALLFA, 2011), ***Fata de hârtie*** (*La fille de papier*, 2010; Editura ALLFA, 2012), ***Chemarea îngerului*** (*L'appel de l'ange*, 2011; Editura ALLFA, 2013), ***După șapte ani...*** (*7 ans après...*, 2012; Editura ALLFA, 2013) și ***Demain*** (*Mâine*, 2013; Editura ALLFA, 2014) – au fost la fel de bine primite de public, unele fiind în curs de adaptare cinematografică.

Vocea autorului

„Scriu întotdeauna cărțile pe care mi-ar plăcea și mie să le citesc. Romanele mele îmbină mai multe genuri: sunt și povești de dragoste, au și elemente de thriller și roman polițist."

Guillaume Musso

GUILLAUME MUSSO

MÂINE

Traducere din limba franceză de
Liliana Urian

EDITURA ALLFA

DEMAIN
Guillaume Musso
Copyright © XO Éditions, 2013. All rights reserved

MÂINE
Guillaume Musso
Copyright © 2014 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MUSSO, GUILLAUME
Mâine / Guillaume Musso; trad.: Liliana Urian. –
Bucureşti: ALLFA, 2014
ISBN 978-973-724-874-9

I. Urian, Liliana (trad.)

821.133.1-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA.**
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată
fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA.**
Drepturile de distribuţie în străinătate aparţin editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside
Romania, without the written permission of **ALLFA,**
is strictly prohibited.
Copyright © 2014 by **ALLFA.**

Editura **ALLFA:**
Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – Bucureşti
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10
Distribuţie: 021 402 26 30;
021 402 26 33
Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Crenguţa Năpristoc
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Anca Tach
Design copertă: Alexandru Novac

„Dragostea se târăşte când nu poate să meargă."
William Shakespeare

Prima parte

Hazardul întâlnirilor

Prima zi

1
În mijlocul fantomelor

„Nu ești cel pe care îl vezi în oglindă. Ești cel
care strălucește în ochii celorlalți."
Tarun J. Tejpal

Universitatea Harvard
Cambridge
19 decembrie 2011

Amfiteatrul gemea de lume, dar nu se auzea niciun zgomot.

Acele de pe cadranul de bronz al bătrânului orologiu arătau ora 14.55. Cursul de filosofie ținut de Matthew Shapiro se apropia de sfârșit.

Așezată în primul rând, Erika Stewart, o tânără de douăzeci și doi de ani, își măsura profesorul din priviri cu insistență. De o oră încerca fără succes să-i capteze atenția, sorbindu-i cuvintele și dând din cap la fiecare dintre remarcile sale. În ciuda indiferenței de care se loveau inițiativele fetei, profesorul exercita asupra ei o fascinație tot mai mare pe zi ce trecea.

Trăsăturile tinerești, părul tuns scurt și barba de o zi îi dădeau un șarm incontestabil care stârnea multă emoție printre studente. Cu blugii lui prespălați, cu cizmele din piele cu aspect patinat și puloverul pe gât, Matthew semăna mai degrabă cu un student masterand decât cu unii dintre colegii săi scorțoși și sobri pe care îi întâlneai prin campus. Dar forța lui de seducție stătea nu atât în chipul frumos, cât mai ales în talentul de orator.

Matthew Shapiro era unul dintre cei mai populari profesori din campus. De cinci ani de când preda la Cambridge, prelegerile sale atrăgeau în fiecare an noi studenți. În semestrul acela peste opt sute de studenți se înscriseseră la cursul lui pe care îl ținea acum în cel mai mare amfiteatru din Sever Hall.

FILOSOFIA ESTE INUTILĂ DACĂ NU ALUNGĂ SUFERINȚA SPIRITULUI.

Scrisă citeț pe tablă, afirmația lui Epicur constituia coloana vertebrală a materiei predate de Matthew.

Cursurile lui de filosofie erau astfel gândite încât să fie accesibile. Toate argumentările pe care le făcea aveau legătură cu realitatea. Shapiro începea fiecare prelegere plecând de la cotidianul studenților săi, de la problemele concrete cu care se confruntau: frica de a nu pica un examen, destrămarea unei relații, tirania privirii celorlalți, motivele pentru care își aleseseră o anumită specializare... Odată pusă această problematică, profesorul îi convoca pe Platon, Seneca, Nietzsche sau Schopenhauer. Și grație prezentării sale pline de însuflețire, aceste mari figuri dădeau impresia că părăsesc pentru un timp manualele universitare pentru a deveni familiari și accesibili, niște prieteni capabili să dea sfaturi utile și încurajatoare.

Cu inteligență și umor, Matthew integra totodată în cursul său o mare parte din cultura populară. Filme, cântece, benzi desenate, totul constituia un bun pretext de a filosofa. Până și serialele de televiziune își găseau locul în prelegerile lui. Celebrul doctor House ilustra argumentul experimental, naufragiații din *Lost* ofereau o reflecție asupra contractului social, în timp ce publicitarii din *Mad Men* deschideau o ușă spre studiul evoluției relației dintre bărbați și femei.

Dacă acea filosofie pragmatică făcuse din el un „star" al campusului, ea stârnise totodată și multă gelozie și iritare din partea colegilor care considerau cursul său superficial. Din fericire, reușita la examene și la concursuri a studenților lui Matthew fusese până în prezent în favoarea lui.

Un grup de studenți chiar îi filmase prelegerile și le pusese pe You Tube. Inițiativa atrăsese atenția unui jurnalist de la *Boston Globe* care scrisese un articol despre ele. După preluarea articolului în *New York Times*, lui Shapiro i se solicitase să scrie un soi de „antimanual" de filosofie. Deși cartea se vânduse bine, tânărul profesor nu se lăsase îmbătat de acel început de notorietate și rămăsese la catedră, de unde putea să își îndrume cel mai

bine studenții. Numai că povestea aceea frumoasă luase o întorsătură tragică. În iarna care trecuse, Matthew Shapiro își pierduse soția într-un accident de mașină. O dispariție neașteptată și brutală, care îl debusolase. Deși continua să-și țină cursul, profesorul captivant și pasionat își mai pierduse din entuziasm.

Erika miji ochii pentru a-l studia mai bine. De când avusese loc tragedia, ceva se năruise în Matthew. Trăsăturile i se înăspriseră, privirea își pierduse înflăcărarea; totuși, doliul și suferința îi dădeau o aură tenebroasă și melancolică care îl făcea și mai irezistibil în ochii tinerei.

Studenta plecă ochii și se lăsă purtată de vocea gravă și fermă ce răsuna în amfiteatru. O voce care își mai pierduse din carismă, dar continua să fie plăcută. Razele soarelui pătrundeau prin ferestre, încălzind încăperea mare și orbindu-i pe cei așezați la mijlocul rândurilor. Erika se simțea bine, legănată de timbrul liniștitor al vocii profesorului.

Dar acea clipă de grație nu dură prea mult. Soneria care anunța sfârșitul cursului o făcu să tresară. Își strânse lucrurile fără să se grăbească, apoi așteptă ca sala să se golească pentru a se apropia timid de Shapiro.

— Ce faci aici, Erika? se miră Matthew văzând-o. Tu ai urmat modulul ăsta anul trecut. Nu mai trebuie să asiști la cursul meu.

— Am venit din cauza afirmației lui Helen Rowland pe care o citați adesea.

Matthew se încruntă în semn de nedumerire.

— „Nebuniile pe care le regretăm cel mai mult sunt acelea pe care nu le-am comis când am avut ocazia."

Apoi fata își luă inima în dinți și continuă:

— Ca să nu am regrete, aș vrea să comit o nebunie. Sâmbăta viitoare e ziua mea de naștere și aș vrea... Aș vrea să vă invit la cină.

Matthew făcu ochii mari și încercă imediat să-și aducă studenta cu picioarele pe pământ:

— Ești o fată inteligentă, Erika, deci știi foarte bine că există cel puțin o sută de motive pentru care o să-ți refuz invitația.

— Dar v-ar plăcea, nu-i așa?

— Nu insista, te rog! o întrerupse el.

Erika simți că îi ia fața foc de rușine. Mai bolborosi câteva scuze, după care părăsi amfiteatrul.

Matthew își luă paltonul pe el oftând, își înnodă fularul la gât și ieși la rândul său în campus.

*

Cu întinsele lui peluze și cu impozantele clădiri din cărămidă brună pe frontoanele cărora tronau devize latinești, Harvardul avea distincția și atemporalitatea universităților britanice.

De cum ajunse afară, Matthew își rulă o țigară, o aprinse, apoi părăsi repede Sever Hall. Cu geanta pe umăr, traversă Yard-ul, o suprafață mare acoperită cu gazon din care se desprindeau o mulțime de alei labirintice care șerpuiau pe mai mulți kilometri, ducând spre sălile de curs, biblioteci, muzee și cămine studențești.

Parcul era scăldat într-o frumoasă lumină de toamnă. De zece zile, temperatura deosebit de caldă pentru acel anotimp și soarele abundent le ofereau locuitorilor din New England o vară indiană pe cât de tardivă, pe atât de plăcută.

— Domnule Shapiro! Prindeți!

Matthew întoarse capul spre vocea care îl striga. O minge de fotbal american venea înspre el. O prinse la limită și i-o aruncă imediat înapoi fundașului care o ceruse.

Cu laptopurile deschise pe genunchi, studenții ocupaseră toate băncile din Yard. De pe peluză se auzeau râsete și conversațiile erau în toi. Acolo mai mult decât în altă parte naționalitățile se amestecau armonios, iar amalgamul cultural era perceput ca o bogăție. Bordo și gri, cele două culori reprezentative ale celebrei universități, erau afișate cu mândrie pe geci, hanorace și genți sport: la Harvard, spiritul de apartenență la comunitate era mai presus de toate diferențele.

Matthew trase din țigară trecând prin fața monumentalei clădiri cu arhitectură georgiană Massachusetts Hall, care adăpostea atât birourile direcțiunii, cât și căminele studenților din anul

întâi. Stând în picioare pe scări, domnişoara Moore, asistenta rectorului, îi aruncă o privire furioasă urmată de o mustrare („Domnule Shapiro, de câte ori trebuie să vă mai spun că fumatul în campus este interzis...") şi de o predică despre efectele nocive ale tutunului.

Cu privirea fixă şi o figură impasibilă, Matthew n-o băgă în seamă. Pentru o clipă, fu tentat să-i răspundă că moartea era într-adevăr cea mai mică dintre grijile lui, dar se răzgândi şi părăsi incinta universităţii pe poarta uriaşă care dădea în Harvard Square.

*

Zumzăind ca un stup, scuarul era în realitate o piaţă mare înconjurată de magazine, librării, restaurante mici şi cafenele cu terase unde studenţii şi profesorii puneau ţara la cale sau îşi pregăteau cursurile. Matthew se scotoci în buzunar ca să scoată cartela de metrou. Tocmai se angajase pe trecerea de pietoni pentru a ajunge în staţia de pe linia roşie – care ducea în centrul Bostonului în mai puţin de un sfert de oră –, când un vechi Chevrolet Camaro zgomotos apăru la colţul dintre Massachusetts Avenue şi Peabody Street. Tânărul profesor tresări şi se dădu înapoi ca să nu fie călcat de automobilul roşu aprins care se opri în dreptul lui scrâşnind din pneuri.

Geamul din faţă coborî, dând la iveală claia de păr roşcat a lui April Fergusson, colocatara lui de când îi murise soţia.

— Bună, frumosule, te las undeva?

Bâzâitul motorului de opt cilindri era strident în acea enclavă verde în care nu vedeai decât biciclete şi vehicule hibride.

— Prefer să mă întorc acasă cu transportul în comun, o refuză el. Tu conduci ca într-un joc video.

— Haide, nu mai fi aşa fricos! Conduc foarte bine, doar ştii!

— Nu insista. Fiica mea şi-a pierdut deja mama. N-aş vrea să fie orfană de ambii părinţi la patru ani şi jumătate.

— Of, ajunge! Nu mai exagera! Haide, fricosule, grăbeşte-te! Nu vezi că blochez circulaţia?

Presat de claxoane, Matthew oftă resemnat şi se urcă în Chevrolet.

Abia îşi prinsese centura că, în ciuda tuturor regulilor de circulaţie, maşina efectuă o întoarcere periculoasă şi o porni în trombă spre nord.

— Bostonul e în partea cealaltă! protestă el agăţându-se de portieră.

— Fac doar un mic ocol prin Belmont. E la zece minute de-aici. Şi nu te îngrijora pentru Emily. I-am cerut bonei să mai stea o oră în plus.

— Fără ca măcar să-mi spui? Te avertizez că...

Tânăra făcu o manevră rapidă sărind două trepte de viteză, apoi călcă brusc pe pedala de acceleraţie, tăindu-i vorba lui Matthew. După câteva minute, se întoarse spre el şi îi întinse o mapă cartonată plină cu desene.

— Închipuie-ţi că s-ar putea să am un client pentru stampa lui Utamaro, zise ea.

April avea o galerie de artă în South End, specializată în artă erotică. Avea un adevărat talent de a găsi piese necunoscute şi de a le vinde apoi pe sume frumuşele.

Matthew dădu la o parte elasticul mapei şi descoperi o învelitoare din şifon pur care proteja stampa japoneză. Era o *shunga*[1] datând de la sfârşitul secolului al XVIII-lea care reprezenta o curtezană şi pe unul dintre clienţii ei în timpul unui act sexual pe cât de senzual, pe atât de acrobatic. Îndrăzneala scenei era atenuată de graţia trăsăturilor şi de bogăţia motivelor de pe ţesături. Faţa gheişei era de o fineţe şi de o delicateţe fascinante. N-ar fi fost de mirare ca tipul acela de gravură să-i fi influenţat pe Klimt şi pe Picasso.

— Eşti sigură că vrei să te desparţi de ea?

— Am primit o ofertă pe care n-o pot refuza, zise ea imitând vocea lui Marlon Brando din *Naşul*.

— Din partea cui?

— Un mare colecţionar asiatic care e în trecere prin Boston pentru a-şi vizita fiica. Din câte se pare, e gata să încheie afacerea,

---

[1] Gravură japoneză erotică. (N. a.)

dar nu mai rămâne în oraş decât o zi. O asemenea ocazie n-o să se mai ivească prea curând...

Părăsind cartierul universitar, Chevroletul o luă pe şoseaua rapidă care se întindea, pe o porţiune de mai mulţi kilometri, de-a lungul lacului Fresh Pond – cel mai mare din Cambridge –, după care ajunse în Belmont, un orăşel rezidenţial din vestul Bostonului. April introduse o adresă în sistemul GPS şi se lăsă ghidată până într-un cartier elegant: o şcoală înconjurată de copaci se învecina cu un spaţiu de joacă pentru copii, cu un parc şi cu nişte terenuri de sport. Se vedea chiar şi un vânzător ambulant de îngheţată venit parcă direct din anii 1950. În ciuda interdicţiei clare, Chevroletul depăşi un autobuz şcolar şi parcă pe o stradă liniştită.

— Vii cu mine? întrebă ea luând mapa cartonată cu desene.

Matthew dădu din cap.

— Prefer să te aştept în maşină.

— Vin cât pot de repede! promise ea, aranjându-şi părul în oglinda retrovizoare şi lăsând o şuviţă ondulată să-i acopere ochiul drept, în stilul Veronicăi Lake[1].

Scoase apoi din geantă un ruj, îşi refăcu rapid machiajul şi îşi aranjă geaca din piele roşie care i se mula pe tricoul decoltat.

— Nu ţi se pare că exagerezi? o provocă el.

— „Nu-s rea, sunt doar desenată aşa", făcu ea, imitând-o pe Jessica Rabbit.

Apoi îşi mişcă picioarele foarte lungi pe care se mulau nişte colanţi şi ieşi din maşină.

Matthew o privi îndepărtându-se şi sunând la uşa celei mai mari case de pe stradă. Pe scara senzualităţii, April nu era departe de cea mai înaltă treaptă – măsuri perfecte, talie de viespe, sâni de vis –, dar acea încarnare a fanteziilor masculine iubea exclusiv femeile şi îşi afişa sus şi tare orientarea sexuală.

Era de altfel unul dintre motivele pentru care Matthew o acceptase drept chiriaşă, ştiind că între ei nu va exista niciodată nici cea mai mică ambiguitate. În plus, April era amuzantă,

[1] Actriţă americană celebră în anii 1940. (N. tr.)

inteligentă și copilăroasă. Desigur, avea un limbaj colorat și era iute la mânie, dar știa ca nimeni altcineva s-o facă pe fata lui să râdă, și, pentru Matthew, acesta era cel mai important lucru.

Rămas singur, aruncă o privire pe partea cealaltă a străzii. O femeie împreună cu doi copilași împodobeau grădina cu ornamente de Sărbători. Își dădu seama că mai era mai puțin de o săptămână până la Crăciun și acea constatare îl cufundă într-o stare de tristețe amestecată cu panică. Vedea cu groază profilându-se prima aniversare a morții lui Kate: acel funest 24 decembrie 2010 care îi dăduse viața peste cap, aruncându-l în suferință și deznădejde.

În primele trei luni care urmaseră după accident durerea nu-i lăsase niciun pic de răgaz, devastându-l în fiecare secundă ca o rană vie, ca mușcătura unui vampir care ar fi supt toată viața din el. Ca să pună capăt acelui calvar, fusese tentat de mai multe ori de o soluție radicală: să se arunce pe fereastră, să-și pună ștreangul de gât, să înghită un cocteil tare de medicamente, să-și tragă un glonte în cap... Dar de fiecare dată, perspectiva răului pe care i l-ar fi făcut lui Emily îl împiedicase să treacă la fapte. Pur și simplu n-avea dreptul să-i răpească tatăl fiicei lui și să-i distrugă viața.

Revoltei din primele săptămâni îi luase apoi locul un lung tunel de tristețe. Viața se oprise în loc, înțepenită în dezgust, înghețată într-o durere nesfârșită. Matthew nu mai lupta, era pur și simplu doborât, copleșit de doliu, refuza viața. Pierderea rămânea inacceptabilă. Viitorul nu mai exista.

La sfatul lui April, făcuse totuși efortul de a se înscrie într-un grup de susținere. Asistase la o ședință de terapie, încercând să-și exprime suferința în cuvinte și să o împărtășească cu ceilalți, dar după aceea nu mai călcase niciodată pe acolo. Fugind de falsa compasiune, de formulele standard sau de lecțiile de viață, se izolase, rătăcind prin lume ca o fantomă, lăsându-se în voia sorții luni de zile, fără planuri, distrus.

Cu toate acestea, de câteva săptămâni, fără să poată spune că „trăia din nou", i se părea că, încet-încet, durerea se atenua. Încă îi mai era greu când se trezea dimineața, dar, odată ajuns la Harvard, reușea să salveze aparențele, ținându-și cursurile,

participând la şedinţe de orientare cu colegii lui, sigur, cu mai puţin entuziasm ca înainte, dar fiind din nou pe linia de plutire.

Nu se putea spune că îşi revenea, ci mai degrabă că îşi accepta încet-încet starea, ajutându-se chiar de unele concepte din materia pe care o preda. Între fatalismul stoicilor şi impermanenţa budistă, lua acum viaţa aşa cum era: ceva eminamente precar şi instabil, un proces în perpetuă evoluţie. Nimic nu este imuabil, mai ales fericirea. Fragilă precum sticla, ea nu trebuie să fie considerată o achiziţie, căci poate să nu dureze decât o clipă.

Mici lucruri neînsemnate îl făceau să redescopere aşadar gustul vieţii: o plimbare cu Emily într-o zi însorită, un meci de fotbal cu studenţii săi, o glumă foarte reuşită spusă de April. Semne reconfortante care îl ajutau să ţină suferinţa la distanţă şi să construiască un dig pentru a opri amărăciunea.

Dar vindecarea era fragilă. Durerea stătea la pândă, gata să-l sugrume. Era de ajuns un fleac pentru ca ea să-l ia prin surprindere, să se dezlănţuie şi să-i trezească amintiri insuportabile: o femeie întâlnită pe stradă care folosea acelaşi parfum ca al lui Kate sau care purta acelaşi model de impermeabil, un cântec ascultat la radio care îi amintea de zilele fericite, o fotografie găsită într-o carte...

Ultimele zile fuseseră groaznice, prevestind o recidivă. Apropierea aniversării morţii lui Kate, decoraţiunile de Crăciun şi atmosfera tipică sărbătorilor de sfârşit de an, totul îl ducea cu gândul la soţia lui.

De o săptămână, se trezea brusc în fiecare noapte, cu inima bubuind, lac de sudoare, bântuit de aceeaşi amintire: filmul de coşmar al ultimelor clipe de viaţă ale soţiei lui. Matthew se afla deja la locul accidentului când Kate fusese transportată la spital, unde colegii ei – fusese ea însăşi doctor – încercaseră zadarnic s-o reanimeze. Văzuse cum moartea i-o răpeşte cu brutalitate pe femeia pe care o iubea. Nu avuseseră dreptul decât la patru ani de fericire perfectă. Patru ani de înţelegere profundă, care nu fuseseră decât începutul unei poveşti pe care nu avea să o mai trăiască. Doar o dată în viaţă se întâmplă să întâlneşti o asemenea iubire, era sigur. Şi gândul ăsta i se părea insuportabil.

Cu lacrimi în ochi, Matthew îşi dădu seama că-şi răsucea verigheta pe care încă o purta pe degetul inelar. Începu să transpire

şi inima îi bătea cu putere în piept. Coborî geamul maşinii, apoi căută o pastilă de anxiolitic în buzunarul blugilor şi o puse sub limbă. Medicamentul se topi uşor, liniştindu-l după numai câteva minute. Închise ochii, îşi masă pleoapele şi inspiră profund. Pentru a se calma complet, avea nevoie să fumeze. Ieşi din maşină, încuie portiera şi făcu câţiva paşi pe trotuar, apoi îşi aprinse o ţigară şi trase cu sete din ea.

Simţi gustul acru al nicotinei. Ritmul cardiac îi revenise la normal şi se simţea deja mai bine. Îşi savură ţigara cu ochii închişi, cu faţa mângâiată de briza de toamnă. Era plăcut. Soarele răzbătea printre ramuri. Blândeţea aerului era aproape suspectă. Matthew rămase câteva clipe nemişcat, apoi deschise ochii. La capătul străzii, mai mulţi oameni se strânseseră în faţa uneia dintre case. Curios, se apropie de vila cu pricina, tipică pentru New England: o vastă locuinţă îmbrăcată în lemn, decorată excesiv şi cu un acoperiş ca de catedrală, supraîncărcat cu o mulţime de ferestre. În faţa casei, pe peluză, se organizase un soi de talcioc caracteristic acelei ţări în care locuitorii se mută cam de cincisprezece ori în viaţă.

Matthew se amestecă printre numeroşii curioşi care cotrobăiau pe suta de metri pătraţi a peluzei. Vânzarea era animată de un bărbat de vârsta lui, chel şi cu nişte ochelari mici şi pătraţi, cu o faţă posomorâtă şi o privire sfioasă. Îmbrăcat în negru din cap până în picioare, avea rigiditatea austeră a unui quaker[1]. La picioarele lui, un shar-pei de culoarea nisipului îşi ascuţea dinţii într-un os de latex.

La ora ieşirii elevilor de la şcoală, vremea blândă atrăsese multă lume în căutare de chilipiruri. Pe peluză se găseau tot felul de obiecte: rame din lemn, un sac de golf, o bâtă şi o mănuşă de baseball, o chitară Gibson veche... Rezemată de un gard, o bicicletă BMX, cadou tipic de Crăciun la începutul anilor 1980, apoi, mai departe, nişte role şi un skateboard. Timp de câteva minute, Matthew scotoci printre grămezi, găsind o grămadă de jucării care îi aminteau de copilărie: un yo-yo din lemn deschis

[1] Membru al unei secte protestante pacifiste şi austere înfiinţate în secolul al XVII-lea în Anglia. (N. tr.)

la culoare, un cub Rubik, un joc Hipopotamii mâncăcioşi, un Mastermind, un disc zburător, un E.T. din pluş, o figurină din *Războiul stelelor*... Preţurile erau scăzute, era limpede că vânzătorul voia să se debaraseze rapid de cât mai multe obiecte posibil.

Matthew se pregătea să plece, când zări un computer. Era un model portabil: un MacBook Pro, cu ecran de 15 inchi dar nu de ultimă generaţie. Matthew se apropie şi examină laptopul pe toate părţile. Carcasa din aluminiu a aparatului fusese personalizată cu un autocolant din vinil aplicat pe spatele ecranului, pe care era reprezentat un personaj à la Tim Burton: o Evă stilizată şi sexy care părea să ţină în mâini logoul în formă de măr al celebrei firme de calculatoare. În partea de jos a ilustraţiei se putea citi semnătura „Emma L.", fără să fie clar dacă era vorba de artista care desenase figurina sau de fosta proprietară a computerului.

„De ce nu?" se gândi el, privind eticheta cu preţul. Vechiul lui Powerbook îşi dăduse duhul la sfârşitul verii. Avea un PC acasă, dar îi trebuia un laptop nou. Or, de trei luni de zile, tot amâna cheltuiala aceea.

Obiectul era propus spre vânzare la patru sute de dolari. O sumă care i se păru rezonabilă. Pica tocmai bine: în momentul acela, nu-l dădeau banii afară din casă. La Harvard, salariul lui de profesor era bunicel, dar, după moartea lui Kate, voise cu orice preţ să păstreze casa lor din Beacon Hill, chiar dacă nu mai avea venituri suficiente ca să acopere cheltuielile. Se hotărâse să ia pe cineva în gazdă, dar chiar şi cu chiria pe care i-o plătea April ratele lui la bancă îi înghiţeau trei sferturi din venit. Fusese chiar nevoit să-şi vândă motocicleta de colecţie Triumph din 1957, de care era foarte mândru.

Se apropie de bărbatul responsabil cu vânzarea şi îi arătă Mac-ul.

— Computerul ăsta funcţionează?

— Nu, e doar un obiect decorativ... Bineînţeles că funcţionează, altfel nu l-aş vinde la preţul ăsta! Este fostul laptop al soră-mii, dar i-am formatat hard diskul şi am reinstalat sistemul de operare. E ca nou.

— Bine, îl iau! decise Matthew după câteva secunde de ezitare.

Scoase portofelul. N-avea la el decât trei sute zece dolari. Jenat, încercă totuşi să negocieze, dar bărbatul îl refuză categoric. Vexat, Matthew ridică din umeri. Era gata să plece, când recunoscu vocea veselă a lui April în spatele lui.

— Ţi-l fac eu cadou! zise ea, făcându-i semn vânzătorului să rămână pe loc.

— Nici nu se pune problema!

— Ca să sărbătoresc vânzarea stampei!

— Ai obţinut preţul dorit?

— Da, dar nu fără efort. Tipul credea că, la preţul ăla, avea dreptul şi la una dintre poziţiile din Kamasutra!

— „Tot răul vine din incapacitatea oamenilor de a sta nemişcaţi într-o cameră."

— Woody Allen?

— Nu, Blaise Pascal.

Vânzătorul îi întinse laptopul pe care îl ambalase în cutia lui originală. Matthew îi mulţumi printr-o înclinare a capului, în timp ce April plăti. Apoi se grăbiră să ajungă la maşină.

Matthew insistă să conducă el. În timp ce intrau în Boston, prinşi în ambuteiaj, nici nu bănuia că obiectul pe care tocmai îl cumpărase îi va schimba viaţa pentru totdeauna.

2

Miss Lovenstein

„Câini nu m-au muşcat niciodată.
Numai bărbaţii au făcut-o."
Marilyn Monroe

Barul restaurantului Imperator
Rockefeller Center, New York
Ora 18.45

Amenajat în vârful lui Rockefeller Center, barul Imperator domina oraşul, oferind o vedere panoramică asupra Manhattanului. Designul lui era un amestec savant de tradiţional şi modernist. În momentul renovării localului, se avusese grijă să fie păstrate lambriurile, mesele Art Deco şi fotoliile din piele, care confereau locului o ambianţă plăcută de vechi club englezesc ce se îmbina bine cu un spaţiu mai modern, precum barul lung şi luminos din sticlă translucidă care traversa încăperea.

Graţioasă, Emma Lovenstein se plimba de la o masă la alta, recomandând soiuri de vin şi explicând cu pricepere originea şi istoricul băuturilor. Tânăra somelier ştia să-şi transmită entuziasmul. Elanul graţios al mâinilor, precizia gesturilor, francheţea zâmbetului, totul în înfăţişarea ei îi reflecta pasiunea şi dorinţa de a o împărtăşi altora.

Cu mişcări sprintene de balerini, chelnerii aduseră penultimul fel.

— Tartină cu carne de porc gratinată cu parmezan, anunţă Emma în timp ce se auzeau murmure de aprobare pe măsură ce invitaţii gustau din preparatul culinar.

Ea servi fiecăruia câte un pahar de vin roşu, având grijă să mascheze eticheta, apoi, timp de câteva minute, răspunse la în-

trebările clienţilor, dându-le indicii pentru a-i ajuta să ghicească soiul.

— E vorba de un Morgon, Côte du Py, produs în podgoria Beaujolais, dezvălui ea în cele din urmă. Un vin a cărui aromă persistă mult timp, suculent, viguros, acidulat şi catifelat, cu nuanţe de căpşună şi vişină, care merge de minune cu carnea de porc.

Ea era cea care venise cu ideea acelei degustări săptămânale căreia i se dusese vestea de la un client la altul şi care avea tot mai mult succes. Conceptul era simplu: Emma propunea o degustare de patru soiuri de vin însoţite de patru preparate culinare create de *chef*-ul restaurantului, Jonathan Lempereur. Cu o durată de o oră, fiecare întâlnire avea o temă specifică – o varietate de viţă-de-vie sau o podgorie – şi era pretextul pentru o iniţiere ludică în enologie.

Emma trecu în spatele barului şi le făcu semn chelnerilor să aducă ultimul fel. Profită de acea clipă de răgaz pentru a arunca o privire discretă la telefonul ei mobil care tocmai vibra. Citind SMS-ul, avu un moment de panică.

Sunt în trecere prin New York săptămâna asta.
Luăm masa împreună diseară?
Mi-e dor de tine.
François

— Emma?

Era vocea asistentului ei. Îşi reveni imediat şi îi anunţă pe cei din sală:

— Pentru a încheia această degustare, vă propunem ananas cu petale de magnolie şi îngheţată cu bezele moi, caramelizate la foc de lemne.

Deschise două sticle noi de vin şi făcu prezentarea:

— Un vin italienesc, piemontez, moscato d'Asti. E parfumat, aromat şi delicat, uşor spumant şi dulce. Un vin rosé cu bule fine care susţin elegant prospeţimea ananasului.

Seara se termină cu întrebările clienţilor. O parte dintre ele se refereau la parcursul profesional al Emmei, care răspunse cu

plăcere, nelăsând să transpară nimic din tulburarea care pusese stăpânire pe ea.

Se născuse într-o familie modestă din Virginia de Vest. În vara în care împlinise paisprezece ani, tatăl ei, şofer de tir, îşi dusese familia să viziteze podgoriile din California. Pentru adolescentă, acea excursie fusese o adevărată încântare şi îi stârnise interesul şi pasiunea pentru vin; atunci îşi găsise vocaţia.

Intrase la şcoala profesională din Charleston, care oferea o specializare în enologie. După ce-şi luase diploma, părăsise fără regrete orăşelul natal. Direcţia New York! Mai întâi se angajase chelneriţă într-un local modest, apoi într-un restaurant modern din West Village. Pe atunci, lucra până la şaisprezece ore pe zi, servind la mese, recomandând vinuri şi ocupându-se de bar. Într-o zi, dăduse peste un client aparte, pe care îl recunoscuse imediat: idolul ei, Jonathan Lempereur. Cel pe care criticii gastronomici îl supranumeau „Mozart al gastronomiei". *Chef*-ul conducea un prestigios restaurant din Manhattan, faimosul Imperator, considerat de unii „cel mai bun restaurant din lume". Imperator era într-adevăr printre cele mai bune localuri servind în fiecare an mii de clienţi veniţi din toată lumea; adeseori trebuia să aştepţi mai bine de un an pentru a obţine o rezervare. În ziua respectivă, Lempereur lua masa de prânz împreună cu soţia lui. Incognito. În perioada aceea avea deja restaurante în lumea întreagă. Era un tip incredibil de tânăr pentru a conduce un asemenea imperiu.

Emma îşi luase inima în dinţi şi îndrăznise să-şi abordeze „idolul". Jonathan o ascultase cu interes şi foarte repede prânzul se transformase într-un interviu de angajare. Succesul nu-i sucise minţile lui Lempereur. Era exigent, dar modest, mereu în căutare de noi talente. În timp ce achita nota de plată, îi întinsese cartea lui de vizită, zicând:

— Începeţi de mâine!

A doua zi, Emma semna un contract pentru postul de adjunct al somelierului-şef de la Imperator. Timp de trei ani se înţelesese formidabil cu Jonathan. Lempereur avea o creativitate debordantă şi găsirea vinului potrivit pentru fiecare fel de mâncare era un lucru foarte important în bucătăria lui. Din punct de

vedere profesional, Emma își împlinise visul. Cu un an în urmă, după despărțirea de soția lui, *chef*-ul francez îșidăduse demisia. Restaurantul fusese preluat de altcineva, dar, chiar dacă Jonathan Lempereur nu mai gătea, spiritul lui continua să fie prezent, iar felurile pe care le crease încă mai figurau în meniu.

— Vă mulțumesc pentru prezență și sper că ați petrecut o seară frumoasă! zise ea, încheind întâlnirea.

Își salută clienții, făcu o analiză rapidă împreună cu asistentul ei, după care își luă geanta și plecă spre casă.

*

Emma luă ascensorul și în câteva secunde ajunse la parterul Rockefeller Center. Se înnoptase de mult. Era atât de frig, încât îi ieșeau aburi din gură. Vântul rece care mătura piața nu îi descurajase pe numeroșii gură-cască care se îmbulzeau să fotografieze imensul brad de Crăciun din fața patinoarului. Înalt de vreo treizeci de metri, arborele se încovoia sub greutatea ghirlandelor de beculețe și a decorațiunilor. Spectacolul era impresionant, dar pe Emma o întrista. Degeaba își spunea că e doar un clișeu, fiindcă povara singurătății era într-adevăr mai grea în perioada sărbătorilor de sfârșit de an. Se apropie de marginea trotuarului, își trase căciula peste urechi și își legă fularul în timp ce se uita după un taxi. Din păcate, era oră de vârf și toate taxiurile care treceau prin fața ei erau ocupate de pasageri. Resemnată, își croi drum prin mulțime și merse cu pași grăbiți până la colțul format de Lexington Avenue cu Strada 53. Intră în stația de metrou și luă trenul de la linia E, spre centru. După cum era de așteptat, vagonul era arhiplin, așa că stătu în picioare, înghesuită de ceilalți călători.

În ciuda aglomerației, scoase telefonul și reciti SMS-ul, deși îl știa pe de rost.

Sunt în trecere prin New York săptămâna asta.
Luăm masa împreună diseară?
Mi-e dor de tine.
François

„Du-te naibii, ticălosule! Nu sunt la dispoziția ta!" se enervă ea, fără a-și lua ochii de la ecranul telefonului.

François era moștenitorul unei importante podgorii din Bordelais. Îl cunoscuse în urmă cu doi ani, în timpul unei călătorii de cercetare a soiurilor franțuzești de viță-de-vie. Deși nu-i ascunsese faptul că era însurat și tată a doi copii, ea îi răspunsese totuși la avansuri. Emma își prelungise voiajul în Franța și petrecuseră o săptămână de vis străbătând drumurile vinului din regiune: celebrul „drum al Medocului" pe urma vinurilor nobile și a castelelor, „drumul colinelor" cu bisericile lui romane și site-urile arheologice, orașele fortificate și mănăstirile din regiunea Entre-Deux-Mers, așezarea medievală de la Saint-Émilion... După aceea, se revăzuseră la New York, de câte ori François făcea vreo deplasare în interes profesional. Petrecuseră chiar și o săptămână de vacanță în Hawaii. Doi ani de relație la distanță, pasională și distructivă. Doi ani de așteptare plină de decepții. De fiecare dată când se revedeau, François îi promitea că-și va părăsi soția. Ea nu credea, bineînțeles, dar îl iubea nebunește, așa că...

Și apoi într-o zi, când plănuiseră să plece în weekend, François îi trimisese un mesaj în care îi spunea că își iubește soția și că dorește să pună capăt relației lor. Emma trecuse deja de mai multe ori în viața ei prin situații-limită – bulimie, anorexie, automutilare –, iar vestea acelei despărțiri căscase în ea un hău.

Dintr-odată, viața nu mai avea nimic să-i ofere, i se părea a fi doar durere. Pentru a pune capăt acelei suferințe, nu găsise altă soluție decât să se întindă în cadă și să-și taie venele. Două tăieturi adânci la fiecare mână. Nu fusese un strigăt de ajutor, nu jucase teatru. Acea încercare de sinucidere fusese declanșată de decepția amoroasă, dar răul venea de mai departe. Emma voia să moară și ar fi reușit dacă idiotul de frate-său nu și-ar fi ales tocmai acel moment pentru a da buzna în apartamentul ei, reproșându-i că în luna aceea nu plătise taxa de azil a tatălui lor.

Amintindu-și acel episod, Emma simți că o trec fiori reci pe șira spinării. Metroul ajunse în stația de pe Strada 42, unde era capătul de linie al autobuzelor. Acolo, vagonul aproape se goli

şi ea putu în sfârşit să găsească un loc. Tocmai se aşezase, când îi vibră telefonul. François insista:

> Te implor, iubito, răspunde-mi! Avem dreptul la o nouă şansă.
> Dă-mi un semn! Te rog!
> Mi-e atât de dor de tine!
> Al tău, François

Emma închise ochii şi trase aer în piept. Fostul ei amant era un bărbat egoist şi capricios. Ştia să se folosească de puterea lui de seducţie ca s-o facă pe eroul cu suflet mare şi să-şi exercite influenţa asupra ei. Era în stare s-o facă să-şi piardă controlul cu totul. Ştia să profite fără milă de slăbiciunile ei şi de lipsa de încredere în ea însăşi. Se folosea de vechile ei răni, îi zgândărea cicatricele. Şi mai ales avea talentul de a falsifica realitatea pentru a prezenta lucrurile în avantajul său, chit că o făcea pe ea să treacă drept o mitomană.

Pentru a nu fi tentată să răspundă, îşi închise mobilul. Făcuse multe eforturi ca să scape de sub influenţa lui. Refuza să-i cadă iarăşi în mreje doar fiindcă se simţea singură în apropierea Crăciunului.

Căci cel mai mare duşman al său nu era François. Cel mai mare duşman al său era ea însăşi. Nu putea trăi fără pasiune. Dincolo de latura ei liniştită şi amuzantă, îşi cunoştea impulsivitatea şi instabilitatea emoţională, care, atunci când puneau stăpânire pe ea, o aruncau în perioade de depresie profundă care alternau cu cele de euforie incontrolabilă.

De vină era frica de abandon, care putea s-o dea peste cap în orice moment şi s-o împingă la autodistrugere. Viaţa ei afectivă era plină de relaţii dureroase. Dăruise prea multă iubire unor persoane care nu o meritau. Nemernici precum François. Dar exista în ea ceva, o forţă obscură pe care nu o înţelegea şi care o împingea în braţele unor bărbaţi însuraţi. Ştia foarte bine că, în definitiv, acele relaţii nu-i vor aduce nici siguranţa, nici stabilitatea pe care şi le dorea atât de mult. Dar insista şi, dezgustată,

devenea complicea infidelităţilor lor, distrugând căsnicii, chiar dacă era în contradicţie cu valorile şi aspiraţiile ei.

Din fericire, şedinţele de psihoterapie la care se ducea de câteva luni o ajutaseră să se detaşeze şi să nu se mai încreadă în propriile emoţii. Acum ştia că trebuie să se protejeze şi să stea departe de indivizii care aveau o influenţă nefastă asupra ei.

Ajunse la capătul liniei: staţia World Trade Center. Acel cartier din sudul oraşului fusese complet distrus în timpul atentatelor. Mai era şi acum în renovări, dar în curând nişte turnuri din sticlă şi oţel aveau să domine panorama newyorkeză. Un simbol al capacităţii Manhattanului de a ieşi mai puternic din toate încercările, se gândea Emma în timp ce urca scările de la staţia de metrou pentru a ieşi în Greenwich Street.

„Un exemplu demn de urmat..."

Merse cu paşi repezi până la intersecţia cu Harrison Street şi o luă pe esplanada unui complex de locuinţe format din clădiri înalte din cărămidă construite la începutul anilor 1970, pe vremea când TriBeCa nu era decât o zonă industrială plină de depozite. Formă codul de intrare şi împinse cu amândouă mâinile uşa grea, din fontă.

Mult timp, 50 North Plaza adăpostise sute de apartamente cu chirii mici în cele trei turnuri ale sale. Acum, preţurile explodaseră în cartier şi imobilul urma să fie renovat. Deocamdată, holul de la intrare arăta jalnic: pereţi scorojiţi, lumină chioară, curăţenie îndoielnică. Emma îşi luă corespondenţa din cutia poştală şi folosi unul dintre ascensoare pentru a ajunge la penultimul etaj, unde se afla apartamentul ei.

— Clovis!

Abia trecu pragul, că un shar-pei jucăuş o întâmpină bucuros, sărind în faţa ei.

— Lasă-mă cel puţin să închid uşa! se plânse ea, mângâindu-i blana care se ondula în pliuri adânci şi aspre.

Îşi lăsă geanta şi se jucă preţ de câteva minute cu câinele. Îi plăceau silueta lui compactă şi robustă, nasul mare, ochii sinceri înfundaţi în capul de formă triunghiulară, figura lui morocănoasă atât de nostimă.

— Tu, cel puţin, o să-mi fii mereu fidel!

Drept răsplată, îi umplu un bol mare cu mâncare pentru câini.

Apartamentul era mic – doar patruzeci de metri pătraţi –, dar cochet: parchet deschis la culoare, ziduri de cărămidă aparentă, perete mare de sticlă. Bucătăria deschisă era organizată în jurul unui bar din gresie neagră cu trei taburete din metal. Cât despre „salon", acesta era invadat de cărţi aranjate pe rafturi. Romane de ficţiune americane şi europene, eseuri despre cinematografie, lucrări despre vin şi gastronomie. Imobilul avea numeroase defecte: ţevi vechi, porţiuni deteriorate de inundaţiile frecvente, o spălătorie infestată cu şoareci, ascensoare care rămâneau mereu în pană, o climatizare defectuoasă şi pereţi atât de subţiri, încât se cutremurau în timpul furtunilor şi te obligau să asculţi conversaţiile vecinilor. Priveliştea spre Hudson River era însă încântătoare, oferind nişte perspective care îţi tăiau răsuflarea asupra cartierului Lower Manhattan. Se zăreau şirul de zgârie-nori luminaţi, cheiurile râului şi ambarcaţiunile în larg.

Emma îşi scoase paltonul şi fularul, îşi puse sacoul pe un umeraş, îşi trase pe ea nişte blugi vechi şi un tricou larg cu Yankees, apoi intră în baie să se demachieze.

Oglinda îi arătă chipul unei tinere de treizeci şi trei de ani, cu părul şaten uşor ondulat, ochii verzi şi nasul uşor ascuţit pe care se zăreau câţiva pistrui. În zilele bune, puteai să-i găseşti o asemănare cu Kate Beckinsale sau cu Evangeline Lilly, dar aceea nu era o zi bună. Într-un ultim efort de a nu se lăsa cuprinsă de tristeţe, adresă oglinzii o grimasă batjocoritoare. Îşi scoase lentilele de contact care îi înţepau ochii, îşi puse ochelarii de vedere şi se duse în bucătărie să-şi facă un ceai.

„Brrr, ce frig e-aici", se zgribuli ea înfofolindu-se într-o pătură şi dând radiatorul mai tare. Cum apa mai avea până să fiarbă, se aşeză pe unul dintre taburete şi deschise laptopul pus pe bar.

Îi era foame. Intră pe site-ul unui restaurant japonez care făcea livrări la domiciliu şi îşi comandă o supă miso şi un asortiment de sushi, rulouri maki şi sashimi.

Primi un e-mail de confirmare, verifică ora de livrare a comenzii, apoi profită de ocazie pentru a vedea ce alte mesaje mai avea, temându-se să nu fie vreunul de la fostul ei iubit.

Din fericire, nu avea niciun mesaj de la François.

Dar avea un alt e-mail, enigmatic, scris de un oarecare Matthew Shapiro.

Un bărbat de care nu auzise niciodată până atunci.

Dar care avea să-i dea viaţa peste cap...

3
Mesajul

„Când cel mai bine cunoşti suferinţa,
e greu să renunţi la ea."
Michael Marzano

Boston
Cartierul Beacon Hill
Ora 20.00

— Mami n-o să se mai întoarcă, tati? întrebă Emily, încheindu-şi nasturii la pijama.

— Nu, n-o să se mai întoarcă *niciodată*, confirmă Matthew, luându-şi fetiţa în braţe.

— Nu e drept! se plânse copila cu o voce tremurătoare.

— Nu, nu e drept. Aşa e viaţa uneori, răspunse el cu asprime, urcând-o în pat.

Micuţa încăpere de la mansardă era călduroasă şi primitoare, dar fără nuanţele dulci şi pastelate care se întâlneau mult prea des în camerele pentru copii. Când Matthew şi Kate renovaseră casa, încercaseră să redea fiecărei încăperi amprenta originală. În cazul aceleia, dărâmaseră un perete despărţitor, decapaseră şi ceruiseră vechiul parchet pentru a-i reda lustrul de altădată şi căutaseră mobilier de epocă: pat din lemn masiv, o comodă, un fotoliu tapiţat cu pânză de cânepă, un căluţ-balansoar, o ladă pentru jucării, din piele şi alamă.

Matthew o mângâie pe Emily pe obraz, aruncându-i o privire, spera el, liniştitoare.

— Vrei să-ţi citesc o poveste, scumpo?

Cu ochii plecaţi, ea dădu din cap cu tristeţe.

— Nu, sunt bine.

Matthew se posomorî. De câteva săptămâni, simţea că fata lui e foarte neliniştită, ca şi cum i-ar fi transmis fără să vrea angoasa lui, şi acea constatare îl făcea să se simtă vinovat. În faţa ei se străduia totuşi să-şi ascundă suferinţa, dar se pare că nu prea funcţiona. Copiii au un al şaselea simţ pentru a detecta astfel de lucruri. Degeaba încerca Matthew să se controleze, era în întregime devorat de o cumplită nelinişte, de frica iraţională de a-şi pierde şi fiica după ce îşi pierduse soţia. Era convins că pericolul este peste tot şi acea spaimă îl făcea s-o protejeze în mod exagerat pe Emily, cu riscul de a o face să-şi piardă încrederea în ea.

Adevărul era că se simţea depăşit de situaţie. În primele săptămâni fusese debusolat de cvasiindiferenţa afişată de Emily. În perioada aceea copila părea insensibilă la durere, ca şi cum nu ar fi înţeles cu adevărat că mama ei e moartă. La spital, psihologul care ţinea fetiţa sub observaţie îi explicase totuşi lui Matthew că acel comportament nu era anormal. Pentru a se proteja, unii copii ţin intenţionat la distanţă un eveniment traumatic, aşteptând în mod inconştient să se simtă mai puternici pentru a se putea confrunta cu el.

Întrebările despre moarte veniseră mai târziu. Timp de câteva luni, Matthew făcuse faţă ajutându-se de sfaturile doctorului, de reviste de benzi desenate şi de metafore. Dar întrebările lui Emily deveniseră tot mai concrete, punându-şi tatăl în încurcătură şi silindu-l să-i spună adevărul. Cum îşi imaginează un copil de patru ani şi jumătate moartea? Matthew nu ştia ce vocabular să folosească, nu era sigur ce cuvinte era ea în stare să înţeleagă la vârsta ei. Psihologul îl sfătuise să nu se îngrijoreze, explicându-i că, atunci când va creşte, Emily va înţelege mai bine caracterul definitiv al dispariţiei mamei sale. După părerea ei, acele întrebări erau sănătoase. Ele o ajutau să iasă din tăcere, să evite tabuurile şi, la momentul potrivit, să se elibereze de frică.

Dar Emily era în mod vizibil departe de a fi atins acea fază eliberatoare. Dimpotrivă, în fiecare seară, când venea ora de

culcare, era chinuită de aceleaşi angoase şi punea aceleaşi întrebări cu răspunsuri dureroase.

— Hai, în pat cu tine!

Gânditoare, fetiţa se băgă sub plapumă.

— Bunica zice că mama e în cer... începu ea.

— Mami nu este în cer, bunica spune prostii! i-o tăie Matthew, certând-o în gând pe maică-sa.

Kate nu avea familie, iar el se îndepărtase foarte de timpuriu de părinţii lui, doi egoişti ieşiţi la pensie, care îşi trăiau liniştiţi bătrâneţea la Miami şi care nu îşi dăduseră seama cât de mare este durerea lui. N-o iubiseră niciodată cu adevărat pe Kate, reproşându-i că punea cariera pe primul plan, înaintea familiei. Ceea ce era chiar culmea pentru nişte părinţi care nu se gândiseră niciodată decât la ei înşişi! În prima lună de după moartea lui Kate, veniseră la Boston ca să-l sprijine şi să se ocupe de Emily, dar acea solicitudine nu durase prea mult. Acum, se mulţumeau să telefoneze o dată pe săptămână ca să afle ce mai fac şi să-i bage în cap asemenea inepţii nepoatei lor.

Situaţia aceea îl scotea din sărite! Nici nu se punea problema să accepte ipocrizia religiei. Nu credea în Dumnezeu, nu crezuse niciodată şi în niciun caz moartea soţiei lui nu avea să schimbe lucrurile! Pentru el, a fi „filosof" presupunea o formă de ateism, era o viziune pe care o împărtăşise şi Kate. Moartea însemna sfârşitul a tot. Nu mai era nimic altceva, nicio lume de apoi, doar vidul, neantul total şi absolut. I se părea de neconceput să-şi amăgească fiica, chiar şi pentru a o linişti, întreţinându-i o iluzie care lui i se părea periculoasă.

— Dacă nu e în cer, atunci unde e? insistă copila.

— Trupul ei este la cimitir, după cum bine ştii. Dar iubirea ei n-a murit, admise el. Este tot în inima şi în memoria noastră. Îi putem păstra amintirea vorbind despre ea, amintindu-ne clipele frumoase petrecute împreună, uitându-ne la fotografii şi mergând să ne reculegem la mormântul ei.

Emily dădu din cap, nu prea convinsă.

— O să mori şi tu, nu-i aşa?

— Ca toată lumea, recunoscu el, dar...

— Dar dacă mori tu, cine o să mai aibă grijă de mine? se panică ea.

El o strânse cu putere în braţe.

— N-o să mor mâine, scumpo! O să trăiesc o sută de ani. Îţi promit!

„Îţi promit", repetă el în gând, ştiind totuşi foarte bine că acea promisiune era o vorbă în vânt.

După câteva minute, Matthew o înveli bine pe Emily şi stinse luminile cu excepţia veiozei de deasupra patului. Înainte de a pleca, o mai îmbrăţişă o dată pe fetiţă, promiţându-i că April va trece să-i spună noapte bună, apoi ieşi lăsând uşa întredeschisă.

*

Matthew coborî în salon. Parterul locuinţei era scăldat într-o lumină difuză. Locuia de trei ani în acea casă din cărămidă roşie situată la colţul dintre Mount Vernon Street şi Willow Street. O *townhouse* drăguţă cu uşă albă, masivă şi obloane negre din lemn, care avea vedere spre Louisburg Square.

Se aplecă pe fereastră şi se uită la ghirlandele de beculeţe care clipeau, agăţate de gardul din fier forjat al parcului. Toată viaţa ei, Kate visase să locuiască în centrul istoric al Bostonului. În acea mică enclavă care îşi păstrase casele victoriene, trotuarele pavate şi străduţele mărginite de copaci şi lampadare cu gaz. Un loc magic care dădea impresia că timpul s-a oprit, conservând clădirile cu farmecul elegant şi desuet. Nu era un cartier prea ieftin pentru punga unui doctor de spital universitar şi a unui profesor de facultate care tocmai îşi achitase împrumutul luat pentru studii! Dar Kate nu se descurajase aşa uşor. Luni de zile, luase toate prăvăliile din cartier la rând, lipind peste tot anunţuri. În timp ce se pregătea să se mute într-un cămin pentru pensionari, o venerabilă doamnă dăduse cu ochii peste anunţul ei. Era o bostoniană bogată care ura agenţii imobiliari şi prefera să vândă „de la om la om" casa în care trăise toată viaţa. Probabil o plăcuse pe Kate, căci acceptase în mod miraculos să mai scadă din preţ, însoţindu-şi însă oferta de un ultimatum.

Avuseseră douăzeci şi patru de ore la dispoziţie pentru a se hotărî. Chiar şi cu o reducere substanţială, suma rămânea considerabilă. Un împrumut era un angajament pe viaţă, dar, mânaţi de iubire şi de credinţa în viitor, Matthew şi Kate făcuseră pasul hotărâtor, se îndatoraseră pe treizeci de ani şi îşi petrecuseră toate weekendurile cu nasul în ipsos şi vopsea. Ei, care nu făcuseră în viaţa lor nici măcar bricolaj, deveniseră „specialişti" în instalaţii, în restaurarea parchetului şi în montarea de circuite electrice încastrate.

Şi el, şi Kate dezvoltaseră o relaţie aproape carnală cu locuinţa aceea veche. Era refugiul lor intim, locul în care aveau de gând să-şi crească copiii, locul în care îşi imaginaseră că vor îmbătrâni. *A shelter from the storm*[1], cum cânta Bob Dylan.

Dar acum, după ce Kate murise, ce sens mai aveau toate astea? Locul era plin de amintiri încă vii. Piesele de mobilier, decoraţiunile şi chiar unele mirosuri care continuau să plutească în aer (lumânări şi beţişoare parfumate, amestecuri de flori uscate) erau legate de personalitatea ei. Toate acestea îi dădeau neîncetat lui Matthew senzaţia că soţia lui bântuie prin casă. Şi totuşi, nu simţise nici dorinţa, nici curajul de a se muta. În acea perioadă de instabilitate, vechea casă era unul dintre ultimele lui repere.

Dar numai o parte a casei era înţepenită în amintire. Ultimul etaj era înveselit de prezenţa lui April, care îl închiriase, având la dispoziţie o cameră frumoasă, o baie, un dressing mare şi un mic birou. La etajul de dedesubt se aflau camera lui Matthew, cea a lui Emily şi cea a copilului pe care el şi Kate plănuiseră să-l aibă cât de curând... Cât despre parter, acesta era compus dintr-un living mare şi o bucătărie deschisă.

Matthew ieşi din toropeală şi clipi de mai multe ori pentru a alunga acele gânduri dureroase. Merse în bucătărie, locul în care lui şi lui Kate le plăcuse atât de mult să ia micul dejun şi să se reîntâlnească seara pentru a-şi povesti ce făcuseră peste zi, stând unul lângă altul la bar. Scoase din frigider un bax de

[1] Un adăpost pe timp de furtună. (N. a.)

bere blondă. Desfăcu o sticlă şi mai luă o pastilă de anxiolitic pe care o înghiţi cu o gură de alcool. Cocteilul Corona/medicamente. Nu ştia remediu mai bun pentru a se anestezia şi a-şi găsi rapid somnul.

— Hei, frumosule, ai grijă cu amestecul ăla, poate fi periculos! îl interpelă April coborând scara.

Se schimbase pentru a ieşi în oraş şi, ca de obicei, era foarte elegantă.

Încălţată cu nişte pantofi cu tocuri ameţitoare, purta cu o naturaleţe deconcertantă o ţinută excentrică, dar şic; o bluză transparentă tivită cu panglică bordo, nişte pantaloni scurţi din piele lucioasă, colanţi opaci şi un cardigan negru cu ţinte pe mâneci. Îşi prinsese părul în coc şi se dăduse cu un fond de ten sidefat care îi scotea în evidenţă rujul de buze sângeriu.

— Nu vrei să mă însoţeşti? Merg în Gun Shot, noul pub de lângă chei. Friptura lor de porc e o minunăţie. Iar de Mojito nici nu-ţi mai spun. În momentul de faţă, acolo merg cele mai frumoase fete din oraş.

— Şi pe Emily s-o las singură în camera ei?

April respinse obiecţia.

— O putem chema pe fata vecinilor să fie babysitter.

Matthew dădu din cap.

— Nu vreau ca puştoaica mea de patru ani şi jumătate să se trezească după o oră din cauza unui coşmar şi să descopere că taică-său a abandonat-o ca să meargă să bea Mojito într-un bar de lesbiene sataniste.

Agasată, April îşi aranjă brăţara cu arabescuri purpurii.

— Gun Shot nu e un bar pentru lesbiene! se enervă ea. Şi apoi, vorbesc serios, Matt, ţi-ar face bine să ieşi, să vezi lume, să încerci să placi din nou femeilor, să faci dragoste...

— Dar cum vrei să mă mai îndrăgostesc? Soţia mea...

— Eu nu-ţi vorbesc de sentimente! i-o tăie ea. Îţi vorbesc de sex! De înlănţuirea trupurilor, de plăcerea simţurilor. Pot să-ţi prezint nişte prietene. Nişte fete sincere care nu caută decât să se distreze un pic.

El o privi ca pe o străină.

— Foarte bine, nu insist, zise ea încheindu-şi nasturii la cardigan. Dar nu te-ai întrebat niciodată ce-ar gândi Kate?

— Nu înţeleg.

— Dacă ar putea să te vadă de-acolo de sus, din cer, ce-ar gândi despre comportamentul tău?

— Nu există niciun acolo sus! Nu-ncepe şi tu!

Ea respinse argumentul.

— Nu contează. Eu tot o să-ţi spun ce-ar gândi: i-ar plăcea să vadă mergând mai departe, i-ar plăcea să vadă că faci un efort, că-ţi acorzi măcar o şansă de a lua viaţa de la capăt.

El simţi că i se urcă sângele la cap de furie.

— Cum poţi să vorbeşti în numele ei? N-ai cunoscut-o! Nici măcar n-ai întâlnit-o vreodată!

— Este adevărat, recunoscu April, dar cred că, într-un fel, te complaci în durere şi o întreţii, fiindcă durerea este ultimul lucru care te mai leagă de Kate şi...

— Încetează cu psihanaliza asta jalnică, învăţată din revistele pentru femei!

Vexată, April nu se mai obosi să-i răspundă şi ieşi trântind uşa în urma ei.

*

Rămas singur, Matthew se refugie pe canapea. Bău o sticlă de bere, apoi se întinse şi îşi masă pleoapele.

„La naiba..."

N-avea niciun chef să facă din nou dragoste, să mângâie un alt trup sau să sărute alt chip. Simţea nevoia să fie singur. Nu căuta pe nimeni care să-l înţeleagă, pe nimeni care să-l consoleze. Voia doar să uite de durere alături de singurii lui prieteni, credinciosul lui flacon cu medicamente şi scumpa lui Corona.

De cum închise ochii, imaginile începură să-i defileze prin minte asemenea unui film pe care îl văzuse deja de sute de ori. Noaptea de 24 spre 25 decembrie 2010. În seara aceea, Kate era de gardă până la ora 21.00 la Children's Hospital din Jamaica

Plain, anexă a MGH[1] specializată în pediatrie. Kate îl sunase la sfârşitul programului.

— Iubitule, maşina mea şi-a dat duhul în parcarea spitalului. Ai avut dreptate, trebuie să scap odată de rabla asta!

— Ţi-am spus-o de o mie de ori...

— Dar e Mazda mea veche! E prima maşină pe care mi-am cumpărat-o când eram studentă!

— Asta se întâmpla în anii '90, draga mea, şi chiar şi-atunci era deja o maşină la mâna a doua.

— O să-ncerc să prind un metrou.

— Glumeşti? La ora asta? E periculos! Vin să te iau cu motocicleta!

— Nu, e foarte frig afară. Şi a început să cadă un amestec de ploaie şi zăpadă, nu e prudent, Matt!

Întrucât el tot insista, în cele din urmă ea cedase.

— Bine, dar fii atent cum conduci!

Au fost ultimele ei cuvinte înainte de a închide telefonul.

Matthew pornise la drum pe motocicleta lui Triumph. Abia ieşise din Beacon Hill, când Kate reuşise probabil să pornească motorul micuţei Mazda. La ora 21.07, un tir care livra făină brutăriilor din centrul oraşului o lovise în plin în timp ce ea ieşea din parcarea spitalului.

Izbită de zidul de incintă, maşina făcuse o tumbă în aer, apoi căzuse cu roţile în sus. Din nefericire, tirul se răsturnase şi el pe trotuar, strivind automobilul sub greutatea lui. Când Matthew ajunsese la spital, pompierii de la descarcerare se chinuiau să scoată trupul lui Kate rămas prizonier între fiarele contorsionate. Echipajelor de prim-ajutor le trebuise mai mult de o oră până s-o trimită la MGH, unde murise în timpul nopţii din cauza rănilor.

Şoferul tirului scăpase teafăr. Analizele toxicologice care i se făcuseră imediat după accident ieşiseră pozitive la canabis, dar în timpul audierii sale de către poliţie, el declarase că,

---

[1] Massachusetts General Hospital, important spital public universitar din Boston. (N. a.)

în momentul coliziunii, Kate vorbea la telefonul mobil şi nu respectase prioritatea.

O versiune care fusese confirmată de camera de supraveghere instalată la intrarea în parcare.

*

Matt deschise ochii şi se ridică în capul oaselor. Nu trebuia să cadă pradă disperării. Trebuia să reziste de dragul lui Emily. Se ridică în picioare şi îşi căută o ocupaţie. Să corecteze lucrări? Să se uite la un meci de baschet la televizor? Apoi ochii îi căzură pe geanta mare în care se afla laptopul pe care îl cumpărase în urmă cu câteva ore.

Se instală la barul din lemn al bucătăriei, scoase laptopul din cutia lui şi îl conectă la reţea, observând încă o dată ciudata carcasă din aluminiu pe care era lipit autocolantul cu Eva şi mărul.

Deschise computerul şi găsi un post-it lipit pe ecran. Tipul de la piaţa de vechituri avusese grijă să-i lase parola contului „administrator".

Matthew porni laptopul şi introduse parola. La prima vedere, totul era normal: desktop, fundal, iconurile familiare ale Mac-ului. Introduse alte date pentru a se conecta la Internet şi timp de câteva minute scotoci prin programe pentru a se asigura că va reuşi să deschidă toate aplicaţiile: procesorul de text, navigatorul web, messenger-ul, softul de gestionare a fotografiilor. Deschizând ultima aplicaţie, avu surpriza să dea peste o serie de fotografii.

Ciudat, vânzătorul îl asigurase totuşi că formatase discul dur...

Era un album de vacanţă. O mare turcoaz, planşe de surf înfipte în nisipul alb, un bărbat şi o femeie îmbrăţişaţi care îşi imortalizau chipurile în lumina magică a apusului de soare.

„Hawaii? Bahamas? Maldive?" se întrebă el, imaginându-şi vuietul valurilor şi senzaţia de vânt în păr.

După mare, apărură peisaje vălurite, castele, podgorii, piaţa unui sătuc.

„Franța sau Toscana", parie el.

Intrigat de descoperirea sa, opri derularea imaginilor și dădu click pe fiecare fotografie pentru a afișa mai multe informații. În afara caracteristicilor tehnice, fiecare dintre ele purta mențiunea „făcută de emma.lovenstein@imperatornyc.com".

Făcu imediat legătura cu semnătura care apărea în josul ilustrației lipite pe carcasa laptopului.

„Emma L."

Era în mod evident fosta proprietară a computerului.

Folosindu-se de touchpad, Matthew selectă toate pozele și le dădu delete. Când să valideze definitiv operațiunea, avu o ușoară îndoială și, ca să fie cu conștiința împăcată, scrise un scurt e-mail:

De la: Matthew Shapiro
Către: Emma Lovenstein
Subiect: Fotografii

Bună seara domnișoară Lovenstein,
Sunt noul proprietar al MacBook-ului dumneavoastră. Au mai rămas câteva fotografii ale dumneavoastră pe laptop.
Vreți să vi le trimit sau pot să le șterg?
Spuneți-mi ce să fac.
Numai bine,
Matthew Shapiro

4
Strangers In the Night

„Nu cred în valoarea existenţelor separate. Niciunul dintre noi nu este complet dacă este singur."

Virginia Woolf

De la: Emma Lovenstein
Către: Matthew Shapiro
Subiect: Re: Fotografii

Stimate domn,
Cred că aţi greşit adresa. Este adevărat că am un MacBook, dar nu l-am vândut niciodată! Deci fotografiile pe care le deţineţi nu sunt ale mele; -)
Toate cele bune,
Emma

Emma Lovenstein
Somelier adjunct
Imperator
30 Rockefeller Plaza New York, NY 10020

2 minute mai târziu
Am înţeles. Îmi pare rău pentru această eroare. Vă doresc o seară bună.
Matthew

PS. Lucraţi la Imperator? În cazul ăsta, poate ne-am întâlnit deja. Eu şi soţia

mea am sărbătorit acolo prima aniversare a căsătoriei noastre!

45 de secunde mai târziu
Serios? În ce dată?

1 minut mai târziu
În urmă cu aproape patru ani, pe 29 octombrie.

30 de secunde mai târziu
Deci cu câteva săptămâni înainte de venirea mea!
Sper că v-a plăcut restaurantul.

1 minut mai târziu
Da, este excelent. Îmi mai amintesc chiar și unele feluri de mâncare: pulpe de broască caramelizate, momițe de vițel cu trufe și pricomigdale cu umplutură de orez cu lapte!

30 de secunde mai târziu
Și vinurile? Și brânzeturile?

1 minut mai târziu
O să te dezamăgesc, Emma, dar, sincer să fiu, nu beau vin și nu mănânc niciodată brânză...

1 minut mai târziu
Ce trist! Nici nu știi ce pierzi! Dacă mai vii la restaurant, o să-ți recomand câteva vinuri bune. Locuiești la New York, Matthew?

30 de secunde mai târziu
Nu, la Boston. În Beacon Hill.

20 de secunde mai târziu

E la o aruncătură de băţ! Invită-ţi soţia toamna viitoare ca să sărbătoriţi a cincea aniversare a căsătoriei!

3 minute mai târziu

Va fi cam greu, soţia mea a murit.

1 minut mai târziu

Nu ştiu ce să spun.
Îmi cer scuze.

1 minut mai târziu

N-aveai de unde să ştii, Emma.
O seară bună!

*

Matthew se ridică de pe scaun dintr-un salt şi se îndepărtă de computer. Iată la ce se expunea discutând cu necunoscuţi pe Internet! Ce fusese în capul lui când începuse dialogul acela suprarealist? Şterse fără niciun regret fotografiile şi îşi mai desfăcu o sticlă de Corona.

Conversaţia îl contrariase. Se duse în bucătărie, deschise frigiderul, dar constată că e gol.

„Logic, doar n-o să se umple singur..." îşi zise în sinea lui.

Scotocind prin congelator, găsi totuşi o pizza pe care o băgă la cuptorul cu microunde. Reglă minutarul şi se întoarse în faţa laptopului. Avea un nou mesaj de la Emma Lovenstein...

*

„La naiba, ce gafă am făcut! Dar de unde să ştiu că nevastă-sa e moartă?" îşi reproşă Emma.

Acea conversaţie îi stârnise curiozitatea. Tastă la întâmplare pe Google „Matthew Shapiro + Boston". Primele rezultate

care se afişară făceau trimitere la site-ul oficial al Universităţii Harvard. Intrigată, dădu clic pe primul link şi găsi o scurtă biografie a profesorului de filosofie. CV-ul profesorului era însoţit de o fotografie. Shapiro era un brunet chipeş la vreo patruzeci de ani şi avea şarmul rasat al lui John Cassavetes. Ea ezită câteva secunde, apoi îşi lăsă degetele să alerge pe tastatură:

De la: Emma Lovenstein
Către: Matthew Shapiro
Ai cinat, Matthew?

*

Matthew se încruntă. Nu-i plăcea intruziunea aceea în viaţa lui. Totuşi, răspunse prompt:

De la: Matthew Shapiro
Către: Emma Lovenstein
Dacă chiar vrei să ştii, am băgat în cuptorul cu microunde o pizza care tocmai se decongelează.

30 de secunde mai târziu
Renunţă la pizza aia congelată, Matthew. Iată ce-ţi propun în schimb.
Ştii Zellig Food, magazinul de delicatese de pe Charles Street? Standurile lor cu brânzeturi şi mezeluri sunt fabuloase.
Dacă vrei să petreci o seară delicioasă, fă-le o vizită!
Cumpără brânză de capră, au nişte sortimente savuroase. Alege de exemplu una dintre specialităţile lor cu smochine sau cu wasabi.
Da, ştiu, amestecul poate părea surprinzător, dar, însoţit de un Sauvignon Blanc de pe

Valea Loarei - de pildă, un Sancerre sau un Pouilly-Fumé -, acordul va fi perfect.
Ar trebui să încerci și pateul în crustă cu foaie gras și fistic care va merge de minune cu taninul catifelat al unui vin de Bourgogne din Côte de Nuits. Dacă găsești un Gevrey-Chambertin din 2006, nu mai sta pe gânduri!
Astea sunt sugestiile mele. Vei vedea, e mai bine decât pizza congelată...
Emma
P.S. Tocmai am verificat pe Internet: din Beacon Hill, poți ajunge pe jos la Zellig Food, dar grăbește-te, magazinul se închide la ora 22.00!

Matthew clătină din cap cu ochii pe ecranul laptopului. Nimeni nu se mai preocupase de starea lui de atâta timp. Apoi își veni în fire și se revoltă imediat. Cu ce drept își permitea acea Emma Lovenstein să-i facă lui programul de seară?

Agasat, închise e-mailul și intră pe Internet. Împins de curiozitate, tastă „Emma Lovenstein + somelier" pe motorul de căutare. Dădu clic pe prima pagină afișată: un articol online apărut în revista *Wine Spectator*. Textul data de anul trecut. Intitulat „Zece tinere talente promițătoare", el prezenta noua generație de somelieri. În mod uimitor, majoritatea acelor „tinere talente" erau femei. Penultimul portret era cel al Emmei. Era ilustrat cu o fotografie foarte clară făcută în pivnița ultramodernă a restaurantului Imperator. Matthew dădu zoom pe fotografie ca s-o mărească. Nu era nicio îndoială: tânăra somelier din articol era aceeași persoană cu femeia pe care o văzuse în pozele de vacanță găsite în laptop. O brunetă drăguță cu ochi veseli și zâmbet malițios.

Ciudat... De ce pretinsese că laptopul nu-i aparținea? Din jenă? Din pudoare? Probabil, dar, în acest caz, de ce continuase conversația?

Soneria ceasului de la cuptorul cu microunde îi dădu de veste că pizza se făcuse.

În loc să se ridice, Matthew își luă telefonul și sună la vecini. Întrebă dacă fiica lor Elizabeth putea să vină să stea cu Emily o jumătate de oră. Voia să dea o fugă până la Zellig Food și trebuia să plece imediat, fiindcă magazinul se închidea la ora 22.00.

*

Boston
Cartierul Back Bay
Ora 1.00 dimineața

Clubul vibra în ritmul basilor unui hit electro-dance. April dădu din coate ca să iasă din aglomerația de la Gun Shot și să fumeze o țigară.

„Ups, m-am cam amețit..." gândi ea împiedicându-se de bordura trotuarului. Aerul rece al nopții îi făcu bine. Băuse prea mult, dansase prea mult, flirtase prea mult. Își aranjă bretelele sutienului și se uită la ceasul de la mână. Se făcuse târziu. Sună de pe mobil la o companie de taxiuri și comandă o mașină, apoi scose o țigară și o duse la buze în timp ce scotocea prin geantă după un foc.

„Unde naiba e afurisita aia de brichetă?"

— Asta cauți? întrebă o voce în spatele ei.

April se întoarse și văzu o tânără blondă cu zâmbet radios. Julia, fata pe care o sorbise din priviri toată seara și care nu răspunsese la niciunul dintre avansurile ei. Tunsă scurt, cu privire jucăușă și siluetă grațioasă, purtând niște pantofi cu tocuri amețitoare, era exact genul lui April.

— Ai uitat-o pe bar, explică tânăra, aprinzând bricheta cu finisaj din sidef și lac roz.

April se apropie pentru a-și aprinde țigara. Hipnotizată de pielea diafană, de buzele senzuale și de trăsăturile delicate ale celei din fața ei, o cuprinse o dorință febrilă și simți fluturi în stomac.

— Nu te mai poți auzi înăuntru, remarcă Julia.

— Aşa e. Muzica asta nu mai e pentru vârsta mea, glumi April.

O semnalizare de faruri le atrase atenţia celor două petrecăreţe.

— E taxiul meu, zise April, arătând spre maşina care se oprea în faţa clubului. Dacă vrei să profiţi...

Timp de câteva secunde, Julia păru să ezite. Ea era cea care stăpânea situaţia şi o ştia.

— Bine, drăguţ din partea ta. N-o să te fac să ocoleşti prea mult. Locuiesc chiar alături, pe Pembroke Street.

Cele două femei urcară în spate. În timp ce taxiul părăsea cheiurile şi se îndepărta de Charles River, Julia îşi puse cu delicateţe capul pe umărul lui April, care simţi o dorinţă nestăpânită de a o săruta. Dar nu făcu nimic, jenată de privirea insistentă a şoferului.

„Dacă tu crezi că o să-ţi poţi clăti ochii aşa..." îl sfidă ea, uitându-se fix în oglinda retrovizoare.

Drumul fu rapid şi, după mai puţin de cinci minute, maşina se opri în mijlocul unei străduţe mărginite de copaci.

— Dacă vrei să urci să bei un pahar... propuse cu nonşalanţă Julia. O fostă colegă de facultate mi-a trimis o băutură cu pulpă de aloe. O chestie nemaipomenită pe care o prepară chiar ea! O să-ţi placă!

April schiţă un zâmbet, încântată de invitaţie. Totuşi, în momentul decisiv, ceva o reţinu. O nelinişte surdă care o măcina şi-i contrabalansa dorinţa. Această Julia îi căzuse într-adevăr cu tronc, dar îşi făcea griji pentru Matthew. Aseară, când plecase de acasă, i se păruse foarte deprimat, poate chiar pe punctul de a face o prostie... Era fără îndoială absurd, dar nu-şi putea scoate din cap acea idee. Se şi vedea întorcându-se acasă şi găsindu-l spânzurat de vreo grindă sau în comă medicamentoasă.

— Aş fi urcat cu plăcere, dar acum nu pot, bolborosi ea.

— Bine, am înţeles... se supără Julia.

— Nu, aşteaptă! Dă-mi numărul tău de mobil! Am putea să...

Prea târziu. Blonda cea drăguţă trântise deja portiera.

„La naiba!"

April oftă, apoi îi ceru şoferului s-o ducă la colţul dintre Mount Vernon şi Willow Street. Tot drumul fu măcinată de nelinişte. Nu-l cunoştea pe Matthew decât de un an, dar se ataşase de el şi de micuţa Emily. Deşi era impresionată de suferinţa lui, din păcate nu ştia cum să-l ajute: Matthew îi era atât de devotat soţiei lui, încât April nu vedea cum ar fi putut o altă pretendentă să intre prea curând în viaţa lui. Kate fusese strălucitoare, frumoasă, tânără, altruistă. Ce femeie ar fi putut să rivalizeze cu un chirurg cardiac cu fizic de fotomodel?

Maşina opri în faţa *townhouse*-ului. April plăti cursa şi deschise uşa casei încercând să nu facă prea mult zgomot. Crezuse că îl va găsi pe Matthew sforăind, prăvălit pe canapea, răpus de cocteilul său de bere şi anxiolitice. În loc de asta, îl descoperi stând liniştit în faţa noului său laptop. Dădea din cap în ritmul unei melodii de jazz şi un zâmbet vesel îi lumina faţa.

— Te-ai şi întors? se miră el.

— Bine, bine, nu te mai bucura atâta că mă vezi! îi răspunse ea uşurată.

Apoi zări pe masa din bucătărie şi sticlele de vin începute şi resturile de brânzeturi fine şi de pateu în crustă.

— Ia te uită, ce festin! Ai fost la cumpărături? Şi eu care credeam că nu vrei să-ţi părăseşti bârlogul.

— M-am săturat să mănânc produse congelate, se justifică el cu stângăcie.

Ea îl privi cu un aer de îndoială şi înaintă spre el.

— Văd că te distrezi bine cu noua ta jucărie, îl tachină ea, aplecându-se peste umărul lui.

Matthew închise brusc laptopul. Jenat, încercă să ascundă fotografiile pe care le recuperase din recycle bin-ul computerului şi pe care tocmai le printase. Dar April fu mai rapidă decât el şi puse mâna pe ele.

— E drăguţă, îşi dădu ea cu părerea examinând fotografiile Emmei. Cine este?

— E somelier într-un mare restaurant newyorkez.

— Şi ce e cu muzica asta? Credeam că nu-ţi place jazzul.

— E Keith Jarrett, *Köln Concert*. Ştiai că muzica poate influenţa degustarea vinului? Cercetătorii au demonstrat că

unele piese de jazz stimulează anumite părți ale creierului care te fac să percepi mai bine calitățile vinurilor nobile. E ciudat, nu?

— Interesant. Noua ta prietenă ți-a spus asta?

— Nu e „prietena" mea. Nu fi ridicolă, April!

Tânăra îndreptă un deget acuzator spre Matthew.

— Și când te gândești că am ratat lovitura secolului fiindcă îmi făceam griji pentru tine!

— Îți mulțumesc pentru solicitudine, dar nu ți-am cerut nimic.

Ea continuă, ridicând vocea:

— Eu credeam că ești deprimat și că ai gânduri suicidare, și când colo tu chefuiai bine mersi degustând vinuri nobile cu o fată cunoscută pe Internet!

— Stai puțin, ce-i asta? O criză de gelozie?

Frumoasa proprietară de galerie de artă își turnă un pahar cu vin și așteptă câteva minute să se calmeze.

— Ia zi, cine-i femeia asta?

După ce se lăsă un pic rugat, Matthew acceptă să-i povestească cum descoperise fotografiile din laptop și de conversația aceea ciudată care se înfiripase între el și Emma. Fără să-și dea seama, timp de aproape trei ore, abordaseră tot felul de subiecte, scriindu-și zeci de e-mailuri. Își împărtășiseră pasiunea pentru Cary Grant, Marilyn Monroe, Billy Wilder, Gustav Klimt, *Venus din Milo, Breakfast at Tiffany's* și *The Shop Around the Corner*. Reluaseră vechile controverse: Beatles sau Rolling Stones, Audrey sau Katharine Hepburn, Red Sox sau Yankees, Frank Sinatra sau Dean Martin. Se contraziseseră cu privire la *Lost in Translation*, film „supraestimat" în opinia lui Matthew, „capodoperă inegalabilă" în cea a Emmei. Se întrebaseră care era cea mai reușită nuvelă a lui Stefan Zweig, care dintre tablourile lui Edward Hopper îi emoționa mai mult, care era cea mai bună melodie de pe albumul *Unplugged* al celor de la Nirvana. Fiecare venise cu argumentele lui pentru a stabili dacă *Jane Eyre* era o carte mai bună decât *Mândrie și prejudecată*, dacă a citi un roman pe iPod era la fel de plăcut cu a da paginile unei cărți, dacă *Off the Wall* era superior lui *Thriller*, dacă *Mad Men*

era cel mai bun serial al momentului, dacă versiunea acustică a melodiei lui Eric Clapton, *Layla,* egala versiunea originală, dacă *Get Yer Ya-Ya's Out!* era cel mai bun album live din toate timpurile, dacă...

— Gata, ajunge, am înţeles! i-o tăie April. Şi în afară de asta, ce-aţi mai făcut voi doi, v-aţi bucurat de o partidă de sex virtual?

— Nu, nici vorbă! se indignă Matthew. Doar discutăm, atâta tot.

— Bineînţeles...

Matthew dădu din cap. Nu-i plăcea turnura pe care o lua conversaţia.

— Şi cine îţi garantează că vorbeşti într-adevăr cu bruneta asta drăguţă? întrebă April. Uzurparea identităţii e la ordinea zilei pe Internet. Fără s-o ştii, poate că discuţi de trei ore cu un boşorog burtos de optzeci de ani...

— Chiar eşti hotărâtă să-mi strici seara!

— Dimpotrivă, sunt fericită să văd că-ţi revii, dar n-aş vrea să fii dezamăgit şi să te implici prea tare dacă această persoană nu este cu adevărat cine crezi tu.

— Ce sugerezi?

— Să nu aştepţi prea mult ca să te întâlneşti cu ea. De ce n-o inviţi la restaurant?

El dădu din cap.

— Eşti nebună, e mult prea devreme! O să creadă că...

— N-o să creadă nimic! Trebuie să baţi fierul cât e cald. Aşa merg lucrurile în ziua de azi. Se vede că n-ai mai flirtat de foarte mult!

Perplex, Matthew căzu pe gânduri. Simţea că situaţia îi scapă de sub control. Nu voia nici să grăbească lucrurile, nici să se entuziasmeze prea tare. În definitiv, nu o cunoştea *cu adevărat* pe acea Emma Lovenstein. Trebuia să recunoască însă că între ei existase o conexiune, o comunicare plăcută, care îl scosese pentru câteva ore din tristeţea cotidiană. Îi plăcea totodată şi latura romantică a întâlnirii lor, rolul pe care îl jucaseră hazardul sau poate chiar... destinul.

— Invit-o cât mai repede posibil! îl sfătui din nou April. Dacă ai nevoie, o să stau eu cu Emily.

Își înăbuși un căscat și se uită la ceas.

— Am băut prea mult, mă duc la culcare, îl preveni ea făcându-i un semn cu mâna.

Matthew îi răspunse la salut privind-o cum urcă scara. După ce rămăsese singur, deschise computerul și se grăbi să-și verifice e-mailul. Nu avea niciun mesaj nou de la Emma. Poate că se plictisise. Poate că April avea dreptate. Poate că nu trebuia să aibă așteptări prea mari.

Ca să fie cu conștiința împăcată, îi mai scrise un e-mail.

De la: Matthew Shapiro
Către: Emma Lovenstein
Subiect: Invitație
Emma, mai ești în fața computerului?

1 minut mai târziu
Sunt în pat, Matthew, dar am laptopul lângă mine. Ți-am descărcat *Antimanualul de filosofie* pe tableta mea și îl devorez. Nu știam că Cicero înseamnă „năut" în latină ;-)

Parcă mânat de o forță invizibilă, Matthew își luă inima în dinți.

45 de secunde mai târziu
Vreau să-ți fac o propunere, Emma.
Știu un mic restaurant italienesc în East Village - Number 5 -, la sud de Tompkins Square Park. Proprietarii sunt Vittorio Bartoletti și soția lui, care-mi sunt prieteni din copilărie. Merg să mănânc la ei de fiecare dată când mă duc la New York, în special când particip la conferințele de la Morgan Library.

Nu știu dacă au vinuri bune în meniu, dar dacă-ți plac arancini bolognese, lasagna la cuptor, tagliatelle cu sos și cannoli siciliene, atunci restaurantul ar trebui să fie pe gustul tău.
Accepți să iei masa cu mine acolo?

30 de secunde mai târziu
Aș fi încântată, Matthew. Când mai vii la New York?

30 de secunde mai târziu
Următoarea conferință este programată pe 15 ianuarie, dar poate am putea să ne vedem mai înainte.
Ce-ai zice de mâine seară? La ora 20.00?

*

Mâine...
Mâine!
MÂINE!
Emma abia se stăpânea, îi venea să sară în sus de bucurie. Era prea frumos ca să fie adevărat!
— Ai auzit, Clovis? Un tip mișto și inteligent m-a invitat la cină! Un prof de filosofie sexy s-a îndrăgostit de mine! îi zise ea încântată câinelui care moțăia la piciorul patului.
Câinele abia ridică privirea și scoase un mârâit de curtoazie.
Emma era în culmea fericirii. Petrecuse o seară perfectă și neașteptată. Din câteva mesaje, Matthew Shapiro readusese soarele și încrederea în viața ei. Iar mâine seară avea să-l întâlnească în carne și oase. Doar că mâine seară... ea lucra.
Cuprinsă deodată de panică, Emma se ridică pe pernă și fu cât pe ce să-și verse ceaiul de verbină. Acela era marele neajuns al meseriei ei: nu avea nicio seară liberă. Nu îi rămânea decât să-și ia concediu, dar nu putea s-o facă de pe o zi pe alta.

Procedura era complicată și, în domeniul alimentației publice, luna decembrie era foarte încărcată.

Se gândi o clipă și decise să nu-și facă griji. O să-i ceară unui coleg să-i țină locul. Era complicat, dar nu imposibil. În orice caz, nici nu se punea problema să rateze „întâlnirea galantă", cum ar fi zis bunica ei.

Prin urmare, arboră un zâmbet larg și scrise ultimul mail din acea seară:

De la: Emma Lovenstein
Către: Matthew Shapiro
Subiect: Re: Invitație
De acord, Matthew. Voi face în așa fel să fiu liberă.
Îți mulțumesc pentru această seară agreabilă.
Pe mâine deci!
Somn ușor!
P.S.: Sunt înnebunită după lasagna și arancini! Și după tiramisu!

A doua zi

5
Între ei doi

„Chiar şi pentru a juca propriul rol
trebuie să te machiezi."
Stanislaw Jerzy Lec

A doua zi
Boston
Ora 12.15

Matthew închise uşa în urma lui şi coborî cele câteva trepte până în stradă.

Deşi plouase toată noaptea, soarele inunda acum străduţele din Beacon Hill. Un aer proaspăt plutea peste Louisburg Square şi raze portocalii accentuau culorile autumnale ale parcului. După ce-şi trecu cureaua genţii în diagonală peste piept, Matthew îşi puse pe cap o cască, încălecă pe bicicletă şi începu să pedaleze fluierând spre Pinckney Street. De când nu-şi mai simţise inima aşa uşoară? Timp de un an trăise ca o fantomă, dar în dimineaţa aceea, se trezise cu mintea limpede. Ţinuse trei ore la universitate şi glumise cu studenţii, redescoperind plăcerea de a preda într-o stare de bună-dispoziţie.

Gheara de fier din stomac îşi slăbise strânsoarea. Simţea viaţa clocotind în jurul lui şi avea impresia că trăieşte din nou. Îmbătat de acea senzaţie regăsită, luă viteză şi efectuă cu graţie virajul spre Brimmer Street. Vântul îi sufla în faţă. Când zări Public Garden, acceleră şi mai mult, făcând corp comun cu bicicleta şi spintecând aerul cu un sentiment ameţitor de libertate. Savură acea clipă şi înaintă pe lângă parc, apoi o coti şi intră pe Newbury Street. Mărginită de cafenele şic, galerii de artă şi

buticuri de modă, artera era unul dintre locurile cele mai căutate din Back Bay. Pe vreme frumoasă, terasele erau luate cu asalt la prânz. Matthew își legă bicicleta în fața unei elegante *brownstone*, o casă din piatră roșiatică, al cărei parter fusese transformat în restaurant. La Bistro 66 lua de obicei prânzul cu April. Mai era doar o masă liberă afară, pe care se grăbi s-o ocupe după ce îi făcu un semn chelnerului. Odată așezat, își scoase noul laptop din geantă și se conectă la rețeaua wi-fi a localului. Din câteva clicuri, își rezervă un bilet de avion spre New York de pe site-ul Delta Airlines. Zborul de la 17.15 ateriza pe aeroportul JFK la ora 19.00. Numai bine pentru a ajunge la timp la întâlnirea cu Emma. Se grăbi apoi să sune la restaurantul Number 5 și dădu peste prietena lui, Connie. Nu se mai văzuseră de mult timp. Era încântată să-l audă și avea mii de lucruri să-i povestească, dar nimerise chiar la ora de vârf a prânzului și unul dintre chelneri era bolnav. Îi făcu rezervarea, bucurându-se că vor putea sta de vorbă mai în liniște chiar în seara aceea.

— Locul ăsta e ocupat, tinere?

Matthew închise telefonul și aruncă o privire spre April.

— E liber și nu te așteaptă decât pe tine.

Ea se așeză sub panoul radiant care încălzea terasa și comandă un pahar de vin Pinot Gris și o farfurie de *crab cakes*.

— Tu ce ți-ai luat?

— O salată Caesar și o apă plată.

— Ești la regim?

— Mă păstrez pentru diseară. Iau cina la restaurant.

— Serios? Ai invitat-o pe frumoasa ta degustătoare de vinuri? Felicitări, Matt, sunt mândră de tine!

April ridică paharul și ciocniră veseli.

— Te-ai gândit cum o să te îmbraci? întrebă ea pe un ton neliniștit.

Matthew ridică din umeri.

— Păi, cu nimic special. Mă gândeam să merg îmbrăcat așa cum sunt acum.

Ea se încruntă și îl măsură din cap până în picioare.

— Cu niște pantaloni prea largi, o vechitură de hanorac cu glugă, niște bascheți Converse de adolescent și o geacă militară?

Sper că glumeşti! Ca să nu mai vorbesc de claia de păr şi barba de om sălbatic!

— Nu exagera, te rog!

— Dar nu exagerez deloc, Matt! Gândeşte-te puţin: femeia asta lucrează într-unul dintre cele mai bune restaurante din Manhattan. Clienţii ei sunt oameni de afaceri, personalităţi din lumea artei şi a modei, bărbaţi eleganţi şi rafinaţi, îmbrăcaţi la patru ace. O să creadă că eşti un ţărănoi sau un student întârziat.

— Dar nu vreau să mă dau drept altcineva!

— Prima întâlnire se pregăteşte, insistă ea. Aparenţele contează: prima impresie este întotdeauna cea care le rămâne oamenilor întipărită în minte.

Matthew se enervă.

— Să te îndrăgosteşti de cineva pentru felul în care e îmbrăcat e ca şi cum ţi-ar plăcea o carte pentru coperta ei![1]

— Foarte bine, n-ai decât să te dai mare cu citatele tale! Dar diseară ar trebui să fii mai modest...

El scoase un oftat şi se posomorî. Îşi rulă o ţigară, rezistă tentaţiei de a o aprinde şi, în cele din urmă, după câteva secunde de gândire, capitulă:

— Bine, poate c-ar trebui să-mi dai două-trei sfaturi...

*

New York
Ora 13.00

— Lovenstein, ţi-ai pierdut minţile? ţipă Peter Benedict împingând uşa translucidă de la pivniţa restaurantului Imperator.

Somelierul-şef înaintă cu paşi repezi spre subordonata lui care aranja nişte sticle într-o cutie metalică.

— În onoarea cui ai avut iniţiativa de a cumpăra aceste vinuri? se răsti el fluturând o hârtie crem.

---

[1] Citat atribuit lui Laure Conan, romancieră canadiană de limbă franceză. (N. a.)

Emma aruncă o privire spre document. Era o factură cu antetul unui magazin online specializat în vânzarea de soiuri nobile, pe care figura comanda a trei sticle:

1. Domaine de la Romanée Conti, 1991
1. Ermitage Cuvée Cathelin, J.L. Chave, 1991
1. Graacher Himmelreich, Auslese, Domaine J.J. Prüm, 1982

Un bourgogne legendar şi somptuos, un syrah rasat şi generos, un riesling complex şi suav. Trei vinuri nobile din ani cu recolte perfecte. Cele mai bune trei vinuri pe care le gustase în viaţa ei. Totuşi, nu ea comandase cele trei sticle.

— Peter, te asigur că n-am nimic de-a face cu povestea asta!

— Nu-ţi bate joc de mine, Lovenstein! Pe bonul de comandă e semnătura ta şi factura a fost întocmită cu datele bancare ale restaurantului Imperator.

— Este imposibil!

Alb de furie, Benedict îşi continuă litania de reproşuri:

— Tocmai l-am sunat pe expeditor şi mi-a confirmat livrarea sticlelor la restaurant, aşa că aş vrea să ştiu unde sunt sunt. Repede!

— Ascultă, în mod evident e o eroare. Nu e grav. Trebuie doar...

— Nu e grav? E vorba de peste zece mii de dolari!

— E o sumă mare într-adevăr, dar...

— Descurcă-te cum pofteşti, Lovenstein, dar vreau ca datoria asta să fie ştearsă până la sfârşitul zilei! răcni el. Apoi îndreptă degetul spre ea şi o ameninţă: Dacă nu, te dau afară!

Fără să mai aştepte răspunsul, făcu stânga împrejur şi părăsi pivniţa.

Emma rămase încremenită câteva secunde, uluită de violenţa discuţiei. Benedict era un somelier de şcoală veche, care considera că femeile nu au ce căuta într-o pivniţă de vinuri. Era îndreptăţit să se simtă ameninţat de adjuncta lui, căci, înaintea plecării lui precipitate, Jonathan Lempereur o numise pe Emma în postul de somelier-şef. Tânăra ar fi trebuit să-i ia locul lui Benedict la începutul anului, dar el reuşise să intervină pe lângă

noul director, care anulase acea promovare. De atunci, Benedict nu urmărea decât un singur lucru: s-o facă pe tânăra lui colegă să comită o greşeală pentru a se putea debarasa de ea.

Emma se uită la factură. Peter Benedict era răutăcios şi răzbunător, dar nu era destul de nebun ca să pună la cale un asemenea plan.

„Atunci, cine?"

Cele trei sticle nu fuseseră comandate întâmplător. Erau cele trei preferinţe pe care ea le menţionase săptămâna trecută în timpul întâlnirii cu un jurnalist de la revista *Wine Spectator*, care realizase portrete ale noii generaţii de somelieri. Încercă să-şi amintească: întâlnirea avusese loc într-unul dintre birourile departamentului de relaţii publice al restaurantului, în prezenţa lui...

„Romuald Leblanc!"

Foarte pornită, Emma ieşi din pivniţă cu paşi grăbiţi şi luă liftul până la recepţie. Fără a se face anunţată, intră în sediul departamentului de relaţii publice şi ceru să stea de vorbă cu tânărul stagiar angajat la Imperator pe post de administrator de reţea. Dădu buzna în biroul care i se indicase şi închise uşa în urma ei.

— Între noi doi acum, ochelaristule!

Aşezat la birou, în faţa computerului, Romuald Leblanc tresări speriat. Era un adolescent rotofei, cu părul slinos tuns castron şi cu faţa palidă încadrată de nişte ochelari mari şi pătraţi, cu rame groase. Cu picioarele goale în şlapi, era îmbrăcat cu nişte blugi rupţi şi cu un hanorac nu prea curat, descheiat, pe sub care se vedea un tricou Marvel.

— Bună ziua, domnişoară... ăăă... Lovenstein, o întâmpină el cu un accent franţuzesc.

— Văd că mă recunoşti, e un început bun, zise ea înaintând ameninţător spre el.

Emma aruncă o privire pe ecranul computerului.

— De-asta te plăteşte restaurantul, ca să te holbezi la poze cu femei goale?

— Ăăă, nu, doamnă, dar asta... Asta e... Sunt în pauză.

Stânjenit, francezul se lăsă în jos pe scaun şi, ca să pară degajat, muşcă dintr-un baton de ciocolată început, care zăcea pe birou.

— Termină cu înfulecatul, capsomanule! îi ordonă ea.

Scoase factura din buzunar şi i-o flutură prin faţa ochilor.

— Tu ai făcut comanda asta?

Adolescentul ridică din umeri şi plecă privirea. Emma insistă.

— M-ai auzit când vorbeam cu ziaristul, nu-i aşa?

Cum Romuald rămânea tăcut, Emma ridică vocea.

— Ascultă-mă bine, idiotule! N-am de gând să-mi pierd slujba. Aşa că n-ai decât să nu-mi răspunzi, dar, în cazul ăsta, o să cer direcţiunii să anunţe poliţia şi o să le dai explicaţii ofiţerilor!

La această ameninţare, puştiul sări ca ars:

— Nu, vă rog! Este... Este adevărat, am fost intrigat de felul în care aţi vorbit despre acele vinuri şi am vrut să le gust.

— Ai vrut să guşti nişte vinuri care costă peste trei mii de dolari sticla, nătărăule? Nu eşti întreg la minte? Şi cum ai reuşit să le comanzi?

Cu o mişcare scurtă a capului, Romuald arătă spre ecran.

— Nimic mai simplu: râşniţele astea ale voastre şi sistemul pe care-l aveţi nu sunt securizate. Mi-a luat douăzeci de secunde să piratez contabilitatea restaurantului.

Emma simţi cum i se înteţesc bătăile inimii.

— Şi sticlele, le-ai deschis?

— Nu, sunt aici, răspunse el ridicându-se de pe scaun.

Îşi târşâi picioarele până la un dulap metalic de unde scoase o lădiţă din lemn deschis la culoare, în care se aflau cele trei sticle preţioase.

„Slavă Domnului!"

Emma inspectă fiecare sticlă cu atenţie; erau intacte.

Fără să mai aştepte, îi telefonă furnizorului pentru a-i spune că cineva piratase contul de client al restaurantului Imperator. Emma propuse înapoierea integrală a comenzii pe cheltuiala ei, în schimbul anulării facturii. Simţi o imensă uşurare atunci când i se răspunse că oferta ei este acceptată.

Timp de câteva secunde, rămase neclintită, uşurată că îşi salvase slujba. Apoi îşi permise să se gândească din nou la întâlnirea din acea seară şi o cuprinse îngrijorarea. Pentru a se linişti,

își privi chipul în suprafața lucioasă a geamului, dar imaginea pe care o zări avu efectul contrar: arăta îngrozitor. Părul îi stătea aiurea. Matthew Shapiro nu avea cum să o placă. Emma oftă și dintr-odată își dădu seama de prezența stagiarului.

— Ascultă, voi fi nevoită să semnalez greșeala ta șefului de personal. Ceea ce ai făcut este foarte grav.

— Nu! Vă rog!

Pe neașteptate, adolescentul se înmuie și izbucni în lacrimi.

— Degeaba te smiorcăi, oftă ea.

Îi întinse totuși un șervețel și așteptă să se liniștească.

— Câți ani ai, Romuald?

— Șaisprezece și jumătate.

— De unde ești?

— Din Beaune, la sud de Dijon, este...

— Știu unde este Beaune. Unele dintre cele mai bune vinuri franțuzești provin din regiunea ta. De când lucrezi la Imperator?

— De două săptămâni, zise el, scoțându-și ochelarii pentru a se freca la ochi.

— Și te interesează jobul ăsta?

El clătină din cap, arătând cu bărbia spre ecranul computerului.

— Ăsta e singurul lucru care mă interesează cu adevărat.

— Calculatoarele? Atunci ce cauți într-un restaurant?

El îi mărturisi că venise cu iubita lui, care, după ce-și dăduse bacalaureatul, plecase la New York să lucreze ca bonă.

— Și te-a lăsat baltă? ghici Emma.

Un pic rușinat, el încuviință în tăcere.

— Părinții tăi știu măcar că ești în Statele Unite?

— Da, dar în momentul ăsta au alte griji, zise el evaziv.

— Dar cum ai reușit să te angajezi aici, la New York? N-ai permis de muncă, nu ești major...

— Mi-am făcut singur o viză de lucru temporară, îmbătrânindu-mă un pic.

„O viză falsă". Nu era de mirare că se temea de poliție și că nu voia să atragă asupra lui atenția directorului de la Resurse Umane.

Emma îl privi pe adolescent cu un amestec de admirație și compasiune.

— Unde ai învățat să faci asta, Romuald?

El ridică din umeri.

— Poți să faci multe lucruri dacă știi să folosești un calculator.

Cum ea insista, Romuald îi povesti mai multe isprăvi. La treisprezece ani, petrecuse câteva ore în arestul poliției pentru că difuzase pe internet o traducere piratată a ultimului volum din *Hary Potter*. Puțin mai târziu, piratase site-ul liceului său, amuzându-se să-și schimbe notele și să trimită mesaje haioase pe adresele de e-mail ale părinților elevilor. În luna iunie, dibuise din câteva clicuri subiectele de la bacalaureat, profilul real, ca să-i dea o mână de ajutor iubitei lui. În sfârșit, la începutul lui iulie, spărsese contul de facebook al președintelui francez, Nicolas Sarkozy. O glumă puerilă, pe care cei de la Palatul Élysée n-o gustaseră. Autoritățile reușiseră să dea de el. Dat fiind cazierul pe care îl avea, fusese condamnat la muncă în folosul comunității și sfătuit la modul foarte serios ca pe viitor să stea departe de calculator.

În timp ce-l asculta, Emmei îi veni brusc o idee.

— Așază-te la calculator! îi ordonă ea.

Băiatul se execută și apăsă pe o tastă pentru a porni computerul.

Ea își trase un scaun și se așeză lângă el.

— Uită-te bine în ochii mei, Romuald!

Încurcat, adolescentul își scoase ochelarii, dar nu reuși să-i susțină privirea mai mult de două secunde.

— Sunteți... Sunteți foarte drăguță, îngăimă el.

— Nu, tocmai, arăt îngrozitor, dar tu o să m-ajuți să rezolv problema asta, zise ea arătând cu degetul spre monitor.

Ea tastă adresa site-ului unui salon de coafură. Pe ecran apărură niște litere strălucitoare care dansau pe un fond deschis și sobru.

Akahiko Imamura
Hairstyle

— Akahiko Imamura este un stilist japonez celebru, explică ea. În Manhattan, este considerat maestrul foarfecelor şi al culorii. Angelina Jolie, Anne Hathaway, Cate Blanchet, cele mai mari staruri sunt coafate de el. Iar la Fashion Week, toţi designerii încearcă să-l angajeze pentru defilările lor. Se spune că face pur şi simplu minuni, iar eu chiar am nevoie de aşa ceva ca să fiu prezentabilă în seara asta. Problema e că există o listă de aşteptare de două luni ca să obţii o programare.

Romuald înţelesese ce aştepta Emma de la el şi încerca deja să intre în sistemul de rezervări online.

— Imamura are trei saloane de coafură la New York, continuă ea în timp ce băiatul tasta cu o viteză incredibilă. Unul în Soho, al doilea în Midtown şi ultimul în Upper East Side.

— Aici lucrează în după-amiaza asta, anunţă Romuald, afişând lista programărilor.

Impresionată, ea se aplecă spre ecran.

— Este acelaşi principiu ca atunci când rezervaţi online o masă pentru un restaurant, explică tânărul francez.

— Poţi modifica numele?

— Normal? La ce oră vreţi să mergeţi?

— La ora 17.00, se poate?

— E floare la ureche!

El scrise numele Emmei în locul clientei de pe listă, fără a uita să-i trimită un mesaj acesteia din urmă pentru a o anunţa de amânarea programării.

Tinerei somelier nu-i venea să creadă.

— Bine jucat, Callaghan[1]! se entuziasmă ea sărutându-l pe obraz. Şi tu faci minuni!

Faţa bucălată a lui Romuald se împurpură.

— A fost uşor, zise el modest.

— Eşti foarte ingenios, deşi nu pari, zise ea deschizând uşa pentru a se întoarce la postul ei. Bineînţeles, totul rămâne între noi, *capito*?

---

[1] Trimitere la romanele lui Peter Cheney care îl au ca protagonist pe detectivul particular Slim Callaghan. (N. tr.)

Boston
Magazinul Brooks Brothers
Ora 15.30

— Eşti într-adevăr foarte elegant, zise April cu convingere. Croiala clasică îţi vine cel mai bine: umeri bine conturaţi, talia strâmtă, dar torsoul eliberat. Este şic şi atemporal.

Matthew se uită în oglinda mare a magazinului de lux. Proaspăt bărbierit, cu părul scurt şi îmbrăcat cu un sacou ajustat la milimetru, era de nerecunoscut.

„De când n-am mai purtat costum?"

Răspunsul îi răsună strident în cap. Dezagreabil şi tulburător.

„De la căsătorie."

— Mai că-mi vine să-mi schimb orientarea sexuală! insistă April, încheindu-i un nasture.

El se forţă să zâmbească pentru a-i mulţumi că făcea atâtea eforturi pentru el.

— Îţi mai trebuie un palton de lână, după care o ştergem la aeroport, zise ea, privindu-şi ceasul. Întotdeauna sunt ambuteiaje la ora asta şi este exclus să ratezi avionul!

După ce plătiră cumpărăturile, se întoarseră la maşină şi April o porni înspre Logan Airport. Matthew fu tăcut tot drumul. Pe măsură ce ziua trecea, îşi pierdea însufleţirea şi entuziasmul i se risipea. Acum, întâlnirea cu Emma Lovenstein nu i se mai părea o idee atât de bună ca seara trecută. Dacă se gândea mai bine, întâlnirea aceea nu avea niciun sens, era rezultatul unei decizii necugetate luate sub influenţa alcoolului şi a medicamentelor. Nici măcar n-o cunoştea pe acea femeie, se lăsaseră îmbătaţi amândoi de un scurt schimb de mesaje, dar probabil că îl aştepta o decepţie.

April opri maşina în faţa terminalului. În timp ce se îmbrăţişau de rămas-bun, femeia încercă să-l încurajeze.

— Ştiu foarte bine la ce te gândeşti, Matt. Ştiu foarte bine că ţi-e teamă şi că acum regreţi că te-ai implicat, dar te implor, du-te la întâlnirea asta!

El încuviinţă din cap, trânti portiera în urma lui şi îşi luă geanta din portbagaj. Îi mai făcu prietenei lui un ultim semn de la revedere, apoi intră în clădire.

Matthew traversă rapid holul. Întrucât se înregistrase online, trecu repede de controlul de securitate şi se îndreptă spre

îmbarcare. Când se ridică pentru a urca în avion, fu cuprins de îndoială, apoi de frică. Transpira şi nenumărate gânduri contradictorii i se învălmăşeau în minte. Pentru o clipă, faţa lui Kate îi apăru cu o claritate stupefiantă, dar refuză să cadă pradă vinei. Clipi de mai multe ori pentru a alunga acea imagine şi îi prezentă biletul însoţitoarei de bord.

*

Magazinul Bergdorf Goodman
Fifth Avenue
Ora 16.15

Emma se plimba printre standurile marelui magazin newyorkez cam dezorientată. Totul era intimidant, de la clădirea imensă din marmură albă până la înfăţişarea sofisticată a vânzătoarelor frumoase ca nişte fotomodele, care te făceau să te simţi jalnic. În sinea ei, Emma se gândea că un magazin „ca ăla" – în care nu întrebai care sunt preţurile, în care trebuia să fii frumos, bogat şi sigur pe tine fie şi numai pentru *a încerca* o haină – nu era făcut pentru ea, dar în ziua aceea se simţea în stare să-şi depăşească inhibiţiile. Era absurd, dar credea mult în acea întâlnire. Noaptea trecută aproape că nu dormise deloc; dimineaţa se trezise devreme şi, plină de nerăbdare, pierduse mai bine de-o oră pentru a găsi o ţinută care s-o avantajeze. După multe încercări şi ezitări, alesese în cele din urmă o combinaţie care îi venea bine: o bluză ciocolatie brodată cu fire arămii şi o fustă creion cu talie înaltă, din mătase neagră. Pentru a-şi completa ţinuta, avea nevoie de un palton demn de acest nume. Al ei era o vechitură fără formă. De când intrase în magazin, paşii o duceau mereu spre un superb mantou din brocart. Pipăi stofa de mătase ornată cu desene ţesute cu fir de aur şi argint. Era atât de frumos, încât nici nu îndrăznea să-l îmbrace.

— Pot să vă ajut, doamnă? o întrebă o vânzătoare.

Emma ceru să probeze mantoul. Îi venea de minune, dar costa două mii şapte sute de dolari. Era o extravaganţă pe care nu şi-o permitea. La prima vedere, salariul ei părea destul de bun, numai că locuia în Manhattan, unde totul era extrem de scump.

Mai ales că o bună parte a economiilor i se ducea pe şedinţele săptămânale de psihanaliză. O cheltuială vitală. Margaret Wood, psihoterapeuta ei, o salvase atunci când îi fusese cel mai rău. O învăţase să se protejeze, să ridice bariere pentru a nu se lăsa înghiţită de frică sau de nebunie.

Şi iată că acum se punea în pericol.

Emma ascultă de glasul raţiunii şi ieşi din cabina de probă.

— Nu-l iau, zise ea.

Mulţumită că nu cedase ispitei, se îndreptă spre ieşirea din magazin. Aruncând însă o ultimă privire la raionul de încălţăminte, văzu o pereche de pantofi decupaţi, Brian Atwood, din piele de piton, de culoare roz prăfuit şi cu nişte tocuri ameţitoare. Modelul expus era chiar mărimea ei. Îşi strecură piciorul în pantof şi se transformă în Cenuşăreasa. Genul de pantofi capabili să facă perfectă orice ţinută. Uitând de bunele decizii luate, Emma îşi scoase cardul de credit pentru a plăti preţul visului: o mie cinci sute de dolari. Înainte de a merge la casă, se întoarse pentru a cumpăra şi mantoul din brocart. Bilanţul acelei escapade de shopping: salariul pe o lună şi jumătate evaporat în câteva minute.

Ieşind pe Fifth Avenue, Emma fu izbită de frigul de afară. Dârdâind, îşi înnodă fularul la gât şi lăsă capul în jos pentru a se apăra de vânt, dar muşcătura lui era aprigă. Ochii îi lăcrimau, obrajii îi ardeau. Nu se încumetă să-şi continue drumul pe jos. Înaintă până la bordură pentru a chema un taxi şi îi dădu şoferului adresa salonului de coafură, cerându-i să facă un ocol pe la Rockfeller Center unde îi lăsă portarului de la Imperator geanta cu paltonul uzat şi pantofii vechi.

Salonul de coafură al lui Akahiko Imamura era un spaţiu vast şi luminos în centrul cartierului Upper East Side: pereţi bej, etajere din lemn de culoare gălbuie, canapele mari de piele, console transparente împodobite cu orhidee.

Emma îşi spuse numele domnişoarei de la recepţie care verifică programarea pe tableta ei electronică. Totul era în ordine, manevra lui Romuald funcţionase. În timp ce-l aştepta pe maestru, un asistent îi spălă părul, masându-i delicat pielea capului. Sub efectul degetelor lui agile, Emma se relaxă, uitând de cheltuielile pe care le făcuse, de starea de încordare şi de griji,

şi savură cu voluptate confortul şi rafinamentul al locului. Apoi Imamura intră în salon şi o salută, ţinându-şi spatele drept şi privirea în jos. Emma scoase din poşetă o fotografie a lui Kate Beckinsale pe care o decupase dintr-o revistă.

— Îmi puteţi face ceva în genul ăsta?

Imamura nici nu se uită la fotografie. În schimb, observă îndelung faţa clientei lui şi îi şopti câteva cuvinte în japoneză colaboratorului său, specialist în vopsirea părului. Apoi se înarmă cu o foarfecă şi începu să taie câteva şuviţe. Lucră vreo douăzeci de minute, după care o dădu pe mâna unui asistent care îi aplică un îndrăzneţ şaten-roşcat de la rădăcini până la vârfuri. După terminarea vopsitului, Imamura îi clăti el însuşi părul Emmei şi se ocupă din nou de coafura ei. Şuviţă cu şuviţă, îi răsuci părul pe o perie rotundă mare şi îl uscă, apoi îi dădu drumul şi i-l aranjă cu degetele.

Rezultatul era uimitor. Părul îi era ridicat într-un elegant coc răsucit. O coafură delicată şi sofisticată care îi lumina faţa şi îi scotea în evidenţă ochii verzi şi feminitatea. Emma se apropie de oglindă, fascinată de noua ei imagine. Câteva şuviţe rebele şi ondulate ieşeau din coc şi făceau coafura şi mai naturală. Cât priveşte culoarea, aceasta era pur şi simplu perfectă. Arăta mai bine decât Kate Beckinsale! Niciodată nu fusese atât de frumoasă.

Era aşadar foarte veselă când se urcă în taxi pentru a se duce în East Village. În maşină, îşi scoase trusa de machiaj şi mai adăugă un pic de roz în obraji, un fard auriu pe pleoape şi o nuanţă de ruj corai pe buze.

Era ora 20.01 când intră pe uşa de la Number 5, micuţul restaurant italienesc din sudul parcului Tompkins Square...

*

Cursa Delta 1816 aterizează pe aeroportul Kennedy cu câteva minute întârziere. În spatele avionului, Matthew îşi privi cu nervozitate ceasul. Era ora 19.18. După debarcare, se năpusti spre şirul de taxiuri şi aşteptă vreo zece minute până să prindă o maşină. Îi dădu şoferului adresa restaurantului şi, ca în filme,

îi promise un bacşiş gras dacă ajungea la timp. Şi la New York vremea era incredibil de blândă pentru luna decembrie. Traficul era aglomerat, dar nu chiar aşa cum îşi imaginase. Destul de rapid, taxiul reuşi să iasă din Queens şi să o ia pe Williamsburg Bridge pentru a se strecura apoi pe străduţele din East Village. Era ora 20.03 când maşina opri în faţă la Number 5.

Matthew inspiră adânc. Ajunsese la timp. Poate chiar sosise primul. Plăti cursa şi coborî din maşină. Se simţea nervos şi nerăbdător în acelaşi timp. Trase din nou aer în piept pentru a-şi recăpăta calmul şi împinse uşa restaurantului italienesc.

6
Hazardul întâlnirilor

„Timpul este stăpânul absolut al oamenilor: el este în acelaşi timp creatorul şi mormântul lor, le dă ceea ce îi place lui şi nu ceea ce îi cer ei."

William Shakespeare

Restaurantul Number 5
New York
Ora 20.01

Emma se prezentă la recepţia restaurantului, emoţionată. Fu întâmpinată de o tânără drăguţă, cu zâmbet prietenos.

— Bună seara, am întâlnire cu domnul Matthew Shapiro. A rezervat o masă pentru două persoane.

— Matthew este la New York? exclamă femeia. Asta-i o veste nemaipomenită!

Ea îşi verifică lista cu rezervări, dar, în mod evident, numele lui Matthew nu figura pe ea.

— Probabil că a sunat direct pe mobilul soţului meu, Vittorio. Zăpăcitul ăsta a uitat să-mi spună, dar nu-i nimic, o să vă găsesc un loc frumos la mezanin, promise ea părăsind barul de la recepţie.

Emma observă că tânăra e însărcinată. Sarcina era chiar destul de avansată.

— Vreţi să vă scap de palton?

— O să-l păstrez.

— Este superb.

— Având în vedere cât m-a costat, mă bucur să văd că face impresie!

Cele două femei îşi zâmbiră.

— Numele meu e Connie.

— Încântată, eu sunt Emma.

Urcară câteva trepte de lemn care ducea la un mezanin cu tavanul boltit.

Patroana restaurantului îi arătă clientei sale o masă pe margine, care ieşea în afară deasupra sălii principale.

— Să vă servesc un aperitiv? Pe frigul ăsta, ce-aţi zice de un pahar de vin fiert?

— O să-l aştept pe Matthew.

— Foarte bine, zise Connie întinzându-i meniul, după care dispăru.

Emma se uită în jur. Restaurantul era călduros şi intim, foarte plăcut. Un mic text din meniu te informa că localul se numeşte „Number 5" în onoarea lui Joe DiMaggio. Când evolua la Yankees, celebrul jucător de baseball purta într-adevăr un tricou cu acest număr. Pe zidul din cărămidă, o fotografie a campionului alături de Marilyn Monroe îţi dădea de înţeles că cei doi luaseră cândva masa în acel restaurant. Era greu de crezut, dar ideea era frumoasă.

Emma îşi privi ceasul: era ora 20.04.

*

Restaurantul Number 5
New York
Ora 20.04

— Matthew! Ia te uită ce surpriză! exclamă Vittorio văzându-şi prietenul intrând pe uşa restaurantului.

— Vittorio, îmi pare bine să te revăd!

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

— De ce nu m-ai anunţat că vii?

— Am sunat-o pe Connie azi-dimineaţă. Ea nu-i aici?

— Nu, a rămas acasă. Mai nou, Paul face otită după otită.

— E mare deja, ce vârstă are?

— Împlineşte un an luna viitoare.

— Ai o fotografie cu el?

— Da, uite cât a crescut!

Vittorio scoase portofelul din buzunar şi îi arătă fotografia unui bebeluş frumos şi bucălat.

— Este deja un flăcău voinic, zise Matthew zâmbind.

— Da, asta fiindcă îi pun pizza în biberon! glumi patronul restaurantului, aruncând o privire pe lista rezervărilor.

— Ah, văd că i-ai cerut lui Connie să-ţi rezerve „masa îndrăgostiţilor"! Sper că e drăguţă invitata ta!

— Nu te ambala, îl temperă el jenat. N-a sosit încă?

— Nu, masa este liberă. Vino, te conduc! Te servesc cu un aperitiv?

— Nu, mersi, o s-o aştept pe Emma.

*

Restaurantul Number 5
New York
Ora 20.16

„Matthew Shapiro, după câte se pare, părinţii tăi nu te-au învăţat că punctualitatea era politeţea regilor..." îi reproşă în gând Emma uitându-se la ceas.

De la mezanin, tânăra putea să observe uşa restaurantului. De câte ori se deschidea, se aştepta să-l vadă pe Matthew şi de fiecare dată era decepţionată. Întoarse privirea spre fereastră. Începuse să ningă. Câţiva fulgi argintii şi pufoşi dansau în lumina felinarelor. Emma oftă uşor, apoi scoase telefonul mobil din geantă pentru a vedea dacă are vreun mesaj.

Nimic.

După o clipă de ezitare, se hotărî să trimită un e-mail de pe smartphone. Câteva propoziţii nonşalante care îi mascau nerăbdarea.

```
Dragă Matthew,
Am ajuns la Number 5.
Te aştept înăuntru.
Pizza cu anghinare, parmezan şi rucola arată
grozav!
Vino repede, mor de foame!
Emma
```

Restaurantul Number 5
New York
Ora 20.29

— Văd că prinţesa ta se lasă aşteptată! remarcă Vittorio, venind lângă prietenul său, la mezanin.

— Aşa este, recunoscu Matthew.

— Nu vrei s-o suni?

— Nu ne-am dat numerele de telefon.

— Ei haide, nu-ţi face griji, suntem în Manhattan! Ştii bine că noi, newyorkezii, nu prea le avem cu punctualitatea...

Matthew schiţă un zâmbet crispat. Fiindcă nu putea s-o sune pe Emma, îi scrise un mesaj pentru a-i semnala că ajunsese:

Dragă Emma,
Prietenul meu Vittorio ţine cu tot dinadinsul să-ţi dea să guşti un vin din Toscana. Un Sangiovese produs într-o mică podgorie de lângă Sienne. Vorbeşte fără oprire despre vinurile italieneşti pe care le consideră cele mai bune din lume. Vino repede şi închide-i gura!
Matt

*

Restaurantul Number 5
New York
Ora 20.46

Emma se simţea umilită. Tipul era un mitocan! Întârzia trei sferturi de oră şi nu dădea niciun e-mail sau măcar un telefon la restaurant ca să-şi ceară scuze!

— Vreţi să-l sun pe Matthew pe mobil? îi propuse Connie.

Patroana îi simţise tulburarea. Stânjenită, Emma bâigui:

— Eu... ăăă... Da, vreau.

Connie formă numărul lui Matthew, dar intră căsuţa vocală.

— Nu vă faceți griji, o să ajungă. Fără îndoială, e din cauza zăpezii.

Un uşor „bip" îi semnală intrarea unui e-mail.

Emma îşi plecă ochii spre ecranul telefonului. Era un mesaj de eroare de tipul „utilizator necunoscut" care îi semnala că e-mailul pe care i-l trimisese lui Matthew nu putuse fi expediat.

„Ciudat..."

Verifică adresa şi mai făcu o încercare soldată cu un nou eşec.

*

Restaurantul Number 5
New York
Ora 21.13

— Cred că n-o să mai vină, zise Matthew, acceptând sticla de bere pe care i-o întindea Vittorio.

— Nu ştiu ce să-ţi spun, se întristă prietenul lui. *La donna è mobile, qual piuma al vento*[1]...

— Aşa se pare, oftă Matthew.

Îi trimisese alte două e-mailuri Emmei şi nu primise niciun răspuns. Se uită la ceas şi se ridică de la masă.

— Îmi chemi un taxi ca să mă ducă la aeroport?

— Eşti sigur că nu vrei să rămâi la noi peste noapte?

— Nu, îţi mulţumesc. Îmi pare rău că ţi-am ţinut masa ocupată degeaba. Sărut-o pe Connie din partea mea!

Matthew părăsi restaurantul la ora 21.30 şi ajunse la aeroport la 22.10. Pe drum, îşi confirmă zborul de întoarcere. Se înregistră la penultima cursă a zilei.

Avionul decolă din New York la ora prevăzută şi ateriză la Boston la 00.23. La ora aceea, aeroportul Logan nu era prea animat. Matthew luă un taxi şi ajunse înapoi acasă înainte de ora 1.00 dimineaţa.

---

[1] „Femeia este schimbătoare, ca o pană dusă de vânt" (it. în original). (N. a.)

Când intră în casa lui din Beacon Hill, constată că April se culcase deja. Băgă capul pe uşa de la camera lui Emily şi se asigură că fata doarme dusă, apoi se întoarse în bucătărie. Îşi puse un pahar mare cu apă şi deschise automat laptopul care rămăsese pe bar. Consultându-şi e-mailul, constată că avea un mesaj de la Emma Lovenstein. Un mesaj care în mod ciudat nu figura decât pe calculator, nu şi pe telefon.

*

Restaurantul Number 5
New York
Ora 21.29

Emma închise uşa restaurantului în urma ei şi urcă în taxiul pe care i-l chemase Connie. Vântul se mai potolise, dar zăpada care cădea neîncetat începea să se aştearnă. În maşină, încercă să alunge gândurile negative care o asaltau, dar furia era prea puternică. Se simţea umilită şi trădată. Îi era ciudă că se lăsase iarăşi prinsă în capcană de un bărbat, că se încrezuse în cuvinte frumoase, că fusese atât de naivă. Ajungând în holul imobilului 50 North Plaza, o luă pe scări pentru a coborî la subsol. Spălătoria comună era pustie şi lugubră. Străbătu culoarele cenuşii cu pereţi murdari pentru a ajunge la tomberoanele de gunoi, în partea cea mai sumbră şi mai sordidă a clădirii. De furie, îşi rupse tocurile de la pantofi şi le aruncă într-unul dintre containerele metalice. După ce fu sfâşiat cu mâinile goale, paltonul exorbitant de scump avu aceeaşi soartă.

Plângând, Emma luă ascensorul până la apartamentul ei. Deschise uşa, ignoră scheunăturile câinelui, se dezbrăcă şi făcu un duş rece. Simţea din nou cum o cuprinde dorinţa nestăpânită de a-şi face rău, de a întoarce împotriva ei acea violenţă care o asalta. Suferea atât de mult, încât nu-şi mai stăpânea emoţiile. Era epuizant şi îngrozitor. Cum putea să treacă în doar câteva minute de la exaltare la o stare depresivă? Să alterneze într-un timp atât de scurt bucuria cea mai intensă cu gândurile cele mai negre?

Îi clănțăneau dinții. Ieși din cabina de sticlă, se înfofoli în prosopul de baie, luă un somnifer din dulăpiorul cu medicamente și se băgă în pat. În ciuda pastilei, nu reuși să adoarmă. Se răsucea pe toate părțile, căutând o poziție prielnică somnului, apoi, resemnată, începu să fixeze cu disperare tavanul. În mod clar, era prea enervată pentru a adormi. Nemairezistând, pe la ora 1 noaptea își deschise laptopul pentru a-i trimite un ultim e-mail bărbatului care îi stricase seara. Furioasă, ridică eleganta carcasă împodobită cu un autocolant ce înfățișa o frumoasă Evă stilizată.

*

Consternat, Matthew observă e-mailul trimis de Emma.

De la: Emma Lovenstein
Către: Matthew Shapiro
Subiect: Ești un nemernic!
Contrar a ceea ce m-ai făcut să cred, n-ai pic de curtoazie, n-ai nicio educație! Nu-mi mai scrie, nu-mi mai trimite mesaje!

De la: Matthew Shapiro
Către: Emma Lovenstein
Subiect: Re: Ești un ticălos!
Despre ce vorbești, Emma? Te-am așteptat toată seara la restaurant! Și ți-am trimis două e-mailuri la care nu mi-ai răspuns!

Așa, ia-mă la mișto! Ce joc mai e și ăsta? Măcar fă efortul de a inventa o scuză cât de plauzibilă: frigul, zăpada. Alege ce vrei tu...

Zăpada? Nu înțeleg ce-mi reproșezi, Emma. Până la urmă, tu ești cea care mi-a tras clapa!

Eu eram acolo, Matthew! Te-am așteptat toată seara. Și n-am primit niciun e-mail de la tine!

Atunci probabil ai greșit restaurantul.

Nici vorbă. Nu există decât un restaurant Number 5 în East Village. Ba chiar am vorbit și cu prietena ta Connie, soția lui Vittorio.

Minți! Connie nu era la restaurant în seara asta!

Ba era! Este drăguță, brunetă, cu părul scurt și este însărcinată în cel puțin opt luni.

Vorbești prostii! Connie a născut de aproape un an!

Înainte de a da clic pe touchpad pentru a trimite mesajul, Matthew ridică privirea din ecran. Discuția aceea era absurdă. Emma părea de bună-credință, dar argumentele ei nu aveau niciun sens. Nu era nimic rațional în ceea ce spunea.

Luă o gură de apă și își frecă pleoapele.

„Referința asta la zăpadă, la sarcina lui Connie..."

Se încruntă și reciti cu atenție toate mesajele pe care i le trimisese Emma de ieri încoace. Deodată, ceva îl făcu să încremenească – un amănunt care nu era deloc lipsit de importanță – și o idee nebunească îi trecu prin minte. Întrebă:

Emma, în ce dată suntem azi?

Știi foarte bine: în 20 decembrie.

În ce an?

Dacă o să continui să-ți bați joc de mi...

Spune-mi în ce an, te rog!

„Tipul ăsta e nebun", gândi ea, cu degetele crispate pe tastatură. Dar, ca să fie cu conștiința împăcată, verifică totuși e-mailurile primite de la Matthew. Toate erau datate 20 decembrie... 2011. Cu exact un an mai târziu față de ziua în care se aflau...

*

Cuprinsă de groază, Emma închise computerul.

Avu nevoie de mai multe minute pentru a îndrăzni să formuleze mental situația.

Ea trăia în 2010.

Matthew trăia în 2011.

Și, dintr-un motiv care îi scăpa, laptopul părea să fie singurul lor mijloc de comunicare.

Partea a doua

Vieți paralele

A treia zi

7
Vieți paralele

„Frica nu se poate lipsi de speranță,
și nici speranța, de frică."
Baruch Spinoza

A doua zi
21 decembrie

Când se treziră în ziua următoare, Emma și Matthew avură amândoi același reflex: își verificară cu nerăbdare e-mailul și răsuflară ușurați văzând că nu au niciun mesaj.

— Tati, mergem să-mi văd cadourile de Moș Crăciun în dimineața asta? întrebă Emily, dând buzna în bucătărie și aruncându-se în brațele lui.

Matthew o urcă pe un taburet, alături de el.

— Mai întâi, spunem bună ziua, îi aminti el.

— 'Nă ziua, tati, bolborosi ea, frecându-se la ochi.

El se aplecă pentru a o îmbrățișa. Fetița insistă:

— Deci spune, mergem? Mi-ai promis!

— Bine, scumpa mea. O să mergem să vedem cadourile în magazine ca să-i poți scrie apoi lui Moș Crăciun.

„Ritualul Crăciunului..." Oare trebuia s-o mai lase pe Emily să creadă în acea fantezie? N-avea o părere tranșantă în privința asta. În general, nu îi plăcea să-și mintă fata, pe de altă parte, poate că era cam prea devreme s-o priveze de acea magie. Ca urmare a traumatismului provocat de moartea lui Katy, Emily avusese un an foarte greu. Credința în miraculos putea avea un efect benefic asupra moralului fetiței. Așa că, Matthew hotărâse să prelungească iluzia și să amâne pentru anul viitor dezvăluirea „marelui secret".

— Cine vrea cereale cu iaurt? întrebă April cu veselie, coborând scara.

— Eu! Eu! strigă Emily, sărind de pe taburetul ei şi repezindu-se s-o îmbrăţişeze pe tânăra femeie.

Aceasta o prinse din zbor şi o mângâie drăgăstos pe cap.

— Vii cu noi la magazinul de jucării? o întrebă Emily.

— April lucrează azi, zise Matthew.

— Dar e duminică! obiectă fetiţa.

— E ultimul weekend dinaintea Crăciunului, explică April. Galeria e deschisă în fiecare zi pentru ca adulţii să-şi poată face şi ei cadouri, dar nu mă duc decât la prânz, aşa că pot să merg cu voi de dimineaţă.

— Nemaipomenit! Şi poţi să-mi faci o cană mare de ciocolată caldă cu minibezele?

— Dacă tati e de acord...

Matthew dădu din cap. April îi făcu un semn cu ochiul, deschise radioul şi se apucă să pregătească micul-dejun.

— Aşadar, cum a fost aseară? întrebă ea.

— Un fiasco, murmură el, punând o capsulă de cafea în espressor.

Apoi aruncă o privire spre Emily. Aşteptându-şi ciocolata caldă, fetiţa se juca *Angry Birds* pe tabletă, omorând porcuşori verzi. Cu voce scăzută, Matthew îi povesti colocatarei lui incredibila aventură din seara trecută.

— Povestea asta nu-mi miroase a bine, recunoscu ea. Ce-ai de gând să faci?

— Nimic, pur şi simplu nimic. O să uit toată povestea şi sper să nu mai primesc niciun mesaj de la femeia asta.

— Te-am prevenit: flirtatul pe Internet e foarte periculos.

— Da' ştii că ai tupeu?! Nu tu m-ai încurajat s-o invit la restaurant?

— Doar ca să nu-ţi faci speranţe deşarte! Recunoaşte şi tu că era prea frumos ca să fie adevărat: o femeie care avea acelaşi simţ al umorului, aceleaşi gusturi şi care reuşise atât de repede să te facă să laşi garda jos.

— Ar fi trebuit să fiu mai atent, recunoscu el.

Ca pentru a răsuci cuţitul în rană şi a-i spori îngrijorarea, April îi povesti o serie de escrocherii de pe Internet. Poveşti

triste cu persoane naive care crezuseră că și-au întâlnit alesul inimii online, și care își dăduseră seama apoi, cam târziu, că li se întinsese o cursă pentru a fi jecmănite.

— Fata asta ori e nebună, ori are intenții necurate, continuă ea. În ambele cazuri, în mod sigur a cules ceva informații despre tine, dacă te-a prins cu atâta ușurință în capcană. Sau e vorba de cineva care te cunoaște bine și care operează folosind o identitate falsă.

„N-o fi una dintre studentele mele?" se întrebă Matthew.

Își aminti dintr-odată de un episod sordid și tragic, petrecut în urmă cu un an la Emmanuel College, o universitate catolică din Boston. Crezând că stă de vorbă online cu iubitul ei, o studentă acceptase să se dezbrace în fața camerei web a computerului. Din păcate, nu logodnicul ei se afla în spatele camerei video, ci un tip care îi uzurpase profilul. Individul înregistrase scena pentru a o șantaja pe fată. Îi ceruse o sumă foarte mare de bani ca să nu difuzeze înregistrarea video. Pentru a-și face amenințarea credibilă, trimisese noaptea extrase din film unor cunoscuți ai studentei. Copleșită de rușine și îngrozită de consecințele gestului ei, se spânzurase și fusese găsită în camera ei a doua zi dimineață.

Amintirea acelei tragedii îi provocă lui Matthew un frison de spaimă. Simți cum îl trec sudori reci pe șira spinării.

„N-am fost suficient de prudent!" își reproșă el din nou. Dacă se gândea bine, i-ar fi plăcut ca femeia aceea să fi fost *doar* o escroacă, dar înclina să creadă că era mai degrabă bolnavă mintal. „O tipă care crede că trăiește în 2010 e în mod clar dusă cu pluta."

Deci o persoană potențial periculoasă.

Făcu lista tuturor lucrurilor pe care i le spusese despre el: numele, strada pe care locuia, universitatea la care preda. Individa mai știa că are un copil de patru ani și jumătate, că face jogging în parc marțea și joia dimineață, că fata lui învață la școala Montessori, împrejurările în care își pierduse soția...

„Știe tot..." În orice caz, suficient de mult dacă ar fi vrut să-l discrediteze ori să-l agreseze. Sau dacă voia să-i facă rău lui Emily. Destăinuindu-se astfel, avea deodată impresia că își pusese în pericol o parte a existenței.

„Nu, ești paranoic", se temperă el. Probabil că nu avea să mai audă niciodată de Emma Lovenstein și, pe viitor, pățania aceea

avea o să-i fie învățătură de minte. Puse pe o tavă ceașca pe care i-o întindea April și hotărî să uite pentru totdeauna acea poveste.

— Vino să stai pe scaun, scumpa mea, ciocolata e gata!

*

— Zâmbiți!

O oră mai târziu, April îi fotografia pe Emily și pe Matthew în fața intrării de la Toys Bazaar, una dintre clădirile cele mai importante ale orașului.

Situat la colțul dintre Copley Square și Clarendon Street, magazinul era templul jucăriilor din Boston. Înainte cu câteva zile de Crăciun, atmosfera era foarte plăcută: animație, muzică, bomboane... Emily îi dădu o mână tatălui ei și pe cealaltă lui April. De o parte și de alta a ușilor batante, îi întâmpinară niște portari îmbrăcați în personaje din filmul *Tărâmul monștrilor*, oferindu-le acadele. Străbătură primele raioane cu încântare. Dacă etajele superioare ale magazinului erau rezervate aparatelor high-tech (console, figurine cu control vocal, jocuri electronice), parterul acorda importanță mai mare jucăriilor tradiționale: animăluțe de pluș, cuburi de lemn, LEGO, păpuși.

Emily făcu ochii mari în fața animalelor de pluș în mărime naturală.

— Ce blană catifelată are! se miră ea, mângâind o girafă înaltă de șase metri.

Fără doar și poate locul era magic, spectaculos și te reîntorcea rapid în lumea copilăriei. April se minună îndelung în fața unei impresionante colecții de păpuși Barbie, în timp ce Matthew rămase cu gura căscată văzând un tren electric gigant ale cărui șine șerpuiau pe zeci de metri.

El o lăsă pe Emily să alerge câteva minute printre raioane, apoi se lăsă în genunchi pentru a ajunge la nivelul feței fetiței.

— Bun, cunoști regulile: poți alege două cadouri, dar trebuie să încapă în camera ta.

— Deci, girafa nu, ghici Emily, mușcându-și buza.

— Ai înțeles foarte bine, scumpa mea.

Însoțită de April, fetița avu nevoie de mult timp ca să-și aleagă un ursuleț de pluș dintre cele vreo sută de modele propuse. Cu

un aer distrat, Matthew ajunse în spaţiul unde erau expuse nişte modele metalice de tip Meccano, apoi schimbă câteva cuvinte cu un magician care se plimba prin faţa scărilor rulante. Chiar şi de departe, nu o scăpa din ochi pe fiica lui, fericit s-o vadă atât de entuziasmată. Dar acele momente de fericire redeşteptau durerea pierderii lui Kate. I se părea atât de nedrept să nu poată împărţi acele clipe cu ea! Se pregătea să se întoarcă la April, când îi sună telefonul. Numărul lui Vittorio Bartoletti se afişă pe ecran. Răspunse şi încercă să acopere cu vocea lui hărmălaia din jur.

— Salut, Vittorio!

— Bună, Matt! Unde eşti, într-o creşă?

— Fac cumpărături de Crăciun, bătrâne.

— Preferi să mă suni tu?

— Dă-mi două minute!

Îi făcu un semn lui April ca s-o anunţe că iese să fumeze o ţigară, apoi ieşi din magazin şi traversă strada, ajungând în Copley Square.

Mărginită de copaci şi organizată în jurul unei fântâni arteziene, piaţa era cunoscută pentru contrastele ei arhitecturale. Toţi turiştii făceau aici aceeaşi fotografie fascinantă: Trinity Church, cu arcele, porticurile şi vitraliile ei, reflectată în geamurile celui mai înalt zgârie-nori din oraş, Hancock Tower. În acea duminică însorită, locul era animat, dar mult mai liniştit decât magazinul. Matthew se aşeză pe o bancă şi îşi sună prietenul.

— Aşadar, Vittorio, ce mai face Paul? I-a trecut otita?

— E mai bine, mulţumesc. Dar tu, ţi-ai revenit după întâmplarea ciudată de aseară?

— Am uitat-o deja.

— De fapt, de-asta te-am sunat. Azi-dimineaţă i-am povestit lui Connie păţania ta şi a fost foarte tulburată.

— Chiar?

— Şi-a amintit deodată ceva. Acum aproape un an, într-o seară în care eu nu eram la Number 5, Connie a primit în restaurant o tânără. O fată care pretindea că are întâlnire cu tine. Te-a aşteptat mai bine de o oră, dar n-ai venit.

Matthew simţi că i se taie picioarele.

— Dar de ce nu mi-a vorbit niciodată despre asta?

— S-a întâmplat cu doar câteva zile înainte de accidentul lui Kate. Connie a vrut să te sune ca să-ți spună, dar moartea soției tale a făcut ca incidentul să pară lipsit de importanță. Chiar uitase de el până când i l-am reamintit eu azi-dimineață.

— Știi cum arăta femeia asta?

— Din câte mi-a zis Connie, era o neworkeză de vreo treizeci de ani, drăguță și elegantă. Connie e la mama ei, cu Paul, dar i-am zis să te sune după-amiază. O să-ți spună ea mai multe.

— Poți să afli data exactă la care a venit femeia aia?

— Ascultă, sunt în mașină, în drum spre restaurant. O să încerc să găsesc rezervarea în baza noastră de date. Connie și-a amintit că era în seara în care venise să ia masa vărul ei din Hawaii.

— Mulțumesc, Vittorio! Aștept să mă suni. Este foarte important.

*

New York
Restaurantul Imperator
Serviciul de prânz

Emmei îi tremură ușor mâna în timp ce turna vinul alb în niște pahare de cristal cu formă romboidală.

— Doamnă, domnule, la pulpele de broască caramelizate, date prin pesmet de turtă dulce și servite cu sote de mazăre fină cu usturoi, vă recomand un vin de pe valea Ronului: un Condrieu din 2008, produs din soiul Viognier.

Tânăra își drese vocea. Nu doar mâna îi tremura. Totul în ea se clătina. Seara trecută o tulburase rău de tot. Nu dormise aproape deloc și avea niște arsuri puternice la stomac.

— Savurați vivacitatea acestui Condrieu echilibrat, viguros! Este un vin aromat, exuberant și floral.

Emma termină servirea, apoi îi făcu semn asistentului ei, anunțându-l că are nevoie de o pauză.

Cuprinsă de amețeală, plecă din sala de mese și se închise în toaletă. Avea febră, transpira și un vâjâit continuu și dureros îi sfredelea țeasta. Îi venea să vomite. De ce îi era așa de rău? De ce se simțea atât de fragilă? Atât de epuizată? Avea nevoie de somn.

Atunci când era obosită, nu mai judeca limpede. Gândurile negative o asaltau aproape fără încetare, rupând-o de realitate şi aruncând-o într-o lume de fantasme înspăimântătoare.

Scuturată de convulsii, se aplecă deasupra chiuvetei şi vomită tot ce mâncase la micul-dejun şi rămase mai bine de un minut în acea poziţie, încercând să-şi revină. Povestea aceea cu e-mailul venit din viitor o îngrozea. Ea trăia în *decembrie 2010*. Nu putea să corespondeze cu un bărbat care trăia în *decembrie 2011*! Bărbatul acela era fie un bolnav mintal, fie un individ periculos. În ambele cazuri, reprezenta o ameninţare. Pentru ea şi pentru sănătatea ei mintală. Avusese de-a face cu destui nebuni. Însă, de data aceea, era prea de tot! În ultimele luni, starea i se îmbunătăţise, dar în ziua aceea se simţea din nou cuprinsă de anxietate. Ar fi avut nevoie de medicamente ca să se mai liniştească. Ar fi avut nevoie să stea de vorbă cu psihiatra ei, dar chiar şi Margaret Wood dăduse bir cu fugiţii, fiind plecată în vacanţa de Crăciun la Aspen.

„Fir-ar să fie!"

Se ridică şi se privi în oglindă, cu mâinile sprijinite pe cele două laturi ale lavaboului. Un firicel de bilă îi atârna de buze. Se şterse cu un prosop de hârtie şi îşi dădu cu puţină apă pe faţă. Trebuia să se calmeze şi să-şi revină în fire. Individul acela nu putea să facă nimic împotriva ei. Dacă va încerca s-o contacteze din nou, îi va ignora mesajele. Dacă va insista, va anunţa poliţia. Iar dacă va încerca să se apropie de ea, va şti ce să facă: purta mereu în geantă un pistol cu şocuri electrice, un Taser roz, care semăna mai mult cu o jucărie sexuală decât cu o armă de autoapărare, dar care era al naibii de eficient. Un pic mai liniştită, Emma trase adânc aer în piept, îşi aranjă părul şi se întoarse la lucru.

*

Boston

— Pot să-mi iau un *lobster roll*[1] cu cartofi prăjiţi? întrebă Emily.

---

[1] Chiflă pentru hot-dog umplută cu salată de homar. (N. a.)

— Mai bine cu o salată, îi propuse Matthew.

— Da' de ce? E mai bine cu cartofi prăjiți!

— Bine, ceda el, dar atunci, nu-ți mai iei desert. Ne-am înțeles?

— Ne-am înțeles, aprobă fetița, încercând să-i facă cu ochiul lui tatălui ei.

Erau așezați la o masă pe terasa de la Bistro 66, pe Newbury Street. După raita dată prin magazinul de jucării, April plecase spre galeria ei. Matthew era fericit să vadă că lui Emily încă îi sclipesc ochii de bucurie. O întrebă ce cadouri are de gând să-i ceară lui Moș Crăciun în scrisoare. Emily scoase iPod-ul din rucsăcelul ei și întrebă dacă nu poate să-i trimită mai bine un e-mail lui Moș Crăciun, dar Matthew refuză. Tendința aceea de a introduce tehnologia în toate dimensiunile vieții cotidiene începea să-l agaseze tot mai mult. Mai ales în acea zi!

Tocmai li se adusese sendvișul cu homar, când îi sună telefonul. Era Vittorio. Connie nu se întorsese încă acasă, dar se interesase el și găsise ziua în care venise la restaurant tânăra care susținuse că are întâlnire cu Matthew.

— Ieri s-a împlinit fix un an: 20 decembrie 2010.

Matthew închise ochii și oftă. Coșmarul continua.

— Dar asta nu e tot zise Vittorio. Imaginează-ți că am o înregistrare în care poate fi văzută!

— Cine?

— Femeia asta.

— E o glumă?

— Stai să-ți explic! În noiembrie anul trecut, restaurantul nostru a fost spart în două rânduri, noaptea, la interval de câteva zile.

— Îmi amintesc. Credeai că este o lovitură a fraților Mancini.

— Da, fiindcă facem concurență, dar n-am reușit nici până acum să dovedesc nimic. Pe scurt, în perioada aia, atât polițiștii, cât și cei de la compania de asigurări ne-au recomandat să montăm camere de supraveghere. Timp de aproape trei luni, camerele video au funcționat douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Se înregistra tot, iar imaginile erau transmise către un server și arhivate pe hard diskuri.

— Şi ai reuşit să pui mâna pe imaginile din seara de 20 decembrie?

— Exact! Ba chiar am găsit-o şi pe fată. Este singura femeie care a venit neînsoţită în seara aia.

— Nici nu speram aşa ceva, Vittorio! Poţi să-mi trimiţi o copie?

— Ţi-am trimis-o deja prin e-mail, prietene.

Matthew închise telefonul şi îşi scoase laptopul din geantă pentru a-l conecta la reţeaua wi-fi a restaurantului. Tot nu avea nicio veste de la Emma Lovenstein, dar văzu e-mailul de la Vittorio. Înregistrarea video era voluminoasă, aşa că dură ceva timp până se încărcă.

— Tati, pot să-mi iau o prăjitură cu ciocolată?

— Nu, scumpo, am spus fără desert. Termină-ţi sendvişul!

Matthew porni înregistrarea video. Deloc surprinzător, imaginea avea rezoluţia proastă a unei camere de supraveghere şi era neclară. Secvenţa pe care o izolase Vittorio dura mai puţin de două minute. Camera video era fixată la înălţime, într-un colţ al sălii principale. În partea de jos a imaginii, un ceas digital arăta că, la ora 20.01, o tânără îmbrăcată elegant intrase pe uşa restaurantului. O vedeai discutând puţin cu Connie, apoi ieşea din cadru. Ecranul se albea, indicând că scena fusese tăiată pentru a fi reluată după o oră şi jumătate, mai exact la 21.29. Se vedea distinct aceeaşi femeie care părăsea în grabă restaurantul. Apoi imaginea se înceţoşă şi filmul se opri. Matthew reluă secvenţa şi apăsă pe PAUZĂ pentru a opri imaginea exact în momentul în care femeia intra în restaurant. Nu era nicio îndoială. Oricât de absurd putea să pară, era într-adevăr vorba de Emma Lovenstein.

— Ia-ţi hăinuţa, scumpo, şi hai să mergem!

Matthew scoase din buzunar trei bancnote de douăzeci de dolari şi părăsi restaurantul fără să mai aştepte restul.

*

— Am un drum urgent de făcut, April! Trebuie să-mi împrumuţi maşina şi să ai grijă de Emily o oră sau două!

Cu fetița în brațe, Matthew tocmai dăduse buzna în galeria lui April. Pereții sălii de expoziție erau tapetați cu stampe japoneze erotice și cu fotografii făcute în case de toleranță de la începutul secolului XX. Mai exista o expoziție de statuete africane și sculpturi moderne reprezentând falusuri enorme. Chiar dacă galeria nu avea nimic de-a face cu un sex shop, nu era tocmai locul potrivit nici pentru persoanele pudice, nici pentru copii.

Matthew traversă așadar sala în pas alergător pentru a o duce pe Emily „la dăpost" în biroul lui April.

— O să fii cuminte și o să mă aștepți aici, ne-am înțeles, scumpo?

— Nu! Vreau să mă-ntorc acasă!

El scoase tableta din rucsăcelul fetiței și îi propuse:

— Vrei să vezi un film? *Pisicile aristocrate*? *Vulpea și câinele*?

— Nu, astea nu-mi plac! Vreau să văd *Urzeala tronurilor*!

— Nici nu se pune problema, e prea violent! Nu e un serial pentru copii.

Emily lăsă capul în jos și izbucni în plâns. Matthew își masă tâmplele. Avea o durere de cap îngrozitoare, iar fata lui era obosită de cât alergase prin Toys Bazaar. Avea nevoie să tragă un pui de somn și să stea liniștită în patul ei, nu să se uite la un serial pentru adulți în anticamera unui *porno-land*.

April îi veni în ajutor.

— Pot să mă întorc eu acasă cu Emily.

— Îți mulțumesc! Nu lipsesc decât o oră și jumătate, cel mult.

— Ce-i cu drumul ăsta, unde te duci?

— O să-ți povestesc, promit!

— Ai grijă de mașina mea, da? îl preveni ea, aruncându-i cheile.

*

Matthew se îndreptă spre automobilul parcat sub niște copaci uriași de pe Commonwealth Avenue. Ca și cum s-ar fi dus la lucru, ieși din Back Bay luând-o pe podul de pe Massachusetts

Avenue care traversa Charles River, şi îşi continuă drumul spre Cambridge. Trecu de universitate şi ocoli marele lac Fresh Pond, apoi mai merse câţiva kilometri şi ajunse în Belmont. Trebuia să-l găsească pe bărbatul care îi vânduse laptopul. Adresa clientului lui April rămăsese în GPS, ceea ce îl ajută să găsească uşor strada din micuţul cartier rezidenţial. De data aceasta, parcă maşina chiar în faţa vilei îmbrăcate în lemn şi cu acoperiş de catedrală. În faţa porţii, fu întâmpinat de mârâiturile unui shar-pei cu blana gălbuie, pe care îl remarcase din ziua talciocului. Înfundat în pliurile pielii ca într-o haină prea mare, câinele asigura paza vigilent şi agresiv.

— Clovis! Aici! strigă proprietarul, ieşind în prag.

În timp ce bărbatul traversa peluza spre el, Matthew văzu numele de pe cutia poştală: Lovenstein.

— Ce doriţi?

Era chiar bărbatul care îi vânduse Mac-ul de ocazie. Aceeaşi figură austeră, aceiaşi ochelari pătraţi, acelaşi costum de cioclu.

— Bună ziua, domnule Lovenstein, aţi putea să-mi acordaţi câteva minute?

— Despre ce e vorba?

— Mi-aţi vândut un laptop acum două zile, când aţi organizat vânzarea de obiecte vechi...

— Da, v-am recunoscut, dar vă previn că nu era în garanţie şi nu ofer servicii de reparaţii ori întreţinere.

— Nu e vorba de asta. Aş dori doar să vă pun câteva întrebări. Pot să intru?

— Nu. Ce fel de întrebări?

— Mi-aţi spus că acest calculator a fost al surorii dumneavoastră, aşa este?

— Mda, zise el laconic.

Fără să se descurajeze, Matthew scoase din buzunarul paltonului fotografiile pe care le printase.

— Sora dumneavoastră este tânăra din aceste fotografii?

— Da, este Emma. De unde aveţi pozele astea?

— Rămăseseră pe hard diskul calculatorului. O să vi le trimit pe e-mail, dacă doriţi.

Bărbatul dădu din cap în tăcere.

— Îmi puteți spune unde se află Emma în acest moment? continuă Matthew. Mi-ar plăcea mult să stau de vorbă cu ea.

— Vreți să vorbiți cu ea?

— Da, este o problemă personală. Și importantă!

— N-aveți decât să încercați, dar mă îndoiesc că Emma o să vă răspundă.

— De ce?

— Fiindcă e moartă.

8
Anastasis

„Frica a distrus mai multe lucruri pe lumea asta
decât a creat bucuria."
Paul Morand

— Încă din adolescenţă, sora mea a... Avea o latură mai melancolică, un temperament pe care l-aş califica drept ciclotimic.

Daniel Lovenstein vorbea cu o voce aspră. La insistenţele lui Matthew, acceptase să-l primească în casă şi să-i povestească despre Emma.

— Moralul ei varia foarte mult, continuă Lovenstein. Într-o zi era cea mai fericită femeie din lume, plină de entuziasm şi de planuri. A doua zi, era chinuită de gânduri negre şi nu mai găsea niciun sens în nimic. Alternanţa dintre stările euforice şi perioadele depresive s-a accelerat cu timpul. În ultimii ani, mi-era clar că suferă de o tulburare de personalitate. Luni de zile aveai impresia că se simte bine, dar întotdeauna urma o recidivă mai gravă decât precedenta.

Se opri câteva secunde pentru a lua o gură de ceai. Cei doi bărbaţi stăteau faţă în faţă, fiecare în câte un fotoliu capitonat. Tristă şi rece, încăperea era cufundată în penumbră, bântuită parcă de fantoma Emmei.

— Mai ales relaţiile amoroase o debusolau, mărturisi Daniel Lovenstein cu amărăciune. Emma se îndrăgostea prea uşor, şi decepţia care urma era tot mai dureroasă. De-a lungul anilor, nu ne-a scutit de nimic: crize de isterie, tentative de sinucidere, automutilări, internări la psihiatrie... N-a fost niciodată diagnosticată oficial ca bipolară, dar fără îndoială că avea o asemenea tulburare.

Cu cât confidenţele erau mai sincere, cu atât Matthew se simţea mai rău, într-atât de palpabilă era ranchiuna fratelui faţă de sora lui. Dar care era partea de adevăr din povestea aceea? Lovenstein nu ezita să lanseze tot felul de ipoteze care, din câte înţelegea Matthew, nu fuseseră niciodată confirmate din punct de vedere medical.

Daniel se aplecă pentru a lua fotografiile de pe măsuţa joasă.

— Acum trei luni, în timpul verii, s-a împăcat cu unul dintre foştii ei iubiţi. Tipul ăsta, preciză el, arătându-i-l pe bărbatul care apărea alături de Emma în fotografii. E un francez, François Giraud, moştenitorul unei podgorii din Bordelais. A făcut-o să sufere mult. Emma a fost iarăşi prea naivă. A crezut că, de data asta, tipul era dispus să-şi părăsească soţia. Nu a fost cazul, bineînţeles, aşa că ea a avut o nouă tentativă de sinucidere care s-a dovedit fatală şi...

Explicaţia îi fu întreruptă de lătratul shar-pei-ului.

— E câinele Emmei, nu-i aşa? ghici Matthew.

— Da, Clovis. Era foarte ataşată de el. Îl considera singura „persoană" care n-o trădase niciodată.

Matthew îşi aminti că Emma îi vorbise de el folosind aceiaşi termeni în e-mailurile pe care i le trimisese.

— N-aş vrea să vă redeştept amintiri dureroase, domnule Lovenstein, dar cum a murit Emma?

— S-a aruncat sub roţile unui tren, la White Plains, pe 15 august. Se afla fără îndoială sub influenţa medicamentelor. În orice caz, peste tot prin apartamentul ei erau cutii cu pastile: antianxiolotice, somnifere şi alte porcării.

Copleşit de evocarea atâtor amintiri dureroase, Lovenstein se ridică brusc din fotoliu pentru a semnala că discuţia se terminase.

— De ce voiaţi atât de mult să vorbiţi cu sora mea? îl întrebă el pe Matthew, conducându-l până la uşă.

Nedorind să-i explice adevăratele motive, Matthew schimbă vorba, adresându-i o nouă întrebare:

— De ce i-aţi pus în vânzare lucrurile?

Argumentul îl atinse pe Lovenstein în punctul sensibil.

— Ca să șterg totul! Ca să mă detașez de Emma! răspunse el cu vehemență. Amintirile mă macină, mă ucid încetul cu încetul. Mă țin legat de ruinele unui trecut care m-a afectat deja destul de mult.

Matthew dădu din cap.

— Înțeleg, zise el trecând pragul ușii.

Dar, în sinea lui, gândea exact contrariul. Știa că acea luptă e iluzorie. Nu poți scăpa de amintiri măturându-le pur și simplu. Ele rămân în noi, ascunse în umbră, pândind momentul în care vom lăsa garda jos pentru a ieși din nou la iveală cu o forță înzecită.

*

De la: Matthew Shapiro
Către: Emma Lovenstein
Subiect: Hai să vorbim
Data: 21 decembrie 2011 - ora 13.48.03
Dragă Emma,
Dacă ești în fața calculatorului, poți să-mi dai un semn? Cred că trebuie să vorbim despre ceea ce ni se întâmplă.
Matt

*

De la: Matthew Shapiro
Către: Emma Lovenstein
Subiect:
Data: 21 decembrie 2011 - ora 13.48.14
Emma,
Înțeleg că această situație te tulbură și te neliniștește. Și pe mine mă sperie, dar chiar trebuie să discutăm.
Răspunde-mi, te rog!
Matt

Matthew dădu clic pentru a-i trimite Emmei al doilea mesaj. Nerăbdător, aşteptă un minut, sperând că tânăra îi va răspunde imediat.

După vizita la Daniel Lovenstein, se urcase din nou la volanul Chevroletului Camaro pentru a se întoarce în Boston, dar, după câţiva kilometri, se oprise la un local de pe malul râului Charles. Brand New Day era un vechi vagon-restaurant cromat, frecventat atât de excursionişti, cât şi de studenţii de la Harvard după antrenamentul de canotaj. Instalat pe una dintre băncile de moleschin, Matthew îşi scosese laptopul şi se conectase la reţea.

Nu fusese niciodată atât de bulversat, atât de confuz. Dovezile se acumulau: data e-mailurilor, înregistrarea trimisă de Vittorio, mărturia fratelui Emmei... Totul îl făcea să creadă ceva incredibil: graţie acelui laptop, putea să intre în contact cu o femeie, azi decedată, care îi primea mesajele deşi trăia cu un an mai înainte.

Cum era posibil? Nu-şi explica, dar putea deja să formuleze câteva reguli. Îşi scoase stiloul şi carneţelul pe care îl avea mereu în buzunar şi făcu în grabă nişte însemnări pentru a-şi clarifica ideile.

1 – Emma Lovenstein primeşte mesajele mele cu un decalaj de fix un an.

2 – Laptopul pe care l-am cumpărat de ocazie este singurul nostru mijloc de comunicare.

Matthew ridică ochii din carneţel şi se întrebă dacă a doua regulă era într-adevăr validă. Potrivit faptelor, Emma nu primise e-mailurile pe care i le trimisese de pe telefon, aşa cum nici el nu primise mesajele pe care ea i le expediase de pe smartphone-ul personal. De ce?

Medită o clipă. Dacă Emma murise de trei luni, mesajele pe care el i le trimitea în ziua aceea fără să treacă prin laptop ajungeau probabil într-un cont pe care nimeni nu-l consulta. Logic.

Dar ce se întâmpla cu mesajele pe care Emma i le trimitea în 2010 de pe telefonul ei? Logic ar fi fost ca el să le fi primit

în trecut, or nu-şi amintea să fi citit mesaje semnate Emma Lovenstein în decembrie 2010.

Sigur că primea multe e-mailuri, dar acelea ar fi trebuit să-i atragă atenţia. Îşi frământă mintea şi găsi soluţia: schimbase furnizorul de servicii de Internet – deci şi adresa de e-mail – în decembrie 2010! Adresa pe care ea îi trimitea e-mailuri prin telefon pur şi simplu nu mai exista în perioada aceea! Liniştit că găsise un pic de raţionalitate în acel haos, notă o nouă observaţie în carneţel:

3 – Astăzi, în decembrie 2011, n-am nicio posibilitate de a intra fizic în contact cu Emma...

„Din păcate, este moartă."

4 – ...Dar invers nu este adevărat!

Se gândi la următoarea posibilitate: dacă voia, „Emma din 2010" putea oricând să ia un avion şi să vină la Boston pentru a-l întâlni pe „Matthew din 2010". Ar fi fost de acord? Având în vedere că nu îi răspundea la mesaje, era foarte puţin probabil.

Nervos, aruncă o privire spre ecranul computerului. Tot nu primise nicio veste de la Emma. Încercă să se pună în pielea ei: o femeie inteligentă, dar instabilă emoţional. Îşi dădea seama că era fragilă, înspăimântată şi neîncrezătoare în faţa unei asemenea situaţii. El avea înregistrarea video de la Vittorio şi conversaţia cu fratele ei pentru a se convinge de realitatea pe care o trăia. Dar Emma nu avea acele elemente. Probabil îl considera un nebun şi din acest motiv nu îi răspundea la mesaje. Trebuia să găsească un mod de a o convinge.

„Dar cum?"

Se uită pe fereastră. Amatorii de jogging şi bicicliştii îşi împărţeau aleea de pe malul râului, în timp ce pe apă vâslele canotorilor despicau valurile în ţipetele gâştelor sălbatice.

Vagonul-restaurant se golise după sosirea lui. Pe masa din plastic lipită de a lui, Matthew remarcă ziarul pe care îl lăsase unul dintre clienţi. Era *New York Times* din ziua aceea. Luă cotidianul şi îi veni o idee. Cu ajutorul camerei web a laptopului

fotografie prima pagină a ziarului – punând bine în evidență data – și îi trimise Emmei fotografia însoțită de un scurt mesaj:

De la: Matthew Shapiro
Către: Emma Lovenstein
Emma,
Dacă aveai nevoie de o dovadă că eu trăiesc în 2011, iat-o!
Dă-mi un semn!
Matt

*

New York

Emma citi e-mailul și dădu clic pentru a deschide fișierul atașat. Apăsă pe zoom pentru a mări fotografia și dădu din cap fără convingere. Nimic nu e mai ușor în ziua de azi decât să trucheze o poză în Photoshop...

„Asta nu dovedește nimic, tâmpitule!"

*

Boston

Se auzi o bubuitură de tunet. Cerul se întunecase brusc și un potop se abătu asupra vagonului-restaurant. În câteva minute, o mulțime zgomotoasă năvăli înăuntru pentru a se adăposti de ploaie.

Cu ochii ațintiți pe ecranul laptopului, Matthew nu luă în seamă agitația.

„Tot nu mi-a răspuns."

Din câte se părea, Emma nu fusese convinsă de fotografie. Trebuia să găsească altceva. Repede. Intră pe site-ul cotidianului *New York Times* și dădu o căutare prin arhivă. Din câteva clicuri, puse mâna pe informația care îi trebuia.

De data aceea, Emma Lovenstein nu avea cum s-o ignore...

*

De la: Matthew Shapiro
Către: Emma Lovenstein
Te mai deranjez o dată, Emma.
Chiar dacă nu-mi răspunzi, sunt sigur că eşti în faţa computerului.
Îţi place sportul? Baschetul? Dacă da, ştii fără îndoială că azi (vorbesc de azi „al tău") are loc un meci foarte aşteptat: înfruntarea dintre echipele New York Knicks şi Boston Celtics.
Dă drumul la radio sau deschide televizorul pe Canalul 9 şi o să-ţi aduc dovada pe care o aştepţi.

Emma simţi că inima începe să îi bată mai tare. Fiecare e-mail de la Matthew îi dădea impresia că e strânsă între fălcile unei menghine, care ameninţa s-o strivească. Dar emoţia era amestecată cu frica. Lăsă în jos ecranul, luă laptopul sub braţ şi ieşi din birou pentru a lua liftul până la etajul inferior, unde se afla spaţiul de relaxare al personalului de la Imperator. Deschise uşa şi intră într-o sală imensă, cu pereţi deschişi la culoare, mobilată cu mese din lemn gălbui, cu canapele şi fotolii Wassily.

Emma îi salută pe oamenii pe care îi cunoştea: câţiva angajaţi care sporovăiau răsfoind reviste pe o canapea confortabilă şi alţii care se adunaseră în jurul unui televizor mare, cu ecran plat, agăţat de perete, pentru a se uita la... un meci de basket.

Emma se aşeză la o masă, îşi conectă laptopul la priză, apoi se ridică pentru a-şi lua ceva de băut de la automat. Îşi deschise cutia de suc apropiindu-se de televizor.

Partida tocmai s-a reluat aici, în Madison Square Garden, anunţa cu entuziasm crainicul. *La începutul acestei ultime reprize, New York Knicks conduce cu 90 la 83. De la începutul partidei, cele două echipe ne-au oferit o confruntare palpitantă. Jucătorii se întrec în...*

Emma simți cum i se strânge stomacul. Era meciul la care făcuse aluzie Matthew. Se întoarse și se așeză la masă pentru a urmări mai de departe desfășurarea partidei. După câteva minute, un nou mail apăru pe ecranul laptopului.

De la: Matthew Shapiro
Către: Emma Lovenstein
Emma, ai găsit un televizor sau un aparat de radio?
Deocamdată, New York Knicks conduce detașat, nu-i așa? Dacă te uiți la meci într-un bar sau într-un loc public, sunt sigur că oamenii din jurul tău sunt deja convinși că echipa lor va câștiga...

Ea se opri din citit și ridică privirea spre angajații adunați în fața televizorului. Glumeți, băteau palma și aplaudau la fiecare gol marcat de echipa lor. În mod evident, erau în al nouălea cer. Emma reveni la mesaj:

...Totuși, Boston Celtics e cea care va învinge cu scorul de 118 la 116. Chiar în ultima secundă. Ține minte scorul, Emma:
New York 116 - Boston 118
Nu mă crezi?
Uită-te la televizor!

Inima îi bubuia în piept. Acum, tipul acela chiar o înfricoșa. Crispată, se ridică anevoie de pe scaun și se apropie de televizor pentru a urmări sfârșitul meciului, rugându-se în gând ca previziunea lui Matthew să nu se adeverească.

Intrăm acum în ultimele cinci minute. New York Knicks continuă să conducă cu 104 la 101.

Emma urmări ultimele momente ale meciului cu teamă. Pentru a-și alunga anxietatea, încercă să respire profund. Mai

erau mai puţin de două minute din timpul de joc şi New York Knicks conducea în continuare.

Un minut şi treizeci de secunde.

Un coş al celor de la Celtics aduse cele două echipe la egalitate, 113 la 113, apoi o suită de două aruncări de câte trei puncte marcate de fiecare parte reechilibră balanţa: 116 – 116.

Emma îşi muşcă buza. Mai rămăseseră mai puţin de zece secunde, când Paul Pierce, unul dintre jucătorii de la Boston, străpunse cu abilitate apărarea adversă şi scăpă de un jucător de la Knicks printr-un *stepback*, apoi aruncă la coş şi... marcă două puncte.

Boston conduce cu două puncte! 118 – 116! Ce ghinion pentru cei de la Knicks!

În timp ce jucătorul ţopăia de bucurie, publicul din tribune începu să huiduie dezamăgit. Panicată, Emma privi cronometrul.

Acesta arăta „00,4". Nu mai rămăseseră decât patru zecimi de secundă. Totul era pierdut.

Ba nu! La repunerea mingii în joc, un jucător de la Knicks încercă imposibilul: o aruncare directă de la opt metri de panou. După o traiectorie miraculoasă, mingea intră în coş.

Ce aruncare fantastică! zbieră comentatorul. Stoudemire a înscris fără îndoială cel mai important coş din toată cariera lui!

New York Knicks câştigă meciul! 118 – 119!

Emma se entuziasmă împreună cu toţi colegii ei, dar nu din acelaşi motiv. Dintr-odată, se relaxă cu totul. Matthew greşise! Nu trăia în viitor! Nu putuse să prezică rezultatul meciului! Nu era nebună!

Pe ecran, atmosfera din Madison Square Garden se încingea. Jucătorii newyorkezi făceau turul stadionului. Publicul era în picioare şi scanda... până când arbitrul ceru să vadă scena în reluare, iar imaginile înregistrate pe video dezvăluiră ceea ce

nimeni nu voise să vadă: mingea plecase din mâinile jucătorului cu câteva sutimi de secundă după fluierul arbitrului!

Ce moment crucial! La sfârşitul unui meci de o intensitate incredibilă şi de un suspans hitchcockian, cei de la Boston Celtics i-au învins pe Knicks cu 118 la 116, punând capăt unei serii de opt meciuri în care au fost invincibili!

Fiindcă i se făcuse iar greaţă, Emma se refugie în toaleta de la etaj.

„Simt c-o iau razna!"

Era îngrozită, incapabilă să se lupte cu demonul interior care o făcea să-şi piardă minţile. Cum să dea un sens acelui haos? Nu putea fi vorba de un trucaj: meciul era în direct şi era imposibil să truchezi o partidă atât de înverşunată. Norocul? Poate că Matthew spusese rezultatul la întâmplare. Pentru o clipă, se agăţă de acea idee.

„La dracu'!"

Nu avea cum să comunice cu un bărbat din viitor. Era pur şi simplu IMPOSIBIL!

Emma se uită în oglindă. Rimelul îi cursese, tenul îi era foarte palid, cadaveric. Îşi şterse urmele de machiaj cu puţină apă încercând să-şi pună ordine în gânduri. Îşi aminti atunci de un amănunt care o tulburase. De ce, în primul e-mail pe care îl primise, Matthew îi scrisese: „Sunt noul proprietar al MacBook-ului dumneavoastră"? Ce însemna acel lucru? Că îşi vânduse laptopul în viitor? Că tipul îl cumpărase de ocazie şi că, printr-un fel de falie temporală, puteau acum să corespondeze fiind fiecare pe o linie de timp diferită? Scenariul acela nu stătea în picioare.

Cu respiraţia tăiată, de parcă tocmai ar fi alergat o sută de metri, se sprijini de perete şi îşi conştientiză brusc vulnerabilitatea şi singurătatea. Nu avea pe nimeni care să-i dea un sfat sau s-o consoleze. Nu avea o familie adevărată căreia să i se destăinuie, cu excepţia unui frate sever şi disprețuitor. Nu avea

prieteni adevăraţi. Nu avea un iubit. Până şi psihiatra ei, căreia îi plătise o avere, dăduse bir cu fugiţii.

Un nume surprinzător îi ţâşni totuşi din memorie, cel al lui... Romuald Leblanc.

Dacă exista vreo persoană care putea s-o ajute în povestea aceea cu calculatorul, aceea era micul geniu al informaticii!

Mai liniştită, Emma ieşi din toaletă şi urcă cu liftul până la etajul departamentului de relaţii publice. Era cineva de serviciu, dar, în sâmbăta aceea, departamentul nu avea cine ştie ce activitate, iar stagiarul nu lucra în weekend. Insistând, reuşi să obţină numărul de mobil al francezului şi îl sună imediat. După ce soneria telefonului se auzi de două ori, adolescentul răspunse cu o voce nesigură:

— Alo?

— Am nevoie de tine, ochelaristule! Unde eşti? Iar stai la calculator şi te holbezi la fete dezbrăcate?

9
Călători în timp

„Viitorul, fantomă cu mâinile goale,
care promite totul şi n-are nimic."
Victor Hugo

New York, 2010
Meatpacking District
Un sfert de oră mai târziu

Un frig năprasnic încremenise cheiurile fluviului Hudson.

Emma trânti portiera taxiului. O rafală rece de vânt o izbi la coborârea din maşină. Zgribulită, îşi băgă mâinile în buzunarele paltonului. La sfârşitul acelei după-amiezi, fostul cartier al abatoarelor era învăluit în ceaţă. Îşi strânse mai tare fularul la gât şi trecu de arcada de oţel care ducea la Pier 54, ambarcaderul istoric al pacheboturilor transatlantice. Locul în care îi dăduse întâlnire Romuald.

Un bâzâit de motor o făcu să ridice capul, zări o adevărată escadrilă compusă din vreo douăzeci de elicoptere şi avioane de jucărie cu radiocomandă, care zburau pe un cer de zăpadă. Risipiţi de-a lungul digului gudronat, oameni de toate vârstele se întreceau în măiestrie pentru a-şi pilota aparatele.

Emma îl căută din ochi pe Romuald şi avu nevoie de mai multe secunde până să-l recunoască. Înfofolit într-o geacă groasă, adolescentul purta o căciulă de ski care îi acoperea urechile şi fruntea. El încerca să-şi facă să decoleze aparatul, un elicopter cu patru elice care se încăpăţâna să rămână ţintuit la pământ.

— Salut, capsomanule! zise ea, apropiindu-se de el.

El tresări şi îşi potrivi ochelarii.

— Bună ziua, domnişoară Lovenstein!

— Ce e asta? Reuniunea calculatoriştilor amatori de aeromodelism?

— Astea sunt drone, explică adolescentul.

— Ce?

— Aparatele astea mici sunt nişte drone civile.

Fascinată, Emma urmări cu privirea unul dintre aparatele miniaturale care se ridică foarte sus, la fel ca zmeiele din copilăria ei, apoi luă viteză şi se izbi de dig. Ea observă că niciunul dintre aparatele cu radiocomandă nu semăna cu celelalte: avioane, elicoptere cu patru sau şase rotoare, obiecte în formă de farfurie zburătoare... OZN-uri artizanale asamblate de o comunitate de pasionaţi. Şi-i imagină în garajul lor: informaticieni, fani ai roboticii, trudind la sudarea unor componente electronice şi a unor piese disparate pentru a-şi construi maşinăriile şi a ieşi apoi să le testeze în faţa colegilor lor.

„Parc-ar fi nişte copii."

Emma trecu de la un grup la altul şi constată că majoritatea piloţilor îşi cuplaseră drona la smartphone pentru a-şi comanda aparatul zburător de pe mobil. Unii le ataşau chiar nişte camere ultrauşoare care filmau şi trimiteau imaginile direct pe ecranul telefonului.

Se întoarse spre Romuald, care se chinuia în continuare cu maşinăria lui. Nimeni nu sărea să-l ajute. Nu era niciun suflet bun printre cei din „comunitate" ca să-i dea o mână de ajutor. Observându-l, i se făcu milă de el. Bănuia că e un tip solitar, inteligent, un pic dezorientat.

„Ca mine..."

— Al tău de ce nu zboară?

— Nu ştiu, răspunse el cu un aer îngrijorat. Bate prea tare vântul. Nu l-am reglat bine şi...

— Nu e grav.

— Ba da! răspunse el, plecând ochii.

Emma bănuia că era neobişnuit pentru el să fie pus în încurcătură din cauza cunoştinţelor de mecanică sau de informatică. Aşa că schimbă subiectul.

— Măcar sunt legale, chestiile astea? întrebă ea, ezitând între admiraţie şi îngrijorare.

— Dronele? Mai mult sau mai puțin, zise el trăgându-și nasul. Există câteva reguli care trebuie respectate: să nu le lași să zboare pe deasupra oamenilor, să-ți menții aparatul în câmpul tău vizual, să nu se înalțe mai sus de o sută de metri...

Ea dădu din cap, surprinsă că acel tip de tehnologie nu era rezervat militarilor sau laboratoarelor de cercetare. Ce îi împiedica pe oameni să folosească dronele pentru a-și spiona vecinii sau pentru a survola locuri private? Latura paranoică i se redeșteptă brusc și își imagină următoarea etapă: drone miniaturale de mărimea unei insecte care să-i filmeze discret pe oameni în intimitatea lor și să le înregistreze conversațiile. O lume în care supravegherea se generaliza. În orice caz, genul de lume în care ea nu voia să trăiască.

Își alungă din minte acea idee și privi spre nord. În depărtare, deasupra cheiurilor, șerpuia structura de oțel și beton a fostei High Line, calea ferată suspendată a New Yorkului. La unul dintre picioarele ei se afla cafeneaua Novoski, unde se bea cea mai bună ciocolată caldă din oraș.

— Haide, strânge-ți catrafusele! îi ordonă ea lui Romuald. Îți fac cinste cu o gustare.

*

Cafeneaua Novoski
10 minute mai târziu

Romuald înfulecă o bucată uriașă de plăcintă cu cireșe și bău din cana de ciocolată caldă plină ochi.

— Pentru liniștea mea, spune-mi, ai mâncat ceva în ultimele trei zile?

Adolescentul dădu din cap, apoi înghiți și cealaltă jumătate a prăjiturii.

— Într-o zi, o să te învăț să mănânci elegant în fața unei tinere, îi promise Emma puștiului, ștergându-i cu un șervețel firimiturile care rămăseseră lipite la colțurile buzelor.

El plecă ochii așa cum avea obiceiul și trase de pulover în jos pentru a-și ascunde rotunjimile. Emma se arătă îngrijorată pentru el.

— Unde locuiești, Romuald?

— La un adăpost pentru tineri din Chelsea.

— Părinții tăi știu cum o duci, ai vorbit cu ei în ultima vreme?

— Nu vă faceți griji pentru mine, evită el răspunsul.

— Ba uite că-mi fac! Măcar ai bani?

— Am destui, o asigură el.

Își frecă apoi părul cu nervozitate și se grăbi să schimbe subiectul.

— De ce ați vrut să mă vedeți?

— Aș vrea să te uiți la computerul meu, îi ceru ea scoțându-și laptopul din geantă și punându-l pe masă, în fața adolescentului.

Romuald mai luă o înghițitură de ciocolată caldă, apoi ridică ecranul laptopului, care se deschise la pagina de e-mail.

— Care e problema?

— Primesc niște e-mailuri ciudate de la o vreme. Ai putea să afli de unde provin?

— Normal, nu e foarte complicat, confirmă tânărul.

Emma îl provocă.

— Bine, atunci ocupă-te de corespondența mea cu Matthew Shapiro.

Romuald selecționă cu repeziciune mesajele trimise de Shapiro și le puse într-un fișier. Luându-le în ordine cronologică, deschise primul e-mail, trecând în revistă adresa IP a expeditorului, tipul de mesagerie utilizat și succesiunea diferitelor servere traversate de mesaj de la trimiterea și până la primirea lui.

Teoretic, era foarte simplu să identifici originea unui e-mail, doar că, în cazul acela, ceva nu era în regulă. Romuald părea contrariat.

Își scoase ochelarii cu lentile murdare și începu să-i șteargă cu partea de jos a puloverului. Exasperată, Emma îi smulse ochelarii din mână, căută prin geantă un șervețel umed, curăță lentilele și apoi le puse la loc pe nasul adolescentului.

— Deci? se impacientă ea.

Fără să răspundă la întrebare, Romuald se grăbi să deschidă al doilea mesaj, căruia îi aplică același tratament, apoi continuă cu al treilea e-mail, care era unul dintre răspunsurile pe care Emma i le dăduse lui Matthew.

— Ai găsit ceva, capsomanule?

— Da... datele, băigui Romuald. S-ar zice că tipul ăsta vă trimite mesaje din viitor...

— Da, mulţumesc, am remarcat şi eu. Dar cum explici asta?

El dădu din cap.

— N-am nicio explicaţie.

— Fă un efort, te rog!

Romuald selectă unul dintre mesajele lui Matthew, apoi, dintr-un clic pe touchpad, deschise zona ascunsă a antetului.

— Pe Internet, schimburile de date se realizează între două adrese IP, înţelegeţi?

Emma dădu din cap. Tânărul francez continuă:

— De la un calculator la altul, acelaşi mesaj poate tranzita mai multe servere intermediare care imprimă data şi ora fiecărei treceri.

Emma se apropie de laptop. Pe ecran se putea urmări traiectul e-mailului de la calculatorul lui Matthew la calculatorul ei.

— Când tipul ăsta vă trimite un mesaj, reluă Romuald, primele servere apar toate cu data din 2011, apoi brusc, chiar la mijlocul drumului, unul dintre servere face un soi de „salt temporal" şi trece în 2010. Iar fenomenul invers se produce atunci când îi scrieţi *dumneavoastră*.

— Trebuie să existe o explicaţie raţională! insistă ea. În anturajul tău, n-ai auzit niciodată de o asemenea chestie? Pe forumuri? În discuţiile dintre hackeri?

Romuald dădu din cap. După câteva secunde de tăcere, adăugă:

— Povestea asta cu data nu e singurul lucru dubios...

— Ce vrei să spui?

El îndreptă degetul arătător spre ecran.

— În ambele cazuri, originea şi punctul de sosire al mesajului sunt identice. Ca şi cum e-mailul ar pleca din 2011 pentru a ajunge în 2010... pe *acelaşi* calculator.

Romuald observă efectul devastator al acelei revelaţii. Emma se albi la faţă şi se dădu cu un pas înapoi. Ca s-o liniştească, băiatul îi promise că va face şi alte cercetări şi că va cere ajutorul unor oameni mai competenţi.

Tocmai îşi terminase oferta de servicii, când un clinchet melodios vesti sosirea unui nou e-mail.

*

Emma întoarse ecranul spre ea. De ce se temea nu scăpase, era un nou mesaj de la Matthew.

De la: Matthew Shapiro
Către: Emma Lovenstein
Subiect: Preţul tăcerii
Emma,
Nu ştiu cum să interpretez tăcerea ta. Nu pot să cred că nu-ţi doreşti să afli mai multe despre ceea ce ni se întâmplă. Să descoperi ceea ce ne este permis să facem sau să nu facem. Îţi înţeleg temerile, dar curiozitatea ar trebui să fie mai puternică.
Poate că mai ai nevoie de altceva ca să te decizi să faci pasul hotărâtor... Ce vrei? O nouă dovadă? Bani? Iată-le pe amândouă, ca să zic aşa.
Te rog, răspunde-mi!
Matt

Mesajul avea ataşat un fişier PDF cu un articol din *New York Times* datat luni, 23 decembrie, 2010.

O turistă suedeză a câştigat 5 milioane de dolari la cazinou în ziua în care a împlinit o sută de ani

O turistă norocoasă a câştigat în noaptea de sâmbătă spre duminică peste 5 milioane de dolari (mai exact 5.023.466) la un aparat de jocuri mecanice „Little Mermaid" al cazinoului Hotelului New Blenheim din Atlantic City. O sumă încasată chiar în ziua aniversării a o sută de ani de viaţă! Originară din Stockholm, doamna Lina Nordqvist

făcea parte dintr-un grup de pensionari suedezi aflați într-o călătorie organizată în nord-estul Statelor Unite. Câștigătoarea a povestit că băgase 2 dolari în aparat pe la ora 20.45. Aplaudată de toți cei prezenți în sala de jocuri a Hotelului New Blenheim, doamna Nordqvist a mărturisit că va folosi o bună parte din bani pentru a-și realiza visul de a face împreună cu soțul ei turul lumii în balon.

În fotografia care ilustra articolul, putea fi văzută extravaganta centenară care poza lângă jocurile mecanice sprijinită într-un cadru metalic. Era îmbrăcată într-un hanorac cu inscripția „I Love Stockholm" și purta pe cap un fel de pălărie de paie.

Emma se uită la ceas.

Era 17.30.

Nu mai avea decât trei ore la dispoziție pentru a acționa.

Trebuia s-o facă repede. Nu mai putea să continue așa. Trebuia să știe. O dată pentru totdeauna.

— Romuald, ai idee de unde se poate închiria o mașină în zona asta?

— Cred că e un FastCar la vreo trei sute de metri de-aici, la intersecția dintre străzile Gansevoort și Greenwich.

— Mă descurc, îl asigură ea, lăsând pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari.

Se ridică și se încheie la palton, pregătindu-se să înfrunte frigul de afară.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, Romuald. Ai grijă de tine!

— Vă sun dacă mai găsesc ceva. Și... ăă... Fiți atentă totuși!

Emma ieși din cafenea și îi făcu cu mâna.

*

Când ajunse la agenția care închiria mașini, se lăsase întunericul. După ce stătu la coadă vreo douăzeci de minute într-o sală prost încălzită, fu primită de un angajat atât de antipatic și

de arogant, încât fu cât pe ce să renunțe la planul ei. În cele din urmă, luă primul vehicul care i se oferi, un SUV General Motors portocaliu-roșcat. Plăti cu cardul de credit, ieși din Manhattan prin Holland Tunnel și o luă spre sud.

Emma detesta să conducă noaptea, mai ales pe un traseu necunoscut, dar drumul de la New York la Atlantic City era bine semnalizat. În esență, trebuia să urmeze Garden State Parkway, autostrada care traversa statul New Jersey pe coastă. Pe toată durata călătoriei, se strădui să nu-și mai alimenteze temerile. Deschise radioul pe un post muzical și încercă să fredoneze pentru a-și goli mintea. Dar o năpădeau tot felul de gânduri.

De frică să nu întârzie, mai arunca din când în când câte o privire spre ceasul tabloului de bord. Când crezu că a ajuns, se trezi blocată într-un ambuteiaj, ceea ce îi spori și mai mult angoasa. O ciocnire în care erau implicate mai multe vehicule împiedica intrarea pe autostrada care se întindea de-a lungul coastei.

Așteptă destul de mult ca drumul spre *expressway* să se elibereze și să poată ajunge în sfârșit în capitala jocurilor de noroc de pe Coasta de Est, un oraș pe care îl considerase întotdeauna respingător și în care nu pusese piciorul niciodată.

Aruncă o nouă privire la ceas.

Ora 20.25.

Intră pe Atlantic Avenue, care ducea la faimoasa *boardwalk*, interminabila promenadă de pe țărmul oceanului pe care se înșiruiau majoritatea marilor cazinouri pentru care stațiunea balneară era atât de renumită.

În seara aceea, orașul fremăta de activitate: artera principală pe care se aflau cele mai importante hoteluri, restaurante și săli de spectacol era plină de autocare cu turiști și limuzine ostentative.

Ora 20.29.

Emma profită de oprirea la un semafor pentru a încerca să se orienteze în mijlocul cascadelor de lumini și neoane. În centrul promenadei, recunoscu silueta singulară a celui mai nou cazinou din oraș, New Blenheim, a cărui fotografie o văzuse într-o revistă. Construit pe la mijlocul anilor 2000, complexul fusese

conceput ca un ansamblu rezidenţial în jurul a patru piramide ondulate, care evocau nişte uriaşe valuri albastre ce se ridicau la şaizeci de metri deasupra oceanului. Noaptea, cele patru clădiri însumând vreo două mii de camere erau învăluite într-o lumină albăstrie şi semănau cu o escadrilă de veliere intergalactice gata să pornească asaltul împotriva unui inamic invizibil.

Ora 20.34.

Emma depăşi un taxi şi se strecură până la intrarea în parcarea cu şase niveluri de la New Blenheim. Îşi parcă maşina închiriată şi alergă spre unul dintre ascensoarele care duceau în holul hotelului. Acolo, se opri să se uite pe un plan interactiv al clădirii pentru a identifica sala jocurilor mecanice.

Ora 20.30.

Complexul hotelier era imens, numărând vreo zece restaurante, un centru de înfrumuseţare, o piscină, două cluburi de noapte, trei baruri şi un spaţiu consacrat jocurilor de noroc care se întindeau pe mai bine de zece mii de metri pătraţi. Emma localizase sala rezervată aparatelor de jocuri mecanice şi memorase drumul pe care trebuia s-o ia ca să ajungă acolo.

Ora 20.40.

Traversă holul în fugă, schimbă de două ori ascensorul şi o luă printr-un tunel uriaş de sticlă care făcea legătura între cele patru piramide. Coborî apoi un etaj cu scara rulantă, îi prezentă unui gardian cartea de identitate şi ajunse în sfârşit în sala de jocuri.

Ora 20.41.

Era de fapt un hol imens cu tavan jos. Lipsit de ferestre, locul era deprimant, în ciuda clinchetelor vesele care se auzeau din aparate. Emma schimbă cincizeci de dolari în jetoane şi străbătu cu paşi repezi vâltoarea sonoră şi luminoasă a armatei de sloturi: Jackpot, Candy, Cleopatra, Three Kings, White Orchid, Dangerous Beauty... Sute de aparate care formau o reţea tentaculară activă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Emma dispăru în mulţimea zgomotoasă care se vânzolea între „atracţii": tineri care se dădeau mari, familii pentru a câştiga potul cel mare, jucători împătimiţi cu figuri de

zombi care își risipeau metodic averea, un grup de bărbați de treizeci de ani veniți să îngroape viața de burlac a unuia dintre ei, bătrâni ramoliți și știrbi redescoperind savoarea bâlciurilor din copilăria lor...

Ora 20.43.

Emma nu înțelesese niciodată de ce veneau oamenii într-un astfel de loc al pierzaniei. Câteva picături de sudoare i se prelinseră pe frunte și o ușoară ameteală o făcu să se clatine. În poliția întinderii lui, spațiul lăsa impresia că este închis și în afara timpului. Simțind că i se face greață, se sprijini o clipă de perete pentru a-și reveni.

În acel moment, zări o pălărie de paie în mijlocul șepcilor. Se apropie de grupul de pensionari suedezi. Nu avea niciun dubiu, ea era: Lina Nordqvist, pensionara centenară cu hanoracul ei pe care scria „I Love Stockholm". În mâna dreaptă avea un fișet mare de jetoane pe care îl strângea la piept. Cu mâna stângă se ținea de armătura metalică a unui cadru de mers cu rotițe. Cu viteza unui melc, bătrâna se îndrepta spre un șir de aparate la capătul căruia se afla „Little Mermaid". Uitând de bunele maniere, Emma o depăși brusc pentru a se instala prima în fața ecranului.

— *Du gick in i mig! Jag är en gammal dam! Tillbaks till skolan med dig så att du kan lära dig lite hyfs!*[1] se enervă bătrâna, foarte nemulțumită.

Ora 20.44.

„N-ai decât să bombăni cât vrei, nu-mi pasă..." se gândi Emma. Aștepta ca suedeza să-și ia tălpășița pentru a introduce primul jeton în fanta aparatului.

Ora 20.45.

„Povestea asta n-are niciun sens" își repetă ea, apăsând pe ecranul tactil.

De data asta, jocurile sunt făcute... gândi ea în timp ce cei cinci cilindri rotitori începeau să se învârtă cu toată viteza.

---

[1] „Ai intrat în mine! Nu vezi că sunt bătrână? Întoarce-te la școală și învață bunele maniere!" (suedeză în original). (N. tr.)

Boston, 2011
Ora 22.00

— Fir-ar să fie! țipă April, scoțând o tavă fierbinte din cuptor.

Se fripse și scăpă recipientul din sticlă de iena, care căzu și se sparse cu zgomot.

Ațipit pe canapea, Matthew se trezi brusc și sări în picioare. După ce-și culcase fata, căzuse răpus de oboseală în timp ce se uita pentru a mia oară la *It's a Wonderful Life*, clasicul de Crăciun al lui Frank Capra.

— Ar trebui să faci și mai mult zgomot, îi sugeră el. Nu sunt sigur că Emily s-a trezit.

— Oh, încetează! Mi s-a ars frumusețe de turtă dulce! se lamentă April. Am încercat și eu o dată să gătesc, și uite ce-a ieșit!

Matthew se frecă la ochi. Îi era frig, se simțea cuprins de febră și neliniștit. Își petrecuse toată după-amiaza trimițându-i mesaje Emmei, adunând dovezi pentru a o convinge că ceea ce trăiau era cât se poate de real, dar toate e-mailurile rămaseseră fără răspuns. Veni în bucătărie unde o ajută pe April să facă ordine, apoi își verifică e-mailul pentru a nu știu câta oară pe ziua aceea.

Și surpriză! Când nici nu mai credea, Emma îi dădea un semn, scriindu-i câteva cuvinte.

De la: Emma Lovenstein
Către: Matthew Shapiro
Subiect: Jackpot
Matthew,
Fiindcă-ți plac atât de mult ziarele, mai aruncă o privire pe articolul din *New York Times*.
Emma

La ce făcea aluzie? De ce îl punea să se mai uite o dată pe acel articol? Oare era posibil să...

Avea emoții. Își trase un taburet și se așeză în fața laptopului pus pe masa din bucătărie. Era necesar să aibă mintea limpede. În timp ce se conecta la arhivele ziarului *New York Times*, puse

o capsulă în espressor și își făcu o cafea tare. Găsi cu ușurință ediția de luni 23 decembrie 2010, o descărcă în format PDF și răsfoi paginile ziarului digital în căutarea articolului. Mai întâi, nu văzu nimic. Își amintea totuși perfect de fotografia suprarealistă a pensionarei suedeze, care se sprijinea în cadrul de mers, pozând cu mândrie în fața aparatelor. Numai că fotografia dispăruse. Trebuia să citească ziarul din nou și în cele din urmă ochii îi căzură pe un articol mult mai modest, fără ilustrație, care spunea povestea potului celui mare din Atlantic City.

O tânără newyorkeză a câștigat 5 milioane de dolari

la cazinou folosind un singur jeton!
O tânără care a dorit să-și păstreze anonimatul a câștigat sâmbătă seara peste 5 milioane de dolari (mai exact 5.023.466) la un aparat de jocuri mecanice „Little Mermaid" al cazinoului Hotelului New Blenheim din Atlantic City. O sumă câștigată cu doar 2 dolari. Câștigătoarea a povestit că tocmai ajunsese în sala de jocuri când a introdus jetonul în aparat pe la ora 20.45. Aplaudată de toți jucătorii din New Blenheim, ea a mărturisit că va folosi o parte din bani pentru „a cumpăra probabil o mașină nouă, dar în niciun caz un nou calculator...".

Stupefiat, Matthew reciti articolul, gândindu-se la toate consecințele. Avea gâtul uscat și, pe frunte, broboane de sudoare. Încercă să bea o gură de cafea, dar înghiți cu greu. Voia să se ridice de pe scaun, când un nou mesaj apăru pe ecran:

De la: Emma Lovenstein
Către: Matthew Shapiro
Și acum ce facem, Matthew?
Emma

Întrebarea îi răsună în minte ca un ecou. „Acum ce facem?“ Habar nu avea, dar cel puțin nu mai era singurul care se întreba.

Deodată, un gând mai puternic îi făcu inima să-i bată cu putere: în momentul în care Emma îi trimitea acel e-mail, Kate era încă în viață...

Partea a treia

Aparențe

A patra zi

10

Mâna care leagănă copilul

„Mâna care leagănă copilul
este mâna care stăpânește lumea."
William Wallace

Boston
22 decembrie 2010
Ora 11.00 dimineața

Dorință.

Resentiment.

Gelozie.

Amestecul de sentimente pe care le încerca Emma în timp ce contempla fericirea familiei Shapiro avea un gust amar.

În acea duminică dimineață, Matthew, soția lui și micuța Emily se plimbau pe aleile din Public Garden acoperite de zăpada pufoasă căzută în zorii zilei. Prima ninsoare a iernii îmbrăcase peisajul în alb și dădea orașului un aer de sărbătoare.

— Hai să te iau în brațe, scumpo! zise Matthew ridicând-o pe fetiță ca să-i arate o lebădă mare, argintie, care se ținea după un cârd de rațe pe apele liniștite ale lacului.

La câțiva metri distanță, așezată pe o bancă, Emma observa scena fără a se strădui să-și ascundă prezența. Nu risca nicidecum să fie reperată fiindcă „Matthew din 2010" nu știa nici cum arată, nici că există. O situație paradoxală care i se părea pe cât de improbabilă, pe atât de interesantă. Somnul o mai liniștise puțin. Dormise toată noaptea în autobuzul Greyhound care făcuse drumul de la Atlantic City la Boston. Cu o seară în urmă, după ce încasase potul, administrația cazinoului o pusese

să completeze niște hârtii. O formalitate necesară pentru a i se revărsa în cont suma pe care o câștigase. Prin ferestrele de la New Blenheim, văzuse primii fulgi de zăpadă căzând peste Atlantic City. Cum nu avea niciun chef să conducă ore în șir pe ninsoare, îi lăsase portarului de la hotelul cazinoului cheile mașinii închiriate, ca s-o returneze el la una dintre agențiile din oraș. Apoi luase un taxi până la autogară și își cumpărase bilet la autobuzul de Boston. Pe jumătate gol, autocarul plecase din Atlantic City la ora 23.15. Șoferul condusese toată noaptea într-un ritm domol. Tânăra femeie deschisese un ochi în timpul escalei făcute la Hartford, dar nu se trezise de-a binelea decât atunci când autocarul intrase în capitala statului Massachusetts, la ora opt dimineața.

Emma coborâse la Four Seasons, imensul hotel cu vedere spre parc. Acum, că avea câteva milioane de dolari în cont, își putea permite. Sunase la Imperator ca să anunțe că este bolnavă și că va lipsi toată săptămâna. Apoi făcuse un duș, își cumpărase haine groase de la un magazin din hotel și ieșise să se plimbe pe străzile întortocheate din Beacon Hill. Nu avea un plan precis în minte. Numai întrebări. Trebuia să-l abordeze pe Matthew? Și ce să-i spună? Cum să facă să nu treacă drept o nebună?

Înainte de a lua o decizie, trebuia să-l studieze pe tip. Îi știa adresa: locuia într-o *brownstone,* la intersecția dintre Louisburg Square și Willow Street. Ducându-se într-acolo, fusese fascinată de farmecul unic pe care îl avea Beacon Hill. Mergând pe trotuarele cu pavaj deformat, își imaginase că e una dintre eroinele lui Henry James. Întreg cartierul părea încremenit în secolul al XIX-lea. Vitrinele prăvăliilor erau îmbrăcate în lemn vopsit, lampadarele cu gaz răspândeau o lumină din altă epocă, în timp ce străduțele strâmte șerpuiau spre niște grădini secrete din care se vedeau doar câteva ramuri în spatele porților mari din fier forjat.

Emma găsise cu ușurință casa familiei Shapiro. Era împodobită cu ghirlande și coronițe de brad ornate cu panglici și conuri. Ca și cum ar fi trăit în afara timpului, așteptase aproape o oră stăpânită de senzația extraordinară că se află într-un glob cu zăpadă din copilărie: un balon de sticlă gigant pe care cineva

l-ar fi scuturat în timpul nopţii, făcând să cadă peste cărămizile roşiatice ale caselor o zăpadă scânteietoare. Un dom invizibil care o proteja de agresiunea şi de nebunia lumii...

Pe la ora zece, uşa se deschisese şi ea îl văzuse pentru prima oară în carne şi oase. Pe EL, pe Matthew. Cu o căciulă de lână pe cap, coborâse cu prudenţă treptele alunecoase de la intrare, ţinând-o pe fetiţa lui în braţe. Ajuns la baza scării, o aşezase pe Emily în cărucior, fredonându-i refrenul unui cântecel amuzant. Emmei i se păruse că avea şi mai mult farmec decât în imaginaţia ei. Recunoscuse acea latură sănătoasă, sinceră şi raţională pe care o percepuse din e-mailurile lui. Şi faptul că era atât de grijuliu cu fiica lui îl făcea şi mai atrăgător.

Apoi o zărise pe EA. Cealaltă femeie, Kate Shapiro. O tânără blondă, zveltă şi graţioasă, care nu era doar drăguţă, ci pur şi simplu... perfectă. O frumuseţe clasică, aristocratică, aureolată de blândeţe maternă şi mister: ochi mari şi limpezi, pometi proeminenţi, ten luminos şi buze cărnoase, un coc de eroină hitchcockiană...

După ce simţise lovitura în plin – Kate era genul de femeie care îi trezea complexe de inferioritate –, Emma urmărise familia până în Boston Public Garden, parcul care făcea legătura între Beacon Hill şi Back Bay.

— Ia uite, scumpo! îi zise Kate fiicei ei, arătându-i o veveriţă a cărei coadă stufoasă se vedea de după un copac.

Fetiţa sări din cărucior ca să urmărească animalul, dar după doi paşi căzu cu nasul în zăpada pufoasă. Mai mult supărată decât rănită, izbucni în plâns.

— Haide, iubito, vino cu tati!

Matthew o puse la loc în cărucior şi cei trei îşi continuară plimbarea, traversând Charles Street pentru a ajunge în Boston Common, unde în lunile de iarnă se amenaja un patinoar. Pentru a o consola pe Emily, Kate cumpără castane coapte de la taraba unui vânzător ambulant. Le mâncară uitându-se la patinatorii care reuşeau să execute figuri îndrăzneţe sau cădeau ca nişte bolovani pe gheaţă. Mai cu seamă a doua variantă o amuza pe Emily.

— Întotdeauna e mai distractiv atunci când cad alţii, nu-i aşa, bebiţă? o tachină tatăl ei.

Apoi o luară încet spre centrul imensei peluze unde erau adunaţi cei mai mulţi trecători. Matthew o urcă pe fetiţă pe umerii lui. Cu ochii strălucind, aceasta admiră bogăţia decoraţiunilor din uriaşul brad de Crăciun pe care, în virtutea unei vechi tradiţii, oraşul Halifax li-l oferea în fiecare an locuitorilor din Boston.

La câţiva paşi de ei, Emma n-o scăpa din ochi pe Emily. Ca şi fetiţei, şi ei îi străluceau ochii. Dar flacăra care ardea în ei era umbrită de amărăciune.

Ea nu cunoscuse niciodată acea fericire familială, acea linişte care emana din acei oameni, iubirea care circula liber de la unul la celălalt. De ce? Ce îi lipsea ei de nu avea acces la o asemenea fericire?

*

Boston
22 decembrie 2011
În toiul nopţii

În pantaloni de pijama şi tricou cu Red Sox, Matthew aprinse neonul de deasupra oglinzii din baie.

Îi era imposibil să adoarmă. Avea gâtul uscat, palpitaţii şi o migrenă îngrozitoare. Luă două capsule de ibuprofen din dulapul cu medicamente şi le înghiţi cu o gură de apă. Coborî apoi până în bucătărie. De trei ore se tot zvârcolea în pat, obsedat de o singură idee. O evidenţă pe care încet-încet o acceptase. O idee nebunească, prea frumoasă pentru a fi adevărată, care îi provoca ameţeală: trebuia cu orice preţ să o convingă pe Emma să împiedice accidentul lui Kate! Gândindu-se la acea posibilitate, un cuvânt îi revenea fără încetare în minte. *Anastasis* – termenul folosit de greci pentru a evoca învierea morţilor. Ca într-un roman de science-fiction. Exista oare cu adevărat acea posibilitate de a te întoarce înapoi pentru a-ţi schimba cursul vieţii? Era o speranţă fragilă, dar şi o şansă de care trebuia neapărat să profite.

Se gândi la acel vis nebun pe care îl au toţi oamenii: să se întoarcă în timp pentru a îndrepta greşelile făcute şi nedreptăţile vieţii. Se gândi la mitul lui Orfeu şi se văzu în pielea cântăreţului

din liră coborât până la porțile Infernului pentru a-i implora pe zei să-i dea înapoi iubita decedată. Kate era Euridice a lui, dar, ca s-o readucă la viață, avea nevoie cu disperare de ajutorul Emmei Lovenstein.

Bâjbâi prin întuneric și aprinse lumina. Ridică ecranul laptopului, se așeză pe unul dintre taburete și îi scrise Emmei un mesaj în care își puse tot sufletul și toată încrederea.

*

Boston
22 decembrie 2010

Familia Shapiro părăsi peluzele din Boston Common, îndreptându-se spre est. Emma îi urmă cu prudență, păstrând distanța, încercând să se orienteze și să se familiarizeze cu orașul. Bostonul îi plăcuse imediat. Era mai elegant și mai civilizat decât New Yorkul, mai puțin violent și agitat decât acesta. La fiecare intersecție, arhitectura clasică și construcția modernă, trecutul și prezentul păreau să fuzioneze armonios.

Nu peste mult timp, un miros de cafea prăjită se simți în aer, în apropiere de North End, cartierul italienesc. Pe Hanover Street, vitrinele pizzeriilor și ale patiseriilor te făceau să salivezi: *mozzarella di buffala*, anghinare ca la Roma, turtă dulce genoveză, *struffoli* cu miere, *cannoli* umplute cu cremă...

Ținându-se de mână, Matthew și soția lui intrară într-un restaurant cu pereți de sticlă unde aveau probabil obiceiul să meargă. *The Factory* era o trattoria la modă, frecventată atât de studenți conectați la rețele de socializare, cât și de tineri intelectuali înstăriți din zonă, deveniți proaspeți părinți. Luată pe nepregătite, Emma intră în urma lor și solicită o masă.

— Sunteți singură, domnișoară? o întrebă chelnerița pe un ton de reproș.

Emma dădu din cap aprobator. Era devreme. Restaurantul începea să se umple, dar mai erau locuri libere.

— N-aveți rezervare, nu-i așa?

Al doilea reproș.

De data asta, nu mai răspunse, suportând în tăcere morga fetei cu trăsături delicate şi păr lung, drept şi picioare lungi.

— Aşteptaţi, vă rog! Mă duc să văd dacă mai avem ceva liber.

Emma o privi făcând stânga împrejur şi traversând sala ca şi cum ar fi defilat pe un podium. Pentru a se simţi mai în largul ei, se duse la bar şi comandă un cocktail Caipiroska.

Apăruse soarele. O lumină frumoasă inunda încăperea. Amenajat pe mai multe etaje, locul îi amintea Emmei de atmosfera din unele restaurante newyorkeze cu decor industrial, în care alternau nuanţele de cenuşiu şi de lemn brut. Pe bar, un jambon rafinat de Parma era expus precum o operă de artă lângă un tăietor manual, în timp ce, în fundul sălii, se auzea focul trosnind într-un cuptor uriaş de pizza.

— Vă rog să mă urmaţi, domnişoară! îi propuse chelneriţa întorcându-se la ea.

Dintr-o privire, barmanul îi dădu de înţeles Emmei că îi va aduce cocteilul la masă. Din fericire, i se oferi un loc pe o banchetă la mai puţin de zece metri de Matthew şi de soţia lui. Liniştită că găsise un post de observaţie foarte bun, îşi goli paharul de vodcă dintr-o înghiţitură şi comandă altul împreună cu tartar de doradă şi o pizza mică cu anghinare şi salată rucola.

Emma miji ochii pentru a-i vedea mai bine pe cei trei Shapiro. Formau o familie fericită. Glumeau, erau binedispuşi. Matthew se prostea pentru a o distra pe fiica lui, iar Kate râdea cu poftă. Păreau să aibă o complicitate puternică. Erau o pereche despre care nu te puteai abţine să spui că „le stă bine împreună". Emma o fixă cu privirea pe micuţa Emily.

E-MI-LY. Cele trei silabe îi răsunau straniu în minte. Dintotdeauna îşi spusese că, dacă avea să devină mamă, *acel nume* i l-ar da fetei ei. Coincidenţa îi redeştepta o angoasă şi o durere încă necicatrizate.

Nu vorbise cu nimeni despre acest lucru, nici măcar cu psihiatra ei, dar, vreme de doi ani cât durase relaţia ei intermitentă cu François, încercase în secret să rămână însărcinată. Îşi minţise amantul, făcându-l să creadă că ia anticoncepţionale. Dar, dimpotrivă, îşi calcula foarte precis perioadele fertile ale ciclului şi

de câte ori era posibil avea relaţii sexuale la momentul potrivit. La început, îşi spusese că, dacă îi va dărui un copil lui François, acesta se va hotărî să-şi părăsească soţia. Apoi înţelesese că o sarcină nu ar fi avut niciun efect asupra amantului său, dar rămăsese cu dorinţa de a avea un copil.

Din păcate, bebeluşul sperat nu venise.

Emma nu se alarmase peste măsură. În definitiv, nu avea decât treizeci şi trei de ani. Dar într-o zi, răsfoind un număr din *Newsweek* în sala de aşteptare a psihiatrei, dăduse peste un articol despre fenomenul „menopauzei precoce". Fusese impresionată de mărturia unor femei a căror fertilitate începuse să scadă chiar imediat după ce împliniseră treizeci de ani. Practic, nu avea niciun motiv să se simtă vizată. Nu avusese niciodată probleme. Dar, după ce citise articolul din ziar, o cuprinse neliniştea. Ca să scape de îngrijorarea care o chinuia, îşi făcuse nişte analize.

Emma primise rezultatele prin poştă după o săptămână şi aflase că rezervele ei de ovocite erau cele ale unei femei trecute de patruzeci de ani! Vestea o devastase. Ar fi trebuit să repete testul sau să consulte un ginecolog, dar preferase să refuleze acea informaţie, care îi revenea acum în minte cu forţa distrugătoare a unui bumerang.

Emma se simţi dintr-odată cuprinsă de teamă şi furie. Inima îi bătea cu putere, tot corpul îi tremura. Pentru a alunga acea amintire, fixă cu privirea masa familiei Shapiro.

Dar furia nu i se potolea. Se simţea din nou lovită de o nedreptate, asaltată de întrebări fără răspuns. De ce unii reuşesc să întâlnească oamenii potriviţi la momentul potrivit? De ce unii au dreptul la iubire şi la un cămin fericit? Are legătură cu meritul, cu norocul, cu hazardul, cu destinul? Ce ratase ea în viaţă de era atât de singură, de vulnerabilă, de lipsită total de încredere în ea?

Îi făcu semn chelneriţei să debaraseze masa şi scoase laptopul din geantă. Bostonul era un oraş ultraconectat, iar restaurantul era dotat cu o reţea wi-fi, oferind clienţilor acces gratuit la Internet. Emma intră pe contul ei de e-mail pentru a vedea ce mesaje mai primise şi, după cum se aştepta, găsi unul de la Matthew.

De la: Matthew Shapiro
Către: Emma Lovenstein
Subiect: *Sustine et abstine*
„Suportă și abține-te."
Cunoști această maximă a stoicilor, Emma? Ea îndeamnă la acceptarea fatalității și a destinului. Pentru stoici, nu servește la nimic să vrei să schimbi ordinea lucrurilor impusă de Providență.
De ce? Pentru că n-avem niciun control asupra bolii, asupra timpului care trece sau asupra morții ființei iubite. Suntem total neputincioși în fața acestor suferințe. Nu putem decât să le îndurăm în modul cel mai umil cu putință.
Exact asta încerc să fac de un an de zile: să accept moartea soției mele, Kate, iubirea vieții mele. Să accept inacceptabilul, să mă resemnez, să continui să trăiesc pentru fiica mea, Emily.
Dar totul s-a schimbat de când am cumpărat laptopul tău. La fel ca tine, nici eu nu pot înțelege această distorsiune a timpului. Fără îndoială, există fenomene care n-au nicio explicație logică sau științifică și prin așa ceva trecem amândoi. Ne-am „poticnit în timp", cum ar spune Einstein. Astăzi, cu ajutorul tău, aș putea primi o favoare pe care niciun om n-a obținut-o vreodată de la Dumnezeu: învierea ființei iubite.
Te implor să mă ajuți, Emma!
Viața soției mele e în mâinile tale. Ți-am povestit deja împrejurările în care a murit. Pe 24 decembrie, puțin după ora 21.00, după ce-și terminase garda, un tir care livra făină i-a lovit mașina în momentul în care

ieșea din parcarea spitalului. Tu ai puterea să ștergi acest accident, Emma!
Fă ceva pentru a o împiedica să plece cu rabla aia de Mazda, sparge cauciucurile mașinii, pune zahăr în rezervorul cu benzină, smulge cablul de alimentare de sub capotă! Sau găsește o cale ca să nu meargă la serviciu în ziua aia. Fă ceva, nu contează ce, pentru a evita clipa funestă!
Îmi poți da înapoi soția, dar mai ales îi poți da înapoi mama fetiței mele. Poți să ne reunești familia. Știu că ești o ființă generoasă. Nu mă îndoiesc că mă vei ajuta și îți voi rămâne pe veci recunoscător.
Îmi poți cere ORICE, Emma! Dacă vrei mai mulți bani, îți pot spune numerele câștigătoare la loterie, la Bursă sau scorurile viitoarelor meciuri de baschet. Cere-mi orice sumă și te voi ajuta s-o câștigi!
Te îmbrățișez,
Matt

Acel e-mail o făcu să-și iasă din sărite. Incapabilă să-și stăpânească impulsivitatea, îi scrise ca răspuns câteva rânduri în care își puse toată furia și toată frustrarea.

De la: Emma Lovenstein
Către: Matthew Shapiro
Subiect: Re: *Sustine et abstine*
N-ai înțeles nimic, bietul de tine! Nu vreau bani!
Vreau iubire! Vreau o familie!
Vreau lucruri care nu pot fi cumpărate!

Abia ce dădu clic pentru a trimite mesajul, când văzu că Matthew și soția lui plecaseră din restaurant. Închise laptopul și ceru nota de plată. Cum nu mai avea bani lichizi, plăti cu cardul, dar fu nevoită să aștepte ca să-l primească înapoi.

Emma ieşi în grabă în North Square şi îi regăsi pe cei trei membri ai familiei Shapiro plimbându-se pe Hanover Street. Îi urmări până la o esplanadă lungă mărginită de arbori, fântâni arteziene şi lampadare. După cincisprezece ani de lucrări colosale, Bostonul reuşise să îngroape imensa autostradă care îl desfigura odinioară. Acum, cele opt şosele subterane se întindeau, invizibile, prin măruntaiele oraşului. Ele lăsaseră locul liber la suprafaţă, în noul spaţiu înşirându-se nişte insule de verdeaţă pietonale.

Emma îşi continuă urmărirea până la intersecţia dintre Cambridge Street şi Temple Street. În dreptul trecerii de pietoni, Matthew şi Kate se sărutară pe furiş şi plecară în direcţii opuse. Luată pe nepregătite, Emma ezită câteva secunde. Înţelese că Matthew şi fiica lui se întorceau spre casa din Beacon Hill şi preferă s-o urmeze pe Kate. Tânăra trecu prin faţa impozantei Old West Church, apoi ajunse în apropierea unui cartier mai modern, în care reflexiile reci ale sticlei şi oţelului luaseră locul şarmului patinat al cărămizilor roşii. Emma ridică privirea spre un panou luminos: se afla în pragul intrării principale de la MGH, Massachusetts General Hospital, unul dintre cele mai mari şi mai vechi spitale din ţară.

Clădirile se îngrămădeau unele peste altele aparent fără armonie şi fără logică. Îţi dădeai seama că, de-a lungul anilor, spitalul se dezvoltase după modelul unui oraş-ciupercă. La vechea construcţie iniţială se tot adăugaseră clădiri noi, tot mai mari, tot mai înalte. De altfel, complexul medical era încă în lucru: o enormă masă de beton ieşea din pământ înconjurată de macarale, bene, excavatoare şi barăci.

Kate se pierdu cu uşurinţă în acel decor ostil şi ajunse la un impozant cub de sticlă turcoaz – imobilul care adăpostea secţia de cardiologie, Heart Center. Urcă cu paşi sprinteni scările până la uşile automate şi dispăru în clădire. Emma ghici atunci că doctoriţa chirurg îşi începea serviciul de gardă în unitatea specializată în afecţiuni cardiace a MGH.

Ezită o clipă. Era imposibil s-o urmeze pe Kate în interiorul spitalului. De altfel, ce interes avea s-o facă? Emma era pe punctul de a renunţa, dar curiozitatea era prea puternică. Devorantă. Simţea adrenalina care îi curgea prin vene, făcând-o curajoasă.

Deşi era duminică, parcarea era plină de autoutilitare parcate pe două rânduri. Din ele erau descărcare diverse mărfuri: hrană, medicamente, produse menajere, lenjerie adusă de la curăţătorie...

Se apropie de această din urmă furgonetă şi aruncă o privire înăuntru. Încărcătura era constituită din coşuri mari cu cearşafuri, cămăşi pentru pacienţi şi halate de medici. Se uită după şofer. Fără îndoială, făcea parte din micul grup care lua o pauză lângă automatele de băuturi. Preocupaţi de conversaţia lor, tipii n-o băgau în seamă. Cu inima bubuind, întinse mâna după un halat. Croită pentru un bărbat, bluza era de două ori mai mare, dar Emma se mulţumi cu ea, îşi suflecă mânecile şi intră în centrul de cardiologie.

*

Luminos şi curat, holul de la intrare contrasta cu agitaţia de afară. Peste tot erau aranjamente din bambus, orhidee, plante tropicale, cascade care şiroiau de-a lungul unui perete de gresie, pentru a crea o ambianţă liniştitoare.

Emma o găsi pe Kate în mijlocul holului în toiul unei conversaţii cu o colegă, dar discuţia lor nu dură la nesfârşit şi doctoriţa urca deja alte scări, prezentându-şi legitimaţia gardianului care păzea accesul în sălile rezervate personalului medical.

Lipsită de acel preţios „Sesam, deschide-te!", Emma luă o broşură de pe un stand de prezentare. Ca la cursurile de teatru din adolescenţă, încercă să interpreteze un personaj credibil prin imitaţie. Cu rucsăcelul în spate, cu halatul şi aerul ei hotărât, nu era foarte diferită de stagiarii şi medicii de pe secţie. Lăsă ochii în jos şi se concentră pe broşură, ca şi cum s-ar fi uitat pe un dosar medical înaintea unei operaţii. Gardianul nici măcar n-o mai privi, permiţându-i astfel s-o urmeze pe Kate până la bufetul personalului. Doctoriţa se întâlni aici cu doi interni: o metisă drăguţă, cu trăsături delicate, şi un tip frumos şi atletic pe care ţi-l închipuiai mai degrabă în maiou de fotbal decât cu stetoscopul de gât.

Emma se aşeză la masa de alături pentru a trage cu urechea la conversaţia lor. Fără niciun zâmbet, Kate îi salută pe cei doi

studenţi pe care în mod evident îi evalua, refuză cafeaua pe care aceştia i-o oferiră şi, pe un ton usturător, începu să le facă reproşuri, punctându-le nemilos greşelile. Calificativele erau foarte dure: „incompetenţi", „leneşi", „diletanţi", „slab pregătiţi", „neserioşi", „periculoşi pentru pacienţi"... Descompuşi la faţă, cei doi interni încercară să se apere, dar nu făceau faţă virulenţei atacurilor lui Kate. De altfel, aceasta se ridică rapid pentru a pune capăt discuţiei, nu fără a-i avertiza:

— Dacă nu vă schimbaţi radical atitudinea, dacă nu conştientizaţi că trebuie să începeţi să lucraţi *cu adevărat*, vă puteţi lua adio de la visul de a vă specializa în chirurgie! În orice caz, mă voi opune fără rezerve la validarea rezidenţiatului vostru!

Ea îi privi pe cei doi drept în ochi pentru a verifica dacă proiectilul îşi atinsese ţinta, după care făcu stânga împrejur şi se îndreptă spre ascensoare.

De data acesta, Emma nu o mai urmări şi rămase aşezată la masă, trăgând cu urechea la cei doi interni care dădeau frâu liber indignării:

— Nemernica asta e pe cât de sexy, pe atât de odioasă!

— Foarte frumos din partea ta, Tim! Ar fi trebuit să i-o spui în faţă...

— La dracu', Melissa, ne spetim optzeci de ore pe săptămână şi ea ne consideră neserioşi!

— Ce-i drept, este exigentă. Atât cu ceilalţi, cât şi cu ea însăşi. Dar e singurul şef de secţie care acceptă să facă gărzi...

— Ăsta nu-i un motiv să ne vorbească aşa de urât! Cine dracu' se crede?!

— Cine e? Fără îndoială, cel mai bun chirurg din spitalul ăsta! Ştiai că a obţinut 3200 de puncte la MCAT[1]? Este nota cea mai mare de la punerea în aplicare a testului şi nimeni n-a depăşit-o până acum.

— Chiar ţi se pare că-i atât de grozavă?

---

[1] Medical College Admission Test este un examen de admitere standard susţinut de către studenţii care vor să urmeze facultăţile de medicină din America de Nord. (N. a.)

— Este genială, asta-i sigur, recunoscu Melissa fără plăcere. Mă întreb cum de are timp pentru toate: lucrează aici, la Heart Center, conduce un cabinet de chirurgie pediatrică înființat de ea în Jamaica Plain, ține conferințe, publică articole în revistele medicale cele mai prestigioase, este mereu la curent cu cele mai noi tehnici de operare...

— Deci o admiri?

— Bineînțeles! Și pe deasupra mai e și femeie...

— Și ce-i cu asta?

— Asta schimbă totul. N-ai auzit niciodată de „ziua dublă"? Trebuie să se ocupe de familie, de soț, de copil, de casă...

Tim se întinse, apoi căscă de îi trosniră fălcile.

— Pentru mine, femeia asta e Robocop.

Melissa se uită la ceas și mai bău o gură de cafea.

— Nu suntem la nivelul ei și nu vom fi probabil niciodată, admise ea cu luciditate, ridicându-se de la masă. Dar tocmai asta îi reproșez: nu înțelege că nu toată lumea are capacitățile ei.

Cei doi stagiari scoaseră un oftat lung de extenuare. Târșâindu-și picioarele, se îndreptară spre ascensoare, deloc motivați de perspectiva de a-și relua lucrul.

Rămasă singură, Emma aruncă o privire plină de suspiciune peste umăr. Aflase suficient.

„Mai bine n-aș mai întârzia prea mult pe-aci, risc să fiu descoperită."

Își luă rucsacul, dar, în ultimul moment, cedă totuși tentației de a-și mai verifica o dată e-mailul.

Avea un nou mesaj de la Matthew.

11
Un fel de război

„Iubirea este un fel de război."
Ovidiu

De la: Matthew Shapiro
Către: Emma Lovenstein
Nu-ţi înţeleg furia, Emma. Mi se pare chiar ciudată şi deplasată. Cum poţi refuza să m-ajuţi?
Matt

De la: Emma Lovenstein
Către: Matthew Shapiro
N-am spus că n-o să te-ajut.
E.

10 secunde mai târziu
Dar n-ai spus nici contrariul! Dacă refuzi să împiedici accidentul, vei fi complice la moartea ei!

10 secunde mai târziu
Nu-mi mai vorbi pe tonul ăsta! Şi încetează să mă ameninţi sau să mă faci să mă simt vinovată!
Dar e vorba de viaţa soţiei mele, femeie nebună ce eşti!
Să nu mă mai faci niciodată nebună!
Atunci, fă ce-ţi spun! Ai înţeles?

Şi dacă nu fac, ce se întâmplă? O să chemi poliţiştii să mă aresteze? O să dai buzna la mine acasă, în 2011?

Mi-ar fi cam greu..

De ce?

2 minute mai târziu

De ce?

1 minut mai târziu

Pentru că, în 2011, tu o să fii moartă, Emma...

De ce spui aşa ceva?

Pentru că ăsta-i adevărul. Din păcate.

Minţi...

1 minut mai târziu

Minţi!

Perplexă, mai aşteptă cinci minute până când un nou mail apăru pe ecran. Era tot de la Matthew, dar nu conţinea decât un document ataşat în format PDF. Emma îl deschise cu teamă. Era un articol din *White Plains Daily Voice*, un ziar local al unui orăşel din zona metropolitană newyorkeză.

TRAGEDIE ÎN WHITE PLAINS
O tânără s-a aruncat sub roţile trenului

O tânără în vârstă de treizeci şi patru de ani s-a sinucis ieri după-amiază, puţin după ora 15.00, aruncându-se sub roţile unui tren în White Plains. North Railroad, care circula în direcţia Wassaic - New York, parcursese doar un kilometru de la plecarea din gară, când, la ieşirea dintr-o curbă, o femeie s-a aruncat sub locomotiva trenului. Luat prin surprindere, conductorul a acţionat frânele, dar n-a mai putut face nimic pentru a împiedica tragedia.

Ajunşi în acelaşi timp la faţa locului, poliţiştii şi medicii de pe ambulanţă n-au mai putut decât să constate deznodământul macabru: cadavrul sfârtecat al tinerei zăcea pe şine.
Victima, Emma L., originară din New York, a putut fi rapid identificată graţie actelor găsite asupra ei, precum şi a unui bilet de adio scris de mână care se afla în portofel şi în care explica motivele gestului său disperat.
Fragilă psihic, tânăra făcea terapie de mai mulţi ani.
Din cauza tragediei, traficul feroviar a fost întrerupt în ambele direcţii mai bine de două ore, timp necesar pentru aplicarea procedurilor judiciare şi pentru evacuarea corpului victimei.
Abia după ora 17.00 circulaţia pe Harlem Line a putut fi reluată în condiţii normale.
The White Plains Daily Voice - 16 august 2011

*

Emma simţi că i se pune un nod în gât. Un frison o paralizează pentru câteva secunde. Şocată, îşi închise laptopul şi ieşi în grabă din spital. Ajunsă în parcare, începu să alerge ca şi cum ar fi fost urmărită de moarte. Ochii îi erau plini de lacrimi. Panicată, rătăci la întâmplare pe străzi, cu capul plecat, îngrozită de frică. Reflexia soarelui pe zăpadă se amesteca cu lacrimile ei, aproape orbind-o. În alergarea ei, îmbrânci nişte pietoni şi traversă o arteră largă printre maşini, declanşând un concert de claxoane şi o ploaie de înjurături. Extenuată, se năpusti în prima cafenea care îi ieşi în cale.

Se aşeză în fundul sălii şi rămase pentru o clipă încremenită pe scaun. Când chelneriţa se apropie de masa ei, îşi şterse ochii, îşi dădu jos paltonul şi comandă o vodcă cu apă tonică. Deschise geanta, căutându-şi medicamentele. Din fericire, avea mereu la ea „farmacia ambulantă". Îşi înghiţi cocteilul de anxiolitice şi neuroleptice şi, ca printr-o magie a chimiei, se simţi mai bine

aproape instantaneu. Suficient în orice caz pentru a-şi scoate computerul şi a reciti articolul despre sinuciderea ei.

Era o senzaţie stranie să afle vestea propriei morţi din ziarul de după-amiază... Stranie, dar nu atât de surprinzătoare. Aşadar, încercase din nou. Şi, de data asta, nu mai ratase.

„E bine, măcar se poate spune că ai învăţat din greşeli", gândi ea cu cinism. „Ce-i drept, trenul e mult mai eficace decât pastilele sau tăiatul venelor."

Se uită la data ziarului. Îşi luase viaţa în 15 august, anul următor, în plină vară. Momentul de care se temea cel mai mult la New York, căci căldura jilavă şi sufocantă îi provoca întotdeauna nişte migrene îngrozitoare, care o deprimau.

Dar ce mai conta data? Era obsedată de atâta timp de ideea de a-şi pune capăt zilelor, încât acest lucru trebuia să se întâmple într-o bună zi. Îşi aminti de prima tentativă de sinucidere din viaţa ei. Starea prin care trecuse îi rămăsese întipărită în minte pentru totdeauna. O suferinţă psihică insuportabilă, pe care nu ştiuse s-o stăvilească. Disperarea care o sufocase cu totul. Singurătatea fără margini, confuzia, panica ce îi invadaseră întreaga fiinţă. Gândurile morbide care îi devorau conştiinţa şi pe care nu le putea stăpâni.

Trecerea la act nu avusese nimic raţional. Într-o ultimă tresărire, abandonase lupta, alesese acea ultimă libertate care nu era, de fapt, o libertate. Închise laptopul, îşi suflă nasul într-un şerveţel de hârtie şi mai comandă un cocteil.

Acum, medicamentele îşi făceau din plin efectul. Toate acele molecule chimice pe care le înghiţea de ani de zile aveau măcar meritul că acţionau rapid şi îi ofereau în orice moment un sprijin, împiedicând-o să se prăbuşească. Emma încercă să privească lucrurile dintr-un unghi nou. Şi dacă şocul acela avea o dimensiune salvatoare? În definitiv, anunţul sinuciderii ei putea fi privit ca o a doua şansă pe care i-o oferea viaţa. Şi ea avea să-şi schimbe viitorul. Nu avea chef să se sinucidă. Nu avea chef să sfârşească strivită sub roţile unui tren. Avea să se lupte cu demonii ei. Cu demonul ei. Îşi cunoştea de multă vreme slăbiciunea, sursa tuturor tulburărilor ei: sentimentul de singurătate şi de abandon care o devasta. Îşi aminti un citat din Emily Dickinson, pe care îl copiase în agenda ei când era la liceu: „Ca să fii bântuit, n-ai

nevoie de o cameră, n-ai nevoie de o casă, mintea e plină de coridoare mult mai întortocheate." Emma era bântuită de singurătate. În fiecare seară, se simțea tot mai îngrozită de perspectiva de a se întoarce acasă și de a nu găsi pe nimeni. Avea nevoie de o viață ordonată. De un tip echilibrat, de un copil, de o casă. Încă din adolescență îl pândea, îl aștepta pe bărbatul care să fie în stare să o înțeleagă. Dar el nu venise. Și certitudinea că nu avea să mai vină o chinuia. Era singură azi. Va fi singură și mâine, și poimâine. Va muri singură.

Totuși, în după-amiaza aceea, ceva îi dădea ghes să nu se resemneze și viitorul ideal îi apăru dintr-odată cât se poate de clar: voia să aibă același fel de viață precum Kate Shapiro.

Mai exact, voia *viața* lui Kate Shapiro.

Voia să-i ia locul.

Ideea îi încolți încet-încet în minte cu un amestec de oroare și fascinație.

Se gândi iarăși la modul în care începuse toată povestea aceea, printr-o conversație la distanță în cursul căreia ea fusese destul de elocventă ca să-i placă lui Matthew. Îl sedusese rămânând ea însăși. Știuse atât de bine să se facă plăcută, încât el o invitase la restaurant chiar a doua zi. Și nu ezitase să ia avionul și să vină la New York doar ca să cineze împreună. Acum era sigură că, dacă s-ar fi putut întâlni așa cum se înțeleseseră, s-ar fi îndrăgostit unul de celălalt. Ea i-ar fi luat locul lui Kate în inima lui. Ar fi fost o mamă bună pentru Emily și o soție iubitoare pentru Matthew.

Doar că acum Kate era în viață.

Dar nu pentru mult timp.

Emma respinse orice sentiment de vinovăție.

Nu ea hotărâse acea moarte.

O hotărâseră destinul, hazardul, viața. Dumnezeu, poate, dacă exista...

Luă o gură de vodcă și își continuă reflecția. Când era suficient de excitată, ideile țâșneau mai întâi din toate părțile, apoi își găseau încet locul precum piesele unui puzzle, formând o linie de conduită coerentă. De data acesta, era vorba de un plan imbatabil care pleca de la o constatare foarte simplă: „Matthew din 2011" nu avea nicio putere asupra ei fiindcă ea decedase. Asta era partea bună a morții, te făcea intangibil. Matthew era așadar

neputincios, nu avea niciun mijloc de presiune asupra ei, nu o putea obliga s-o salveze pe Kate.

Iar ea nu avea să facă acest lucru.

Avea să lase accidentul să-i urmeze cursul. Îi va ignora e-mailurile, se va întoarce la New York, își va relua munca și va aștepta să treacă timpul. Nu se va mai sinucide în august. Căci, de acum înainte, avea un motiv foarte bun să trăiască.

Acum înțelegea de ce Matthew era în posesia laptopului ei, dar, dacă ea nu-și va lua viața, fratele ei nu-i va moșteni lucrurile, deci nu va putea să-i vândă laptopul, iar Matthew nu va putea să-l cumpere. Ceea ce însemna că nu va mai lua legătura cu ea prin e-mail în decembrie 2011.

Oare scenariul acela stătea în picioare? Situația pe care o trăia astăzi sfida orice logică. De câte ori se uitase la filme sau citise romane fantastice, nu înțelesese niciodată nimic din cercurile vicioase ale paradoxurilor temporale. Dar fratele ei, care preda fizică la universitate, îi vorbise de oameni de știință care postulau existența unor universuri paralele cu al nostru, ba chiar a unor universuri multiple în care tot evantaiul de posibilități este realizat pe linii temporale diferite.

Exista probabil o „linie temporală" în care ea ar fi putut întâlni un Matthew văduv care să nu-și mai amintească nimic din mesajele pe care și le trimiseseră înainte. Un Matthew care ar fi sfârșit pin a o iubi. Un Matthew care avea deja o fetiță de care ea ar fi știut să aibă grijă.

Mulțumită, Emma hotărî să urmeze acel plan. Achită nota de plata și se întoarse la hotel. Deși nu se înserase încă, trase draperiile. Capul îi vâjâia. Temându-se ca mintea să nu-i fie cuprinsă din nou de haos, mai înghiți două tablete de anxiolitice și se culcă.

*

2011

— Tati, pot să mă uit la *Vânătorii de fantome*?

Matthew ridică privirea din ecran.

Întinsă pe canapea în fața televizorului, Emily tocmai înfulecase două pungi de bombonele M&M în loc de masa de prânz.

— Ai mai văzut filmul ăsta de zece ori.

— Da, se amuză ea, dar îmi place să mă uit la el când eşti şi tu acasă. Aşa nu-mi mai e frică!

— Bine, capitulă el.

O privi de departe cum bagă DVD-ul în video player şi porneşte filmul „ca un om mare".

Era prima zi de vacanţa şi fetiţa se sculase târziu. Dacă Matthew hotărâse să-i lase mai multă libertate în ziua aceea – bomboane câte poftea şi uitat la televizor pe săturate –, o făcuse mai mult din comoditate decât din convingere. Într-adevăr, toată energia îi era consumată de Emma Lovenstein.

Matthew regreta amarnic ceea ce făcuse. Înţelesese prea târziu cât de tare greşise enervându-se pe singura persoană capabilă să-i aducă soţia înapoi. Cum de putuse să dea frâu liber furiei ştiind că Emma este fragilă psihic? Îi trimisese deja două mesaje de scuze, dar nu primise niciun răspuns. Acum, avea în faţa lui o femeie instabilă pe cale de a deveni incontrolabilă. Şi mai ales una care avea un avantaj decisiv asupra lui. În timp ce ea avea posibilitatea de a modifica viitorul, el nu putea face absolut nimic. Trebuia să aştepte ca domnişoara Lovenstein să accepte să reia legătura cu el.

Acea situaţie lipsită de simetrie era insuportabilă. Era 22 decembrie. Nu mai avea la dispoziţie decât două zile pentru a împiedica accidentul care i-o răpise pe Kate. Închise ochii şi îşi lăsă capul în mâini pentru a se concentra mai bine. Emma murise, desigur, dar poate mai existau oameni la care ea ţinea şi asupra cărora el putea face presiune. Dar cine? Fratele ei, Daniel? Nu, nici vorbă! Din câte înţelesese, fratele şi sora nu se iubiseră niciodată prea mult. Părinţii ei? Daniel îi spusese că mama lor murise şi că tatăl suferea de Alzheimer. Prieteni? În mod evident, nu avea niciunul.

„Este singura persoană care nu m-a trădat niciodată..."

Afirmaţia îi răsună în minte ca şi cum Emma i-ar fi şoptit-o la ureche.

„Câinele ei! Faimosul Clovis!"

El era încă în viaţă!

Conştientizarea acelui fapt îi ridică moralul. Tocmai găsise un mijloc imbatabil de a o şantaja pe Emma!

Se ridică de pe taburet şi opri televizorul.

— Du-te repede şi te îmbracă, scumpo, plecăm la plimbare!

— Dar filmul meu...

— O să-l vezi diseară, piticuţ!

— Nu, vreau să-l văd acum!

— Şi dacă ţi-aş spune că mergem să luăm un căţeluş pe care să-l ţinem la noi pe perioada vacanţei?

Fetiţa sări în sus de bucurie.

— E adevărat, tati? O să avem un câine? De când voiam unul! Mulţumesc! Mulţumesc!

*

— Vreţi să v-ajut să furaţi un câine?

— Da, April. Ajutorul tău ar fi binevenit în această operaţiune delicată, confirmă Matthew.

— Şi de ce vrei să faci asta? întrebă tânăra femeie, ridicându-se de la birou.

— O să-ţi povestesc totul în maşină, o asigură el.

— Adică luăm şi maşina mea pe deasupra?

— Mi-ar fi cam greu să car un câine pe bicicletă.

Matthew stătea în picioare în faţa ei, ţinându-şi fetiţa de mână. Lângă el, lăsată jos, era o trusă metalică de scule.

— Ştii că putem face închisoare pentru asta, Matt?

— N-o să ne prindă nimeni. Tocmai de-aia am nevoie de creierul tău sexy.

— Dacă tu crezi că un asemenea compliment mă...

— Hai să mergem, te rog! E foarte important pentru mine!

— Un câine muşcă, ştiai?

— Ăsta-i un căţeluş.

— Adică?

— Poate ţi-l aminteşti, e cel al fratelui Emmei Lovenstein. L-ai văzut la vânzarea de obiecte vechi de pe peluză.

— Shar-pei-ul! Cum să nu mi-l amintesc! Dar nu-i deloc un căţeluş, Matt! Dulăul ăla cântăreşte cel puţin patruzeci de kilograme şi este un ghem de muşchi.

Emily îi dădu drumul la mână tatălui ei şi se repezi s-o cuprindă pe April de mijloc.

— Te rog, April, ajută-ne! Ajută-ne! Vreau de mult timp un cățeluș. Te rog! Te rog!

April îl privi pe Matthew cu reproș.

— N-ai dreptul să te folosești de puștoaica asta! zise ea luându-şi paltonul.

*

Matthew se urcase la volanul Chevroletului. Maşina părăsi centrul Bostonului şi se îndreptă spre Belmont.

— Acum îmi explici? îi ceru April.

El aşteptă să ajungă la un semafor, apoi se întoarse spre Emily şi îi întinse un iPod.

— Vrei să asculți muzică, scumpo?

Bineînțeles că voia!

Matthew aşteptă ca fiica lui să-şi pună căştile la urechi pentru a o informa pe April de intenţiile lui. Ea îl lăsă să-şi termine raţionamentul şi rezumă:

— Deci te gândeşti că doar furând potaia asta o să-ţi aduci soţia înapoi?

— Da, indirect, aşa cum ţi-am explicat.

— Nu cred nicio iotă din toată povestea asta cu laptopul prin care comunici cu cineva din alt timp.

— Şi atunci cum îţi explici înregistrarea de pe camera de supraveghere a lui Vittorio, articolul din ziar despre cazinou...

— Nu-mi explic nimic! i-o tăie April. Vreau să te ajut fiindcă eşti prietenul meu, dar cred că nimeni nu i-a adus niciodată pe cei morţi la viaţă şi nimeni n-o s-o facă niciodată. Kate a murit. N-o s-o mai vezi, Matt, şi crede-mă că îmi pare nespus de rău! Dispariţia ei te-a devastat, dar, la un moment dat, trebuie să-i laşi pe oameni să plece. Nu te agăţa de ideea asta stupidă, te rog! Începeai să-ţi revii. Laptopul pe care l-ai cumpărat ţi-a provocat o recidivă. Dacă te încăpăţânezi să mergi pe drumul ăsta, o să-ţi faci şi mai mult rău, şi mai ales o să-i faci rău fiicei tale.

Matthew îi aruncă o privire sumbră prietenei lui şi nu mai scoase niciun cuvânt până la Belmont. Ca şi data trecută, parcă maşina în faţa vilei îmbrăcate în lemn. Din fericire, Emily adormise pe bancheta din spate. Matthew şi April coborâră din maşină. Era ora patru după-amiaza. Strada era pustie. Matthew înaintă până la poartă şi sună pentru a se asigura că nu e nimeni acasă. Nu veni niciun răspuns în afara lătrăturilor shar-pei-ului, care, ca un bun câine de pază ce era, se repezi la gard pentru a-i convinge pe vizitatori să nu se apropie prea mult de casă.

— Salut, Clovis, zise Matthew.

— Nu numai că nu-i un *căţeluş*, dar pe deasupra o să mai alerteze şi tot cartierul. Măcar ai un plan?

— Absolut, răspunse el scoţând din buzunarul paltonului o pungă de plastic.

— Ce naiba-i chestia aia? Pute îngrozitor!

— Sunt două felii de carne de vită decongelate la cuptorul cu microunde pe care le-am făcut chiftele...

— ...Şi în care ai pus somnifere, ghici April. Al dracului de original!

— Doctorul mi le-a prescris când a murit Kate. Mai aveam câteva pastile.

— N-o să meargă niciodată, decretă ea. Şi planul B?

— Ba o să meargă!

Ea dădu din cap.

— Presupunând că dulăul nu-ţi vomită chiftelele şi că ai pus o doză suficientă de somnifer în ele, o să treacă trei ore până o să adoarmă şi, de fapt, o să fie doar ameţit. Până atunci, proprietarul o să se-ntoarcă sau unul dintre vecini o să cheme poliţia.

— Nu fi aşa pesimistă. Îmi încerc norocul! decise Matthew, aruncând cele două bucăţi de carne peste gard.

Clovis le adulmecă îndelung. Uşor neîncrezător, mâncă jumătate dintr-una, dar, deloc convins de gustul lor, le abandonă imediat şi reîncepu să latre şi mai abitir.

— Ei, ce ţi-am spus?

— Să aşteptăm câteva minute în maşină! propuse Matthew.

Aşteptară trei sferturi de oră în tăcere, fără niciun rezultat. Câinele părea că-i sfidează, Cerber credincios păzind intrarea

în Infern. Începea să se însereze. Chiar şi ei erau pe punctul de a aţipi, când soneria psihedelică a telefonului lui April făcu pe toată lumea să tresară. Ea nu răspunse, dar Emily se trezi brusc.

— Am ajuns, tati? Suntem acasă la căţeluş? întrebă ea, frecându-se la ochi.

— Da, scumpo, am ajuns, dar nu sunt sigur că e de acord să vină cu noi.

— Dar mi-ai promis! se smiorcăi ea şi izbucni în plâns.

Matthew oftă şi îşi masă tâmplele.

— Ai căutat-o cu lumânarea, îi zise April. Asta o să te-nveţe minte să mai...

Se întrerupse brusc şi exclamă:

— Hei, Matt, unde-i dulăul?

El aruncă o privire pe geam. Clovis dispăruse subit.

— Habar n-am, dar mă duc să văd!

Ieşi din maşină şi deschise portbagajul pentru a lua trusa cu unelte. Mai luă şi un cleşte mare cu care putea să taie gardul de sârmă.

— Las portbagajul deschis! o preveni el. Porneşte motorul, pentru orice eventualitate.

Se apropie de gardul de sârmă. Tăie unul câte unul cu cleştele toate firele de sârmă şi se aventură pe peluză.

— Clovis?

Înaintă cu prudenţă până în faţa scărilor de la intrare.

— Clovis? Cuţu-cuţu...

Nimeni.

Făcu turul casei şi descoperi câinele zăcând inert în apropierea unui coteţ.

„Sper că n-a murit..."

Se lăsă în genunchi şi îl luă în braţe.

„Fir-ar să fie, cântăreşte trei tone!"

După câţiva paşi, simţi că shar-pei-ul începe să se zbată uşor. April avusese dreptate: somniferele doar îl ameţiseră. Îi curgeau balele, dar, din fericire, nu avea putere să muşte.

Matthew începu să alerge spre ieşire. Cu „încărcătura" în braţe, se strecură prin deschizătura făcută în gard. Fără prea mul-

tă delicatețe, trânti câinele în portbagaj și se urcă în mașină lângă April.

— Bagă viteză, plecăm! îi strigă el.

— Bravo, tati! Bravo! aplaudă Emily, în timp ce Chevroletul Camaro demara cu scrâșnet de pneuri.

*

Ora 21.00

Pe drumul de întoarcere, se opriră la un magazin de animale pentru a cumpăra o lesă, crănțănele și un castron. Când, odată ajunși acasă, câinele se trezi din leșin, Matthew se aștepta la ce-i mai rău: urlete, lătrături agresive, ba chiar un atac. Dar Clovis deschise un ochi, scoase câteva mârâituri, se rostogoli pe parchet, apoi se instală nonșalant pe canapea ca și cum ar fi trăit dintotdeauna în casa aceea. După ce-și reveni cu totul în simțiri, făcu turul sufrageriei. Privirea îi era ageră, reacțiile, pozitive. Toată familia își petrecu seara jucându-se cu el și mângâindu-l. Emily era în al nouălea cer, și Matthew abia reuși s-o ducă la culcare. Ca s-o facă să urce în camera ei, fu nevoit să-i promită de zeci de ori că a doua zi Clovis va fi tot acolo.

Rămas în sfârșit singur în salon, Matthew se așeză în fața laptopului și trecu la a doua etapă a planului său.

— Vino, Clovis, vino, frumosule! îl ademeni el pe câine cu un bol de crănțănele.

Animalul sări pe scaunul pe care Matthew pusese câteva perne ca să fie la înălțimea potrivită.

— Uită-te la ecran! O să vezi o persoană pe care n-ai mai văzut-o de mult timp! Zâmbește-i frumos!

Deschise aplicația și introduse parola. Filmate prin webcam, imaginea sa și cea a câinelui apărură pe ecran. Pentru a apela prin video, scrise adresa de e-mail a Emmei, dădu clic și așteptă câteva secunde.

Se auzi sunând o dată.

De două ori.

De trei ori...

2010

Emma se trezi cu greu din somnul indus de medicamente.

Aruncă o privire la telefonul mobil, dar nu acesta suna. Era laptopul pe care îl lăsase deschis.

Se uită la ceas, dădu pătura la o parte şi făcu câţiva paşi împleticiţi spre birou.

Pe ecran, micuţul icon Face Time clipea, semnalând un apel de la Matthew Shapiro. Nu folosise niciodată acea aplicaţie, dar dădu clic pentru a răspunde.

Imaginea câinelui său o luă prin surprindere. Era Clovis cu botul lui încreţit, cu capul de hipopotam, cu ochii mici şi înfundaţi în orbite şi cu corpul musculos acoperit de pliuri care îl făceau să semene cu un căţel de pluş.

— Clovis!

Dar ce făcea câinele ei în 2011 în casa lui Matthew Shapiro?

Deodată, cadrul camerei web se deplasă spre stânga, pe faţa şi bustul lui Matthew.

— Bună seara, Emma. Ce mai faci? Te-ai calmat?

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce joc mai e şi ăsta?

— După cum vezi, am făcut cunoştinţă cu căţelușul tău. Cum era expresia aia a ta? Ah, da, „singura persoană din lume care nu m-a trădat niciodată". Ţii la el, nu-i aşa?

— Eşti un...

— Ei, hai, să nu-ncepem cu insultele! Eu unul ţin la soţia mea şi cred că nu ţi-ai dat bine seama cât de hotărât sunt s-o regăsesc.

Matthew întinse braţul pentru a lua ceva de pe blatul de bucătărie. Dintr-un suport de cuţite, scoase unul cu lama lungă de vreo treizeci de centimetri şi îl flutură prin faţa camerei web.

— Este un cuţit de carne, Emma. Ai văzut ce lamă are? Rigidă şi tăioasă. Este o piesă frumoasă, calitate germană... Şi mai am o unealtă, i se spune satâr chinezesc. Este ideal pentru pregătirea cotletelor.

— Dacă te atingi de un singur fir de păr al câinelui meu, te...

— Ce-o să-mi faci, Emma?

Ea rămase fără voce. Matthew atacă:

— Vezi tu, Emma, sunt în mare încurcătură! Iubesc mult animalele. Clovis al tău e într-adevăr foarte drăgălaş şi o place

mult pe fetiţa mea, dar dacă nu-mi promiţi c-o să faci *tot ce trebuie* pentru a împiedica accidentul lui Kate, n-o să ezit nici măcar o secundă. O să-ţi omor câinele. O să-i spintec burta şi o să-i scot maţele. Şi o s-o fac în faţa acestui ecran, ca să nu pierzi nimic din scenă. O să dureze mult. Şi o să fie dureros. N-o s-o fac cu plăcere, Emma, dar dacă nu-mi dai de ales...

— Ticălosule!

— Mai gândeşte-te, dar gândeşte-te repede, Emma!

Ea începu să urle de furie, în timp ce Matthew închise aplicaţia şi imaginea dispăru.

A cincea zi

12
The Other Woman

„Morții aparțin acelora dintre cei vii
care îi revendică în mod obsesiv."
James Ellroy

A doua zi
23 decembrie 2010
Ora 9.00 dimineața

Zăpada se topise. Aerul era uscat și rece, dar un soare triumfător se înălța pe cerul de un albastru metalic al Bostonului.

Emma își suflă în mâini pentru a se încălzi. Un abur luminos îi ieși din gură și se ridică în fața ochilor ei fără a se dizolva în aer.

De vreo zece minute se învârtea ca un leu în cușcă prin fața ușilor de la intrarea în Heart Center, pândind sfârșitul gărzii lui Kate. Își înăbuși un căscat. Noaptea fusese agitată, dar, în pofida lipsei de somn, ideile îi erau clare. În urmă cu o zi, aflată sub șocul lecturii articolului de ziar care îi anunța sinuciderea, se purtase prosteşte, aproape irațional. Azi îi era ruşine, dar așa stăteau lucrurile: singurătatea o apăsa îngrozitor și uneori scotea la iveală tot ce era mai rău în ea. Un sentiment brutal de nedreptate, o gelozie care o chinuia, făcând-o să aibă gânduri sumbre. Dar nu era o ucigașă, ci doar o idioată văduvită de iubire care voise să se agațe prea multă vreme de o poveste care nu avea cum să aibă un final fericit.

Intervenția lui Matthew și regizarea scenei cu Clovis fuseseră ca un semnal de alarmă, făcând-o să revină cu picioarele pe pământ, așa că în dimineața aceea, se hotărâse să asculte vocea

raţiunii. Avea să găsească o soluţie ca să evite funestul accident al lui Kate din 24 decembrie. Îşi petrecuse noaptea gândindu-se la un mijloc de a împiedica ciocnirea celor două maşini. Deocamdată, nu-i venise nicio idee, dar încă mai avea timp.

Frigul îi amorţea mâinile şi picioarele. Tropăia pe loc pentru a se încălzi. Un camion mare pentru colectarea de sânge, purtând sigla Crucii Roşii, staţiona în mijlocul parcării. Instalat un pic mai departe, se vedea un cărucior metalic cu băuturi calde şi covrigi. Emma se aşeză la coadă ca să comande un ceai, când o zări pe Kate trecând de uşile automate pentru a părăsi clădirea. Cu telefonul mobil la ureche, tânăra doctoriţă îşi păstrase halatul de spital pe ea, căci bucăţi de material bleu-deschis se vedeau ieşind de sub paltonul scurt, închis la culoare.

Cu Emma pe urmele ei, Kate coborî scările din faţa intrării, traversă parcarea cu paşi repezi şi părăsi incinta spitalului. Emma o urmă până la staţia Hubway din Cambridge Street, de unde se puteau închiria biciclete. După toate aparenţele, Kate era obişnuită cu acel mijloc de transport. Îşi scoase cartela şi încălecă pe o bicicletă.

În timp ce Kate îşi punea mănuşile, îşi îndesa căciula pe cap şi îşi lega fularul la gât, Emma plăti la distribuitorul automat şase dolari pentru a-şi procura o cartelă cu care putu şi ea să împrumute o bicicletă. Aşteptă până când Kate începu să pedaleze, apoi se luă după ea, păstrând o distanţă rezonabilă, astfel încât să n-o piardă din ochi, dar având grijă totodată să nu fie văzută.

Ajunsă la intersecţia cu Hanover Street, doctoriţa n-o luă pe strada care ducea spre cartierul italienesc, ci merse pe lângă City Hall, apoi intră pe artera care ducea la Faneuil Hall şi la Quincy Market. Pedalând ca un ciclist şi încălcând de câteva ori regulile de circulaţie, reuşi să iasă destul de rapid din acea zonă turistică. În dreptul parcului Columbus, o luă pe o stradă cu sens unic, evitând cu iscusinţă aglomeraţia, apoi rulă sprinten pe trotuar îndreptându-se spre port şi spre partea maritimă a oraşului. Era abia nouă şi douăzeci când îşi lăsă bicicleta la capătul cheiului Long Wharf, în dreptul faţadei negre a ceea ce părea a fi un pub irlandez.

Emma se opri cu cincizeci de metri înainte de a ajunge la capătul falezei. Să-şi asume oare riscul de a o urma pe Kate în bar? Îşi rezemă bicicleta de un felinar, luă cablul de oţel antifurt, îl trecu pe după pilon şi îl fixă în sistemul de închidere. Parcurse pe jos cei câţiva metri care o despărţeau de ţărmul mării.

În anii lui de glorie, Long Wharf fusese cheiul principal al unuia dintre porturile comerciale cele mai animate din lume. Acum se transformase într-un elegant complex turistic, cu străzi pavate mărginite de restaurante şi cafenele. Era mai ales punctul de plecare al feriboturilor care deserveau numeroasele insule din Golful Boston şi oraşele Salem şi Provincetown. Ajunsă la capătul promenadei din lemn, Emma îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a nu fi orbită de soare. Acesta răsărise de vreo două ore, iar acum era sus pe cer, revărsând o ploaie de stele orbitoare pe suprafaţa oceanului. Priveliştea îţi tăia răsuflarea: pescăruşii, vântul, vapoarele vechi care pluteau pe valuri, beţia infinitului. Aerul din larg o înviora pe tânăra femeie şi îi dădu curajul să intre în pub.

*

Decorul rustic al barului Gateway era tipic: grinzi în tavan, pereţi acoperiţi cu lambriuri, vitralii, joc de darts şi lumină filtrată. Seara, probabil că locul se anima în sunetul muzicii tradiţionale şi al halbelor de Guiness care se ciocneau, dar dimineaţa era o cafenea primitoare şi liniştită, în care muncitorii din port îşi luau micul-dejun. Emma miji ochii şi avu nevoie de un moment ca s-o repereze pe Kate, care stătea singură într-un separeu din fundul sălii, cu o ceaşcă de cafea în faţă.

Un anunţ îţi semnala să dai comanda înainte de a te aşeza la masă. Emma aşteptă în spatele unei matahale cu cămaşă în carouri şi bonetă de marinar, care plecă după câteva secunde cu o tavă plină de peşte şi cartofi prăjiţi, bacon, cârnăciori şi ouă ochiuri. Ea se mulţumi cu un ceai şi nişte pâine prăjită şi merse să se aşeze pe bancheta unuia dintre separeurile situate în apropierea mesei lui Kate. Ce făcea doctoriţa chirurg în locul acela

după ce lucrase toată noaptea? De ce nu se întorsese direct acasă după serviciul de gardă?

De la postul ei de observație, Emma își dădea seama că e obosită, iar pe chip i se citea îngrijorarea. Kate arunca priviri neîncetate când la ecranul telefonului ei mobil, când spre ușa de la intrare. În mod evident, aștepta pe cineva, și acea întâlnire nu era una oarecare. Emma se mira de acea schimbare. Mama și soția fermecătoare și fericită pe care o urmărise cu o zi în urmă cedase locul unei ființe chinuite de îngrijorare, care își frângea mâinile cu febrilitate.

Emma întoarse capul pentru ca privirea ei să nu fie prea insistentă, dar grație reflexiei din oglindă, nu pierdu niciunul dintre gesturile doctoriței. Kate scoase din geantă un șervețel umed și o pudrieră. Își curăță fața, își refăcu machiajul cu nervozitate, aranjându-și câteva șuvițe de păr care îi ieșiseră din coc în timpul cursei cu bicicleta. Apoi se ridică și dispăru în direcția toaletelor.

Emma înțelese că trebuia să acționeze. Kate își luase cu ea geanta și telefonul, dar își lăsase haina pe banchetă. Emma respiră profund și trecu la acțiune. Se ridică în picioare cu calm și merse câțiva pași ca și cum s-ar fi îndreptat și ea spre toaletă, dar în ultimul moment se opri în dreptul mesei lui Kate. Rugându-se să nu se uite nimeni spre ea în momentul acela, scotoci prin buzunarele paltonului. Dădu cu mâna peste ceva rece și metalic. O legătură cu chei.

Simți un val de adrenalină. Verifică dacă și cheile de la mașină se aflau pe legătură și scoase o exclamație mută:

„Iată ideea salvatoare!"

Pentru a evita accidentul, va fura pur și simplu cheile faimoasei Mazda pe care Kate trebuia s-o conducă în seara tragediei. Apoi va fura mașina și o va abandona la trei sute de kilometri depărtare, o va incendia sau o va împinge într-o prăpastie.

Dacă nu mai exista mașina, nu mai avea loc accidentul!

Emma luă cheile și traversă barul pentru a părăsi localul înainte de a se întoarce Kate. Iuți pașii ținând capul plecat pentru a nu întâlni nicio privire, dar se izbi de un client care tocmai își comandase o băutură la bar. Acesta vărsă jumătate din ceașca de cafea pe tavă.

Emma nu mai pridideа cu scuzele.

— Iertaţi-mă, îmi pare rău, eu...

Era un tip înalt şi zvelt, cu părul blond tuns scurt. Era îmbrăcat cu blugi negri, cu un pulover pe gât şi o geacă din piele cu guler de blană, iar în picioare purta nişte bascheţi. Avea o faţă ovală, foarte slabă, nerasă şi încadrată de nişte ochelari de soare cu rame galbene din carapace de broască ţestoasă.

— Nu face nimic! o asigură el fără ca măcar s-o privească.

Grăbită să dispară, Emma răsuflă uşurată. Dar înainte de a împinge uşa batantă, nu se putu abţine şi întoarse capul pentru a mai arunca o ultimă privire spre Kate.

În fundul sălii, bărbatul se oprise lângă Kate.

O îmbrăţişa.

O săruta.

*

„Nu se poate!"

Rămase împietrită. Kate nu putea să aibă un amant. Emma mîji ochii pentru a vedea mai bine. Probabil că se înşelase, probabil că interpretase greşit anumite gesturi. Poate că bărbatul acela era o rudă, fratele ei sau...

— Pot să v-ajut, domnişoară?

Din spatele barului, patronul se uita la ea cu un aer de îndoială.

— Trebuie să vă hotărâţi. Ori intraţi, ori ieşiţi. Până la urmă o să vă luaţi o uşă în plină figură.

— Eu... ăă... Caut nişte şerveţele de hârtie.

— Păi, trebuia să cereţi. Poftiţi!

Ea luă pachetul pe care i-l întindea patronul şi se întoarse la masă, străduindu-se să fie cât mai discretă posibil. Avu reflexul să-şi scoată telefonul, îl trecu pe modul de înregistrare video şi îl puse pe masă pentru a filma scena.

Inima îi bătea cu putere în piept. Se gândi la Matthew, care îşi idolatriza soţia. La scena la care asistase cu o zi în urmă – acea complicitate familială şi amoroasă care părea să sudeze

cuplul lor. Cum putea cineva să-şi disimuleze chiar aşa sentimentele?

Nu, ceva nu se potrivea. Având în vedere că Matthew continua să-şi venereze nevasta chiar şi după moartea ei, părea puţin probabil ca aceasta să fi fost îndrăgostită de alt bărbat. Shapiro nu era un idiot, şi-ar fi dat seama, era evident. Dar nu se spune că nu există om mai orb decât cel care nu vrea să vadă adevărul?

„Doamne, Dumnezeule!"

Emma nu ştia ce să mai creadă. Încercă să se convingă că doctoriţa Kate şi misteriosul necunoscut nu erau amanţi, dar atitudinea lor era fără echivoc: familiaritate, atingeri de mâini, priviri insistente. Kate chiar îi mângâie faţa şi părul tipului.

Emma verifică dacă telefonul ei continua să înregistreze imaginile. Scena la care asista părea atât de suprarealistă, încât trebuia să aibă o dovadă.

Tipul avea în jur de patruzeci de ani. O frumuseţe poate cam sofisticată şi fragilă. Emma avea senzaţia că individul nu-i e cu totul străin...

Nu auzea ce-şi spuneau, dar nu exista nicio îndoială că amândoi erau preocupaţi de ceva. De ce anume? Bărbatul era oare şi el căsătorit? Încercau să se convingă unul pe celălalt să-şi părăsească partenerii? Aceste supoziţii o duseră pe Emma cu gândul la propria poveste şi la amintirile neplăcute ale relaţiei sale cu François.

Alungă aceste gânduri şi dintr-odată conştientiză pericolul. Pubul era pe trei sferturi gol. Până la urmă aveau să-i observe manevra. Închise telefonul şi bătu discret în retragere.

Aerul rece îi făcu bine. Inspiră de mai multe ori pentru a-şi reveni. Renunţă să mai ia bicicleta şi se îndreptă spre unul dintre taxiurile care aşteptau în faţa intrării hotelului Marriott.

„O să pierd garanţia bicicletei, atâta pagubă!"

În momentul în care urcă în vehicul, îşi dădu seama că în legătura de chei a lui Kate se afla fără îndoială şi cheia de la casă. Avea deci posibilitatea să intre în locuinţa familiei Shapiro, aşa că îi dădu şoferului adresa. Când ajunse în Louisburg Square, făcu înconjurul clădirii, întrebându-se dacă Matthew şi fiica lui se aflau înăuntru. Poate că era bine să sune la uşă pentru a verifica, dar renunţă la idee.

„Este inutil ca «Matthew din 2010» să fie la curent cu existența mea..."

Remarcă și micuțul abțibild de pe geam, care o avertiza că locuința este dotată cu sistem de alarmă.

„La dracu'..."

Chiar dacă avea cheile, nu avea să poată face mare lucru dacă o alarmă va începe să urle la câteva secunde după ce va intra pe ușă.

Reținu numele firmei de supraveghere, apoi plecă. Dorind să reflecteze în liniște, se refugie într-o cafenea de pe Charles Street. Comandă o cafea și o felie de cheesecake, apoi se conectă la un anuar online pentru a găsi numărul de telefon al familiei Shapiro. Sună și dădu de robot. Un mesaj familial la care contribuise chiar și micuța Emily. Închise și mai sună o dată pentru a fi sigură că nu e nimeni acasă. Apoi îi contactă pe cei de la Imperator și ceru cu Romuald Leblanc.

— Am nevoie de tine, capsomanule!

— Tocmai voiam să vă sun, domnișoară Lovenstein!

— Ai ceva nou despre povestea mea?

— I-am trimis unele dintre e-mailuri lui Jarod. Este unul dintre prietenii mei informaticieni. Cel mai capabil pe care-l cunosc. Mi-a zis că, la începutul anilor 2000, pe numeroase forumuri, unii membrii au postat mesaje pretinzând că vin din viitor și că sunt călători prin timp. Bineînțeles, erau niște glume proaste, dar în cazul dumneavoastră e ceva diferit: saltul în timp marcat prin data și ora indicate de servere este un element foarte ciudat, pe care nici prietenul meu nu și-l poate explica. Îmi pare rău.

— Ai făcut tot ce-ai putut, mulțumesc! De fapt, eu te-am sunat pentru altceva. Dacă-ți dau adresa unei locuințe din Boston și numele firmei de supraveghere care a instalat sistemul de alarmă, ai fi în stare s-o dezactivezi?

— Să o „dezactivez"? repetă mecanic calculatoristul. Ce înțelegeți prin asta mai exact?

— Îți bați joc de mine sau ce? Te întreb dacă ai putea să neutralizezi un sistem de alarmă de la distanță.

— Nu, este imposibil.

— Credeam că nimic nu este imposibil pentru tine, cu calculatoarele tale...

— N-am spus niciodată asta! se apără el.

Emma îl provocă:

— Bine, am înţeles. La pălăvrăgeală nu te-ntrece nimeni, dar când e vorba de fapte dai bir cu fugiţii.

— Hei! se apără el. Mulţumită cui aţi obţinut programarea la coafor?

— Eu nu-ţi vorbesc acum de o programare la coafor! Îşi vorbesc de ceva mult mai grav.

— Dar nu sunt magician, se scuză Romuald.

— Îţi dau adresa, ai cu ce să notezi?

— Dar v-am zis că...

— Ai cu ce să notezi? insistă ea.

— Ziceţi! oftă el.

— E vorba de Matthew şi Kate Shapiro. Locuiesc în Boston, la intersecţia dintre Mount Vernon Street şi Willow Street. Firma care le-a instalat alarma se numeşte The Blue Watcher. Are sediul la Needham, în Massachusetts.

— Şi ce vreţi să fac cu informaţiile astea?

— Ce vrei, dar grăbeşte-te! Peste un sfert de oră o să intru în afurisita aia de casă. Dacă nu rezolvi nimic, o să fiu prinsă şi tu o să fii responsabil de arestarea mea.

Ea închise telefonul fără a-i lăsa timp să răspundă. Era conştientă că îi încredinţează băiatului o misiune dificilă, dar avea încredere în inteligenţa lui.

Luă o gură de cafea şi gustă din cheesecake. Nu îi era foame, dar îl mâncă pe tot cu poftă. În timp ce-şi savura prăjitura, vizionă filmul pe care tocmai îl înregistrase cu telefonul. Sunetul era execrabil, imaginea cam întunecată şi cu întreruperi, filmarea fusese făcută prea de departe, dar imaginile surprinse nu lăsau nicio îndoială în ceea ce privea natura relaţiei dintre Kate şi misteriosul necunoscut.

Cine era acel bărbat? Un coleg chirurg? Un prieten al cuplului? De ce Emma avea senzaţia că îl mai văzuse undeva?

Ezitând, tânăra femeie transferă filmul de pe telefon pe laptop, apoi intră pe e-mail. Cu mintea plină de întrebări, începu

să-i scrie un mesaj lui Matthew, apoi se opri. Sub pretextul de a stabili adevărul, avea ea dreptul să dezgroape trecutul? Să se amestece în intimitatea unei familii pe care nu o cunoștea? Să reaprindă durerea unui bărbat care nu reușea să-și uite soția?

„Numai că femeia asta nu e icoana pe care o idolatrizează el..."

Cu degetul pe touchpad-ul laptopului, Emma reciti mesajul, ezită iarăși câteva secunde și în cele din urmă apăsă pe send.

*

2011

— Îl ador pe cățelușul ăsta, tati! exclamă Emily năvălind în bucătărie cu shar-pei-ul după ea.

Un miros delicios de ciocolată caldă plutea în aer. În timp ce răsfoia ziarul pe tableta ei tactilă, April supraveghea cu un ochi cratița care se încălzea pe plita cu inducție. În fața laptopului, cu privirea întunecată, Matthew aștepta de mai multe ore un răspuns de la Emma la ultimatumul pe care i-l dăduse cu o zi înainte.

Fetița se cățără pe taburet pentru a se așeza lângă tatăl ei.

— Bolul lui Clovis e gol. Pot să-l umplu cu crănțănele?

Matthew mormăi a aprobare.

— O s-o facem împreună, îi promise April, turnând lapte într-o cană. Dar, până atunci, bea-ți ciocolata!

Ea puse ceașca lângă fetiță.

— Ai grijă, e fierbinte!

— Mi-ai pus și bezele în ea! Mulțumesc, April!

Matthew ridică o sprânceană în semn de dezaprobare.

— Mai ușor cu dulciurile, da? Copilul ăsta o să ajungă să semene cu mascota Michelin!

— E Crăciunul, tati! zise fetița.

— Ce scuză bu...

Clinchetul care anunța sosirea unui e-mail îl făcu să-și întrerupă vorba. Privirea îi alunecă înspre ecran. Citi mesajul de la Emma, care avea un titlu provocator.

De la: Emma Lovenstein
Către: Matthew Shapiro
Subiect: O cunoşti cu adevărat pe soţia ta?
Dragă Matthew,
Sunt încântată să aflu că fetiţa ta îl iubeşte mult pe Clovis. Este un câine credincios şi afectuos. Poate o să te mire, dar sunt foarte fericită să-l ştiu la tine acasă. Nu-mi închipui nicio secundă că o să-i faci rău. Eşti un tip de treabă, Matt, şi nu te văd torturând un biet animal nevinovat. Am ezitat mult până să-ţi trimit înregistrarea ataşată. Sper să nu te rănească prea tare. Iartă-mi intruziunea în viaţa ta intimă, dar îl cunoşti pe bărbatul care este în compania soţiei tale?
Emma

„Despre ce naiba vorbeşte?" se întrebă el copiind fişierul pe desktop. Apoi dădu clic pentru a porni filmul.

După câteva secunde, o imagine cam neclară apăru pe ecran.

— La ce te uiţi, tati? întrebă Emily, aplecându-se spre ecran.

— Ai grijă, iubito, o să...

Prea târziu.

Plină ochi, cana de ciocolată se răsturnă peste laptop, vărsând pe tastatură aproape patru sute de mililitri de lichid fierbinte şi lipicios.

Imaginea îngheţă, apoi ecranul se făcu negru.

Disperat, Matthew se uită încremenit la fiica lui. Inima i se strânse în piept, simţi că se sufocă şi lacrimi de furie îi umplură ochii: tocmai pierduse unicul mijloc de comunicare cu Emma.

Unicul mijloc de a-şi salva soţia.

13

Trecerea prin oglindă

„Viața are nevoie de iluzii,
adică de neadevăruri luate drept adevăruri."
Friedrich Nietzsche

Boston, 2010

Bip, bip, bip...

Intrând în casă, Emma declanșase un ușor semnal sonor care semăna cu un sonar.

Închise ușa și se întoarse spre tastatura sistemului de alarmă. Îi era imposibil să formeze codul pentru a dezactiva sistemul, pentru că nu-l știa.

Cât avea să mai dureze până când zgomotul discret al detectorului va ceda locul unui semnal mai strident? Avea gâtul uscat, fruntea plină de sudoare. Rămase nemișcată câteva secunde, ca un condamnat la moarte care așteaptă securea călăului. În cele din urmă, bip-urile de avertizare se opriseră și urletul asurzitor al unei alarme cutremură pereții.

Deși se așteptase la așa ceva, violența sunetului o înspăimântă. Simți că face un atac de panică. Începu să tremure. Tâmplele îi zvâcneau din ce în ce mai puternic. În acel moment, telefonul îi vibră în buzunar. Răspunse și vorbi cât putea de tare ca să acopere urletul sirenei.

— Alo?

— Doamna Kate Shapiro?

— Chiar ea.

— De la firma de supraveghere Blue Watcher. Tocmai am...

— Alarma, da, știu, îmi pare rău. Soțul meu a schimbat probabil codul fără să mă anunțe. Puteți s-o opriți?

— Nu înainte de a face verificările de rutină.

Deşi nu putuse dezactiva sistemul de alarmă de la distanţă, Romuald reuşise totuşi să intre în serverul firmei. Modificase subtil datele de contact în cazul declanşării alarmei, înlocuind numerele de mobil ale lui Kate şi Matthew cu numărul Emmei. Realizase totodată o captură de ecran a dosarului care conţinea răspunsurile la cele trei întrebări secrete necesare pentru autentificarea proprietarului şi oprirea sirenei.

— În ce oraş s-au întâlnit părinţii dumneavoastră? întrebă funcţionarul.

Emma plecă ochii pentru a citi răspunsurile pe care i le comunicase Romuald şi pe care şi le scrisese cu pixul în palmă.

— În Sankt Petersburg.

— Care era filmul dumneavoastră preferat în copilărie?

— *Salvatorii.*

— Cum o cheamă pe cea mai bună prietenă din perioada studenţiei?

— Joyce Wilkinson, răspunse ea fără să ezite.

Instantaneu, sirena se opri din urlat.

— Vă mulţumesc, doamnă Shapiro! Pe viitor, spuneţi-i soţului să vă anunţe dacă mai schimbă codul!

Emma închise telefonul şi îşi şterse broboanele de sudoare de pe frunte. Se duse la fereastră, rămânând totuşi ascunsă în spatele draperiei. Totul părea neschimbat în Louisburg Park, dar starea aceea risca să nu dureze.

Ce ar fi spus dacă un poliţist ar fi sunat la uşă? Sau dacă Matt şi Kate s-ar fi întors acasă pe neaşteptate? Respinse această idee şi se hotărî să-şi înceapă căutarea.

Furia pe care o simţea faţă de Kate o motiva şi avusese ca prim efect benefic faptul că o scosese din depresie, dându-i dorinţa de a se lupta, pentru ea, pentru viitor, pentru Matthew...

Emma nu ştia prea bine ce caută. O dovadă a infidelităţii lui Kate? Un indiciu care să-i ofere o pistă pentru identificarea misteriosului necunoscut? În orice caz, trebuia să meargă dincolo de aparenţe. Să scotocească prin toată casa: în dulapuri, şifoniere, sertare, computere, pivniţă.

Parterul era format dintr-un living mare şi o bucătărie deschisă. Caloriferele difuzau o căldură plăcută. Încăperea era agreabilă, primitoare, potrivită pentru o familie. Lângă canapea, un frumos brad de Crăciun cu luminiţe intermitente, pe barul bucătăriei, nişte firimituri de pâine, un borcan de dulceaţă uitat, un desen de copil pe jumătate colorat şi ziarul *New York Times* din ziua respectivă deschis la pagina culturală.

Pe pereţi şi în ramele puse pe etajere se puteau vedea numeroase fotografii cu membrii familiei, printre care nişte poze alb-negru în care apărea Kate pe vremea când era copil: o fetiţă blondă şi drăgălaşă împreună cu mama ei lângă un pian sau mergând de mână pe străzile unui vechi oraş rusesc – fără îndoială, Sankt Petersburg. Apoi nişte fotografii spălăcite: o adolescentă firavă pozând în faţa turnului Space Needle şi mai târziu o tânără studentă, aproape diafană în blugi şi cu un rucsac în spate, pe peluza din faţa Universităţii Berkeley. După care un salt în timp făcea trecerea de la studenta timidă la o tânără femeie sigură pe ea. Era Kate cea de astăzi, cea pe care o văzuse, doctoriţa chirurg sigură de ea, cu fizic atrăgător, pozând alături de fetiţa şi de soţul ei.

Acele fotografii ridicau mai multe semne de întrebare, dar Emma lăsă analiza pe mai târziu. Scoase telefonul şi fotografie toate pozele de pe pereţii camerei, operaţiune care îi luă trei minute. Ajunsă în bucătărie, făcu o copie şi după orarul săptămânal al lui Kate, afişat pe un panou de plută.

Apoi urcă la primul etaj.

Acolo se afla apartamentul părinţilor, mare şi decorat în stil minimalist, prevăzut cu două băi şi prelungit cu un dressing, o cameră pentru copil şi o încăpere aproape goală care ţinea loc de birou.

Dormitorul cuplului era invadat de cărţi puse chiar pe jos, de o parte şi de alta a patului. În stânga, eseuri de filosofie (*Viaţa Sfântului Augustin, Lecturi din Nietzsche*), în dreapta, publicaţii ştiinţifice (*Chirurgia insuficienţei cardiace, Cardiopatii congenitale, Sângele artificial şi celulele stem*). Nu era greu să ghiceşti partea fiecăruia.

Vederea patului conjugal reaprinse în Emma jarul geloziei. Nervoasă, inspectă etajerele şi scotoci prin sertarele comodei. Într-unul dintre ele găsi paşapoartele celor doi. Îl deschise pe primul: Matthew Shapiro, născut la 3 iunie 1968 la Bangor (Maine). Apoi pe al doilea: Ekaterina Ludmila Svatkovski, născută la 6 mai 1975 la Sankt Petersburg (Rusia).

„Kate este rusoaică..."

Aşa se explicau părul blond, ochii verzi, frumuseţea aceea rece şi distantă...

Din stradă, se auzi huruitul unui motor de maşină. Temându-se de întoarcerea cuplului, Emma aruncă o privire pe fereastră – alarmă falsă –, apoi îşi continuă investigaţiile.

Nu pierdu timpul în baia lui Matthew, dar întârzie în cea a „doamnei". Deschise uşile, sertarele şi compartimentele tuturor pieselor de mobilier. O etajeră suspendată era plină de produse de înfrumuseţare: creme, loţiuni, farduri. În coloana din lemn pictat care servea drept dulăpior cu medicamente, găsi tuburi din plastic cărora le citi etichetele (aspirină, paracetamol, ibuprofen), sticluţe de alcool de şaptezeci de grade, ser fiziologic, apă oxigenată. În spatele cutiilor cu pansamente adezive şi comprese, făcu o descoperire neaşteptată. Substanţe cu denumiri complexe, dar familiare – antidepresive, anxiolitice şi somnifere. Emmei nu-i venea să creadă. Kate avea şi ea aceiaşi „prieteni" sulfuroşi. Preţ de câteva secunde simţi o stranie uşurare.

În ciuda aparenţelor, Kate nu era femeia fericită şi senină pe care şi-o imaginase. Era la fel ca ea: neliniştită, anxioasă, poate vulnerabilă. Soţul ei ştia oare ce conţine dulăpiorul cu medicamente? Probabil că nu, altfel doctoriţa n-ar fi aranjat cu atâta grijă tuburile. Şi apoi Matthew nu părea să fie genul de bărbat care să scotocească prin lucrurile soţiei lui.

Emma îşi continuă cercetarea, pătrunzând în garderobă.

„Visul meu..."

Era dressingul perfect: mare, aerisit, elegant şi funcţional. Uşi culisante din lemn deschis la culoare alternau cu panouri de sticlă şi cu oglinzi care făceau ca spaţiul să pară şi mai mare.

Emma deschise metodic fiecare dulap, scotoci în fiecare şifonier, inspectă fiecare sertar, ridică vrafuri de haine, examină

zeci de perechi de pantofi şi articole de lenjerie. Rezemate de perete, o scară dublă din lemn închis la culoare şi o scăriţă de apartament permiteau accesul la spaţiile aflate mai sus. Emma se cocoţă pe cea din urmă pentru a cerceta amănunţit şi acea parte a dressingului. Destul de rapid, puse mâna pe o jachetă din piele împăturită şi aşezată pe cel mai înalt raft. Era o geacă de motociclist uzată, cu guler de blană. Acelaşi tip de geacă pe care îl purta „amantul" lui Kate în dimineaţa aceea! Emma o examină cu atenţie şi pipăi dublura. Într-unul dintre buzunarele cu clapă, găsi o poză spălăcită în care apărea Kate cu sânii goi, făcută probabil în urmă cu vreo cincisprezece ani. Era fotografia sexy şi provocatoare a unei tinere de douăzeci de ani, care fixa obiectivul cu o intensitate rară. Emma întoarse poza căutând o indicaţie, dar pe verso nu scria nimic.

Nerăbdarea ei crescu. Aşa cum procedase şi mai înainte, fotografie poza cu telefonul, apoi o puse la loc în buzunarul jachetei pe care o aranjă în dulap.

„Trebuie să plec."

Ca să fie cu conştiinţa împăcată, aruncă o privire şi la ultimul etaj. Acea parte a casei nu era încălzită. Ea adăpostea ceea ce trebuia să fie o cameră de oaspeţi, o altă baie şi două încăperi mari în curs de amenajare.

Emma coborî la parter şi făcu un ultim tur. Pe o măsuţă se afla un computer. Îl remarcase imediat, dar se gândise că e protejat de o parolă.

„Nu se ştie niciodată..."

Mişcă mouse-ul pentru a scoate aparatul din stand-by. Pe ecran apăru sesiunea de lucru a lui Kate. Nu tu parolă, nu tu protecţie.

„Înseamnă că nu sunt informaţii interesante", îşi zise ea.

Se uită totuşi prin foldere. După câte se părea, Kate nu folosea acel computer decât în scopuri profesionale. Era plin de articole, de fişiere, de filme referitoare la chirurgie şi la malformaţiile cardiace. La fel stăteau lucrurile cu istoricul navigării pe Internet şi cu e-mailul. Singura excepţie era *Tribulaţiile unei bostoniene*, un blog despre cele mai atractive localuri din Boston (restaurante, cafenele, magazine), pe care doctoriţa părea să-l ţină cu mai

multă sau mai puţină asiduitate. Emma îşi notă pe antebraţ adresa site-ului şi încercă să deschidă sesiunea de lucru a lui Matthew. Nici aceasta nu era protejată. Se părea că domnea încrederea în cuplu, cel puţin în acea privinţă. Emma făcu aceeaşi analiză şi nu găsi nimic interesant. Erau totuşi câteva sute de fotografii adunate în dezordine într-un folder. Începu să le deschidă, dar erau prea multe. Băgă mâna în buzunarul paltonului de unde îşi scoase cheile, la care era prins un stick USB. Emma îl conectă la computer pentru a copia fotografiile, pentru a se uita la ele în tihnă mai târziu. Copierea era în curs, când auzi huruitul unui motor. Scoase stickul USB fără să mai aştepte şi se apropie de fereastră.

„La dracu'..."

Matthew şi Kate coborau dintr-o maşina oprită în faţa casei.

„Prea târziu ca să-mi iau tălpăşiţa!"

Singura soluţie era să se ascundă.

O luă pe scările care duceau la camerele de sus exact în momentul în care uşa de la intrare se deschise.

De la etaj, auzea limpede vocile lui Matthew şi Kate. I se făcu frică şi se refugie în dormitorul cuplului. Încercând să facă cât mai puţin zgomot posibil, ridică fereastra. Aruncând o ultimă privire prin încăpere, zări departe, în dressing, ceva ce o frapase. De ce era o scară mare de lemn rezemată de perete? Scăriţa pe care o folosise ea era destul de bună pentru a ajunge până la cele mai înalte rafturi. Se opri şi se întoarse tiptil în dressing.

„Şi de ce scara este din lemn închis la culoare de vreme ce toată mobila de la etaj e din lemn deschis?"

Emma se uită în sus şi, în pofida vocilor celor doi, care se auzeau din salon, desfăcu scara şi urcă pe primele trepte.

„Scara nu este pentru a ajunge la rafturi, ci pentru a ajunge la... tavan."

Ajunsă pe ultimele trepte, Emma împinse placa de rigips a tavanului fals. Întinzând mâna, simţi ceva. O curea, probabil a unei genţi. Trase de ea şi o geantă mare din pânză căzu, dar reuşi s-o prindă.

Era un sac de voiaj din pânză roşie cu un logo alb reprezentând „virgula" unei celebre mărci de articole sportive. Geanta era grea, burduşită până la refuz. Stând în echilibru pe scară,

Emma o deschise cu un gest rapid, se uită înăuntru şi, sub efectul surprizei, fu cât pe ce s-o scape.

Inima începu să îi bată mai tare. Auzea paşi pe scară.

Puse geanta la loc în ascunzătoare, aranjă tavanul fals, se dădu jos de pe scară şi traversă încăperea în fugă. Fereastra camerei rămăsese deschisă. Încălecă pervazul, coborî pe scara de incendiu din fontă şi o luă la fugă.

*

Boston, 2011
Ora 9.45

Tastatura laptopului se scălda în ciocolată caldă.

— Iartă-mă, tati, îmi pare rău! zise Emily, dându-şi seama de gravitatea întâmplării.

Dintr-un salt, Matthew se ridică de pe taburet, scoase aparatul din priză şi îl întoarse pe verticală pentru ca lichidul lipicios să se scurgă.

— N-am vrut! se scuză fetiţa, refugiindu-se în braţele lui April.

— Bineînţeles, scumpo, încercă ea s-o liniştească.

Tăcut, Matthew şterse laptopul cu o cârpă.

„Ce-i de făcut?"

Inima îi bătea cu putere. Trebuia să acţioneze. Repede.

April scoase din poşetă mai multe dischete demachiante din bumbac şi i le întinse lui Matthew pentru a termina curăţatul tastaturii.

— Crezi că circuitele sunt afectate?

— Mă tem că da.

— Dar nu e sigur, îl temperă ea. Anul trecut mi-am scăpat telefonul mobil în toaletă. După ce l-am uscat şi i-am scos cartela SIM, am reuşit să-l pornesc din nou şi merge şi astăzi!

Matthew se gândi. Era inutil să încerce să demonteze computerul. Nu se pricepea mai deloc la informatică. Avu tentaţia să încerce să-l repună în funcţiune, apoi se răzgândi.

„E cel mai sigur mod de a provoca un scurtcircuit şi de a-i prăji componentele..."

— O să-l duc la un service, hotărî el, uitându-se la ceas. Poţi să mai stai o oră cu Emily?

Chemă un taxi, făcu repede un duş, îşi luă pe el nişte blugi, un pulover şi un palton gros şi ieşi în stradă cu laptopul pus într-o geantă de piele.

Ştia şi el că nu era chiar cea mai bună idee să dai buzna într-un Apple Store cu două zile înainte de Crăciun. Şi oricum MacBook-ul nu mai era în garanţie. Matthew îi ceru şoferului să-l ducă la un mic second hand de calculatoare, pe o stradă de după Harvard Square. Un magazin pe care îl frecventau unii dintre studenţii săi.

Prăvălia abia fusese deschisă şi Matt era în mod evident primul client. În spatele tejghelii, un bărbat corpolent îşi termina micul dejun.

La cei şaizeci de ani bătuţi pe muchie, avea o coamă de păr grizonat şi era îmbrăcat cu o vestă din piele pe care o purta descheiată peste un tricou cu drapelul cubanez. Burdihanul i se revărsa din nişte blugi prespălaţi strânşi cu o curea lată.

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă el, scuturând zahărul de la gogoaşă din barba stufoasă.

Matthew scoase laptopul din geantă, îl puse pe tejghea şi îi povesti păţania.

— Ce idee să laşi o băutură caldă în apropierea unui calculator! se miră vânzătorul.

— Fata mea e de vină. Are patru ani şi jumătate şi...

Bărbatul nu-l lăsă să-şi termine fraza şi zise pe un ton sentenţios:

— Cred că ciocolata caldă este cea mai periculoasă pentru sculele astea!

Matt oftă. Nu venise acolo ca să i se facă morală.

— Deci mă puteţi ajuta sau nu?

— Trebuie să văd. Dacă placa de bază nu-i bulită, cred că va trebui schimbată măcar carcasa. Dar având în vedere cât o să vă coste, mă-ntreb dacă-i rentabil. Nu-i prea nouă râşniţa asta.

— Are o mare valoare sentimentală pentru mine. Puteți să-l desfaceți?

— Asta o să și fac. Vă pregătesc un deviz pentru săptămâna viitoare?

— Săptămâna viitoare? Imposibil! Am nevoie de laptopul ăsta azi.

— Ah, o să fie cam greu.

— Cât?

— ...?

— Cât vreți ca să v-apucați de treabă imediat?

— Credeți că totul se cumpără cu bani? Credeți că dacă aveți parai puteți să cereți orice?

— Încetați și nu mai faceți pe Che Guevara cu mine!

Vânzătorul se gândi o clipă și în cele din urmă propuse:

— Dacă vă dă mâna să cheltuiți cinci benjamini[1], mai stăm de vorbă.

— Foarte bine, plătesc, apucați-vă de treabă. Acum!

Înarmat cu o șurubelniță, bărbatul demontă carcasa din aluminiu și începu să curețe circuitele cu o soluție de alcool izopropilic, eliminând cu minuțiozitate toate urmele de lapte cu ciocolată și având grijă să nu distrugă conexiunile electronice.

— Trebuie avut grijă ca, după repunerea în funcțiune a calculatorului, căldura să nu transforme în caramel zahărul din ciocolată, explică el mormăind în barbă.

Odată această operațiune terminată, conectă un soi de lampă veche cu radiator prevăzută cu un reflector de cupru.

— Pentru uscarea componentelor, nu există nimic mai bun.

— Și cât timp trebuie să așteptăm? se impacientă Matthew.

— Cu răbdarea treci marea. Mergeți să aduceți lovelele și reveniți peste trei sferturi de oră. După toate aparențele, hard-diskul dur este intact. Pentru încă două sute de dolari, pot să vă fac o copie ca să recuperați informațiile.

Tipul profita cu nerușinare de situație, dar Matthew nu încercă nici măcar să negocieze, gândindu-se cu mâhnire că viața soției lui depindea de individul acela fără scrupule.

---

[1] Bancnote de 100 de dolari. (N. a.)

— Bine, pe curând!

Ieşi în stradă, se opri la primul bancomat pentru a scoate şapte sute de dolari şi mai merse câţiva paşi până la una dintre numeroasele cafenele din Harvard Square. Intră şi se prăbuşi pe un scaun, demoralizat.

Ce avea să se întâmple acum? Chiar dacă laptopul va fi repus în funcţiune, nimic nu-i garanta lui Matthew că va putea s-o contacteze din nou pe Emma. Dialogul lor în timp nu ţinea decât de un fir, fragil, iraţional, aproape magic, dar care risca să se dizolve în ciocolată caldă! Se gândi la ultimul e-mail de la Emma. Ultimele fraze i se întipăriseră în minte:

Am ezitat mult până să-ţi trimit înregistrarea ataşată. Sper să nu te rănească prea tare. Iartă-mi intruziunea în viaţa ta intimă, dar îl cunoşti pe bărbatul care este în compania soţiei tale?

Tonul acelui mesaj îi displăcea. Ce insinua? Că soţia lui îl înşela? Că înregistrarea respectivă îi compromitea onoarea? Nu, era imposibil! Nu se îndoise niciodată de dragostea lui Kate şi nimic nu îi zdruncinase vreodată acea încredere, nici înainte, nici după moartea ei.

Matthew mai luă o gură de cafea şi încercă s-o facă pe avocatul diavolului.

Poate că viaţa lor sexuală era mai monotonă decât la începutul relaţiei. Fusese toridă, apoi foarte repede venise pe lume Emily. Dar lucrurile îşi reluaseră cursul. Poate cu mai puţină intensitate decât la început, dar nu asta se întâmpla cu majoritatea cuplurilor?

Matthew continuă să se chinuie, gândindu-se la ce era mai rău. Şi dacă într-adevăr Kate avusese un amant? Dădu din cap. Chiar de-ar fi vrut n-ar fi avut timp! Kate muncea zi şi noapte, tot timpul. Avea un program infernal la spital, pe care îl prelungea cu citirea şi scrierea de articole şi lucrări medicale. Puţinul timp liber care îi mai rămânea şi-l petrecea cu el şi cu Emily.

Gânditor, își frecă bărbia. După moartea soției, se debarasase de toate hainele ei. Un camion de la Armata Salvării îi luase toate lucrurile fără ca el să facă vreo triere, ca să nu sufere și mai mult. Silit de împrejurări, se ocupase de hârtiile lui Kate după decesul ei. În ceea ce privea latura financiară, aveau un cont comun și nu remarcase nicio cheltuială surprinzătoare. Nu era nimic suspect nici în folderele de pe computerul ei. Singurul lucru care îl șocase erau antidepresivele pe care le găsise în baie. De ce Kate nu-i vorbise niciodată despre ele? Pusese asta pe seama stresului de la spital. Poate că ar fi trebuit să pună mai multe întrebări...

*

— Mi-ați adus verzișorii?

Matthew îi întinse cele șapte bancnote de o sută de dolari bătrânului hipiot, care le băgă rapid în buzunarul de la blugi.

— E-n regulă? întrebă Matthew arătând spre componentele care continuau să se usuce sub reflectorul lămpii.

— Mda, o să putem monta la loc toate astea.

Operațiunea mai dură un sfert de oră, la capătul căruia vânzătorul anunță pe un ton solemn:

— Acu-i acu', a venit momentul să ne rugăm!

Apăsă pe buton și miracolul se produse. Laptopul începu să meargă, bâzâi un pic, apoi ceru să fie introdusă parola.

„Aleluia!"

Touchpad-ul funcționa perfect. Ușurat, Matthew tastă parola care fu validată de sistem.

— S-ar putea spune că aveți o baftă chioară! exclamă hipiotul.

Matthew ignoră remarca. Deschise un folder, apoi o aplicație. Urma să se conecteze la internet, când brusc ecranul îngheță, după care se făcu negru.

Apoi nimic.

Încercă să-l pornească din nou.

Nimic.

— S-a prăjit, zise vânzătorul. Era prea frumos ca să fie adevărat.

— Dar trebuie să se poată face ceva! Să fie înlocuite componentele sau...

— Eu unul nu mai pot să fac nimic. Calculatorul şi-a dat duhul. Asta-i viaţa!

Îi întinse un hard-disk extern.

— Am extras tot ce putea fi recuperat. Ăsta-i cel mai important lucru, nu?

„Nu."

Nu acela era cel mai important lucru.

14
Ekaterina Svatkovski

„Să nu pofteşti nevasta aproapelui tău."
Exodul, 20:17

Boston, 2010
Ora 11.00 dimineaţa

Se înnorase brusc şi începuseră să cadă primii fulgi. Acum, o zăpadă fină şi deasă dansa pe străzile din South End.

Emma scutură cristalele de nea care i se prindeau în păr şi îşi strânse gluga. Se plimba de vreo douăzeci de minute. Ieşind din casa familiei Shapiro, trecuse pe la hotel, dar camera ei nu era încă gata. Se hotărâse aşadar să facă câţiva paşi pentru a-şi limpezi gândurile. Din păcate, frigul era atât de năprasnic, încât avea senzaţia că îi anesteziază creierul.

Ajunse la intersecţia dintre Copley Square şi Boylston Street, acolo unde se înălţa clădirea solemnă a bibliotecii publice a oraşului. Fără să ezite, urcă treptele de la intrare şi pătrunse într-un hol somptuos decorat cu fresce şi statui.

Ai fi crezut că te afli într-un palat al Renaşterii italiene. Emma făcu câţiva paşi, trecând de recepţie şi de casa de bilete – de unde puteai cumpăra tichete pentru o expoziţie temporară – şi ajunse într-o micuţă curte interioară care semăna cu cea a unei mănăstiri. Urmând indicaţiile unui gardian, o luă pe scara mare din marmură care ducea la sala de lectură.

Bates Hall era o încăpere monumentală, care se întindea pe aproape şaptezeci de metri pătraţi şi avea un imens plafon boltit. De o parte şi de alta a sălii se înşiruiau zeci de mese din

lemn închis la culoare, dotate cu lămpi din alamă cu abajururi opalescente.

Emma se așează în capătul sălii pentru a profita de lumina naturală. Își scoase telefonul și laptopul și se apucă de lucru, analizând cu atenție toate „probele" pe care le adunase.

Primul lucru care o intrigase era ascendența rusească a lui Kate, care în realitate se numea Ekaterina Ludmila Svatkovski.

„Născută la 6 mai 1975 la Sankt Petersburg."

Emma privi fotografiile din copilăria lui Kate. Pe la șase-șapte ani, apărea pozând lângă o pianistă – mama ei, fără îndoială –, în săli de concerte sau de repetiție. Le revedeai apoi pe cele două în fotografii făcute afară, în care apăreau uneori niște turle de biserică în formă de ceapă, caracteristice arhitecturii ortodoxe. Mai târziu, pe la unsprezece-doisprezece ani, decorul se schimba. Monotonia din Veneția Nordului era înlocuită cu cea din orașul de smarald. Emma reconstitui mental acel itinerar, exilul de la Sankt Petersburg către Seatle.

Emma căzu pe gânduri, apoi tastă pe Google „Svatkovski + pianistă". Mama lui Kate avea propria fișă pe Wikipedia. O citi cu interes.

> **Anna Irina Svatkovski** (12 februarie 1954, Sankt Petersburg – 23 martie 1990, Seatle) a fost o pianistă rusă. A decedat în urma unor complicații legate de o scleroză în plăci.
>
> **Copil-minune al pianului, ea a studiat la Conservatorul „Rimsky-Korsakov" din Sankt Petersburg, dub îndrumarea unor mari maeștri ruși.**
>
> Și-a început cariera de solistă la vârsta de șaisprezece ani, cu *Concertul pentru pian nr. 1* de Rahmaninov, acompaniată de orchestra din Sankt Petersburg. A fost invitată la numeroase festivaluri și a concertat în cele mai prestigioase săli precum Berliner Philharmonie sau Carnegie Hall din New York. A realizat prima ei înregistrare pentru Deutsche Grammophon: *Sonata*

în si minor de Franz Liszt. Discul a rămas o referinţă în domeniu.

Deşi avea în faţă o carieră strălucită, destinul i s-a schimbat brusc în 1976 din cauza unei scleroze în plăci care s-a declanşat în timpul naşterii fiicei ei. Complicaţiile bolii au constrâns-o să renunţe la activitatea concertistică. La începutul anilor 1980, a plecat în Statele Unite ale Americii, dar, a murit în 1990, după ce-şi petrecuse ultimii ani de viaţă în sărăcie.

Emma îşi imagină cum fuseseră copilăria şi începutul de adolescenţă pentru Kate. O viaţă grea într-o ţară străină, gândul că e vinovată pentru boala mamei sale, apoi traumatismul morţii ei, care o influenţase probabil pe tânăra Kate în alegerea carierei medicale. Emma făcu socoteala pe degete. Dacă mama ei murise în 1990, Kate nu avea pe atunci decât paisprezece, cincisprezece ani. Cine o crescuse începând din acea perioadă? Tatăl ei? Poate, dar nici textul de pe Wikipedia, nici fotografiile nu îi semnalau existenţa.

Următoarele fotografii erau mai vesele. Kate apărea la prestigioasa Universitate Berkeley, adesea în compania aceleiaşi tinere, o studentă de origine indiană. „Faimoasa Joyce Wilkinson?" se întrebă Emma, gândindu-se la ultima „întrebare secretă" a firmei de supraveghere. Însă altceva o intriga pe ea: în acele fotografii, Kate avea în mod vizibil între optsprezece şi douăzeci de ani, dar trăsăturile feţei nu erau exact aceleaşi ca astăzi. Emma transferă fotografiile pe laptop pentru a le compara pe ecran mare cu imagini mai recente. Transformarea era evidentă, dar nu frapantă: pomeţii mai înalţi, faţa mai simetrică. Tânăra femeie trecuse cu siguranţă prin mâinile unui chirurg estetician. Dar din ce motiv? De ce să-ţi doreşti să devii „mai mult decât perfectă", când eşti deja aşa drăguţă?

„Poate e vorba de un accident care a necesitat o procedură de chirurgie plastică?"

Lăsă întrebarea în aer fără să poată da vreun răspuns, apoi studie fotografia sexy care fusese şi ea transferată pe ecranul laptopului. Puţin mai în vârstă decât în fotografiile precedente,

Kate fixa obiectivul cu un aer provocator. Mâinile încrucișate pe piept lăsau să se ghicească forma sânilor și nu-i ascundeau nici pântecul, nici feminitatea adolescentină. Fotografia degaja o senzualitate tulburătoare.

„Cum e să poți avea orice tip doar pocnind din degete?" întrebă Emma, ca și cum i s-ar fi adresat lui Kate. „Viața e mai ușoară? Cunoști aceleași suferințe din dragoste, aceleași chinuri ca muritorii de rând?"

Judecând după medicamentele pe care le găsise în dulăpiorul ei din baie...

Se încruntă și își apropie fața de ecran, mărind fotografia. În perioada aceea, Kate avea un tatuaj în partea de sus a brațului stâng. Un semn care nu se regăsea în niciuna dintre celelalte fotografii. Era un tatuaj temporar sau și-l scosese? Era imposibil să-ți dai seama. În schimb, Emma putea să ghicească motivul. Izolă zona desenului, apoi o reîncadră și o mări și mai mult. Imaginea unui cal cu un corn răsucit în mijlocul frunții apăru pe ecran.

„Un inorog..."

Făcu o copie a simbolului fără să știe dacă acel element era doar unul anecdotic sau chiar avea importanță. Apoi ridică privirea din ecran și se frecă la ochi. Se uită pe geam și văzu că zăpada cade în fulgi din ce în ce mai mari. Priveliștea o făcu să se cutremure. Acolo era bine totuși. Locul era cald și intim. Parcă ar fi fost un vechi club englezesc instalat într-o catedrală. Emma se agăță de elementele liniștitoare: miile de cărți frumos legate de pe rafturi, foșnetul paginilor întoarse, zgomotul penițelor de stilou pe hârtie, atingerea ușoară a tastelor de computer.

Simți brusc nevoia de a fi protejată, fiindcă descoperind geanta sport roșie ascunsă în plafonul fals al casei familiei Shapiro, era conștientă de faptul că văzuse ceva ce nu ar fi trebuit să vadă niciodată. Ceva ce putea fi foarte periculos.

Închise ochii și rememoră scena. Când trăsese fermoarul genții, văzuse zeci de teancuri de o sută de dolari. Făcu un calcul rapid. Geanta cântărea cel puțin cinci kilograme. Ce greutate putea să aibă o bancnotă de o sută de dolari? Cam un gram? Geanta conținea așadar în jur de cinci sute de mii de dolari.

„Jumătate de milion... Ce fel de persoană are o jumătate de milion de dolari ascunși în plafonul dressingului?" se întrebă ea, privind fotografia lui Kate ai cărei ochi păreau s-o sfredelească.

„Cine ești tu cu adevărat, Kate Shapiro? Cine ești tu cu adevărat, Ekaterina Ludmila Svatkovski?"

*

Emma își strânse lucrurile. Se pregătea să bage laptopul în geantă, când își aminti că nu văzuse fotografiile lui Matthew transferate de pe computerul de la el de acasă. Conectă stick-ul USB la laptop. Transferul fusese întrerupt de sosirea lui Matthew și a soției lui, și totuși câteva sute de poze fuseseră copiate. Le vizionă rapid luând-o în ordine anticronologică: scene cotidiene ilustrând tabloul unei vieți de familie fericite articulate în jurul micuței Emily. Emma derulă mai repede pentru a se întoarce mai mult în timp înainte de nașterea fetiței, ba chiar înainte de căsătoria lui Matthew și a lui Kate. Și ceea ce descoperi o lăsă cu gura căscată: Matthew mai fusese căsătorit înainte de a o întâlni pe Kate! În zeci de fotografii apărea o femeie micuță și brunetă, slabă, cu părul lung împletit adeseori într-o coadă, care zâmbea destul de rar. Avea un chip cu trăsături fine, încremenit adesea într-o expresie severă care o făcea pe Emma să se gândească la o intelectuală, o învățătoare de modă veche sau o bibliotecară înțepată.

Derulă imaginile până ajunse la fotografiile de nuntă, care aveau o oarecare vechime. Nici măcar nu erau imagini digitale, ci poze scanate. Într-una dintre ele se vedea un tort supraetajat, gemând de cremă, îmbrăcat în marțipan alb și cu ornamente roz. Pe un pătrat de pastă de migdale era o inscripție:

Sarah + Matt
20 martie 1996

Internetul o ajută pe Emma să dea de urma unei oarecare „Sarah Shapiro" în raportul online al unei excursii făcute de elevii unei școli primare din Roxbury. Documentul era vechi de șase ani, și totuși Emma încercă să sune la școală. Deși era

perioada vacanței școlare, îi răspunse o secretară. Sarah Shapiro predase într-adevăr în acea școală. După divorț, își reluase numele de fată – Higgins – și ceruse transferul la altă unitate de învățământ. Secretara îi comunică Emmei numele unei școli primare din Wattapan. Alt telefon. Altă secretară. Nu numai că Sarah Higgins preda acolo, dar școala organiza activități pentru copiii defavorizați și în timpul vacanței de Crăciun. Chiar în acel moment, Sarah însoțea un grup de elevi la patinoarul municipal din Wattapan.

*

Boston, 2011
Ora 11.15

Matthew se întoarse acasă îngrijorat și abătut. Deschise ușa și descoperi un bilețel pe panoul de plută.

Am plecat să dăm o raită prin piața de Crăciun din Marlborough Street. Dacă ești cuminte, o să-ți aducem o sticlă de cidru.
Te îmbrățișăm,
Emily + April

Clovis veni să se frece de picioarele lui. Gânditor, Matthew îl scărpină pe cap. Câinele își vărsase bolul cu apă; i-l umplu cu mintea tot la problema lui. Laptopul era inutilizabil, dar putea să utilizeze vechiul computer din casă pentru a accesa hard-diskul extern. Întrucât era aproape gol, nu-i luă mult până să găsească fișierul video (IMG_5662.MOV) pe care îl căuta.

Porni înregistrarea făcută evident cu un telefon mobil și rămase încremenit timp de trei minute cât dură. Nu îi venea să-și creadă ochilor! Kate era în brațele unui bărbat pe care el nu-l cunoștea. Se sărutau, se mângâiau, își aruncau priviri de adolescenți îndrăgostiți.

— NU!

Luă primul obiect care îi pică în mână – o cană de porțelan plină cu creioane – și îl aruncă în perete. Ceașca se făcu

țăndări, speriindu-l pe Clovis, care se ascunse sub măsuța joasă. Matthew închise ochii, își ascunse fața în mâini și rămase mult timp nemișcat. Devastat.

„Este imposibil..."

Se ridică. Trebuia să existe o explicație. Chiar și imaginile cele mai explicite puteau uneori să aibă un sens ascuns. Mai întâi, de când data filmul? În mesajul ei, Emma spunea că tocmai îl înregistrase. Data așadar din dimineața zilei de 23 decembrie 2010. După aceea, locul. Lambriurile îi aminteau de Grill 23 sau de McKinty's, unde se mai duceau câteodată, dar, privind mai de aproape, oglinda și orologiul de perete nu se potriveau cu cele două baruri. Tipul: înalt, păr blond tuns scurt, geacă de piele neagră. Îl cunoștea? Poate, dar nu putea să-și amintească numele lui. Și în sfârșit comportamentul lor, cel mai insuportabil lucru pentru Matthew. Kate îl iubea pe bărbatul acela, era ceva ce-ți sărea în ochi. Complicitatea lor, pasiunea erau evidente. De cât timp dura acea relație? Cum de nu bănuise nimic?

Strânse pumnul, cuprins de furie și de o imensă decepție. Kate, iubirea vieții lui, îl trădase, și el nu afla decât acum, la un an de la moartea ei! Sentimentul de trădare lăsă locul dezgustului. Încă în stare de șoc, se târî până la verandă și deschise fereastra. Avea nevoie de aer proaspăt, precum un înotător rămas prea mult timp sub apă. Simți că se sufocă, picioarele i se înmuiară și se prăbuși pe unul dintre scaunele de grădină. Era scuturat de hohote de plâns, lacrimile îi curgeau pe față fără să le poată opri. Simți un gust amar în gură.

Deodată, un strigăt țâșni din salon.

— Tati, tati, ți-am cumpărat cidru și niște omuleți de turtă dulce! zise Emily, dând buzna pe terasă.

Fetița i se aruncă în brațe și el îi ascunse feței oara frumoasă în scobitura gâtului său, ștergându-și lacrimile cu mâneca.

April îi observă tristețea și îl interogă din priviri.

— „O să-ți po-ves-tesc", articulă Matthew în tăcere, pentru ca ea să-i poată citi de pe buze.

— Ai reparat calculatorul, tati?

El dădu din cap.

— Nu, scumpete, dar nu-i nimic.

— Îmi pare rău, zise ea, plecând ochii cu tristeţe.

— Se mai întâmplă şi astfel de lucruri, draga mea. Toată lumea face greşeli. O să-ţi fie învăţătură de minte pentru data viitoare.

— Asta sigur! răspunse ea, ridicându-şi faţa drăgălaşă spre soare.

Cum se întâmpla deseori, lumina puternică o făcu să strănute.

— Noroc, bebiţă!

— Nu mai sunt bebiţă!

„Strănutul ăsta..."

Matthew mijì ochii, apoi rămase încremenit, ţintuit de o amintire care îi reveni fulgerător în minte, explodând ca o grenadă.

*

În urmă cu şase luni, în 4 iulie 2011, de Ziua Naţională, acceptase invitaţia lui Rachel Smith, o colegă de la Harvard care organizase un *barbecue* la reşedinţa ei de vacanţă de la Cap Cod: un fost far de unde cât vedeai cu ochii era numai ocean. În timp ce bărbaţii se ocupau de friptură, femeile discutau în bătaia brizei şi copiii se jucau în interiorul farului, sub supravegherea unei bone a familiei.

— Cine vrea pui? Cine vrea hot-dog? strigă David Smith, un tip simpatic, mereu calm, care lucra ca medic generalist la Charlestown.

Imediat, cei patru copii ieşiră alergând din ascunzătoarea lor, năpustindu-se spre mâncare. Era o zi superbă de vară. Soarele ardea cu putere. Ieşind la lumină, Emily îşi duse mâna la gură şi strănută de două ori.

— Aşa i se întâmplă de câte ori trece de la umbră la lumină, zise Matthew. E ciudat, nu?

— Nu te-ngrijora, îi răspunse David. Este un fenomen cunoscut: lumina provoacă strănuturi la o persoană din patru. Este o particularitate genetică benignă. În termeni medicali, se numeşte reflex fotic de strănut.

— Cum îl explici?

Medicul gesticulă cu furculiţa lungă pentru carne ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unei table şcolare.

— Bun, vezi nervii optici? Sunt situaţi în apropierea unui important nerv cranian, nervul trigemen, care controlează sensibilitatea întregii feţe. De exemplu, lui i se datorează producerea lacrimilor şi a salivei, precum şi expresiile faciale. Şi tot nervul ăsta declanşează strănutul.

— Am înţeles, încuviinţă Matthew.

David continuă, arătând cu furculiţa spre soare.

— În timpul unui aflux violent de lumină, la unele persoane are loc o interferenţă între aceşti doi nervi: luminozitatea stimulează nervul optic, care „scurtcircuitează" nervul trigemen şi provoacă strănutul.

— Ca două fire electrice?

— Exact, ai înţeles bine, amice!

— Şi eşti sigur că nu e ceva grav?

— Absolut! E doar o mică anomalie congenitală la nivelul nervului cranian. De altfel, probabil că şi tu ai aceeaşi problemă, nu?

— Nicidecum, n-am simţit niciodată aşa ceva.

— Atunci, cu siguranţă o are Kate.

— De ce?

— E ceea ce se numeşte o trăsătură ereditară cu transmisie autosomică dominantă.

— Ce înseamnă asta?

— Că orice persoană care suferă de această anomalie are cel puţin unul dintre părinţi afectaţi. Deci, dacă nu eşti tu, în mod obligatoriu este Kate. Poftim, ia-ţi friptura până nu se arde!

Matthew dăduse din cap şi căzuse pe gânduri. În patru ani, n-o văzuse pe Kate nici măcar o dată strănutând din cauza luminii...

— Tati, uite ce hot-dog mare am! strigă Emily, sărindu-i în braţe şi împroşcându-i cămaşa cu ketchup. Vai...

— Nu-i nimic, dar fii mai atentă, scumpo!

Îşi ştersese pata de sos tomat de pe cămaşă cu gândul la ceea ce îi povestise medicul. Apoi îşi impusese să nu-şi mai facă sânge rău şi dăduse uitării acel episod.

*

Acum, acea scenă îi reveni dintr-odată în minte.

Înapoi la prezent. Înapoi la furie. La consternare. Şi mai ales la durere. O îndoială cumplită începu să-l macine. Şi dacă Emily nu era fiica lui? Derulă în sens invers filmul evenimentului. O întâlnise pe Kate în octombrie 2006. Din câte îi dăduse ea de înţeles, Emily fusese concepută în 29 octombrie. Se născuse opt luni mai târziu, în 21 iunie, ziua solstiţiului de vară. Un bebeluş născut cu o lună înainte de termen nu este ceva neobişnuit. Doar că Emily nu avea nimic dintr-un copil născut prematur: 3,4 kilograme la naştere, 52 de centimetri şi nu rămăsese mult timp sub observaţie la spital. Dar pe atunci, bucuros că e tată, nu luase în seamă acele „amănunte".

— Te simţi bine, tati? Vrei să guşti turtă dulce?

Întrebarea lui Emily nu îl scoase cu totul din gândurile lui.

— Mai târziu, scumpo, bâigui el.

Se întoarse spre April şi, fără să-i dea vreo explicaţie, îi zise:

— Trebuie să plec să cumpăr ceva.

*

Boston, 2010
Ora 12.30

Taxiul o lăsă pe Emma pe Somerset Street, în centrul cartierului Wattapan, situat la extremitatea sudică a Bostonului. Din cauza zăpezii, străzile erau aproape pustii. Emma nu se simţi în pericol, dar decorul nu era prea strălucit: imobile mici din cărămidă aşteptând să fie renovate, depozite, case cu acoperişuri de tablă, ziduri pline de graffiti şi terenuri virane împrejmuite cu garduri.

Luând-o pe bulevard în căutarea patinoarului, întâlni nişte americani fără adăpost care ocupau trotuarul încălzindu-se în jurul unui foc şi bând din sticle de bere ascunse în pungi de hârtie. Când trecu pe lângă ei, începură să o înjure, dar ar fi fost nevoie de mai mult ca s-o intimideze sau s-o facă să renunţe.

În cele din urmă, ajunse în faţa patinoarului municipal. Un hangar uriaş din metal a cărui faţadă fusese „pictată" de şmecherii din cartier. Emma intră şi cumpără un bilet ca să poată ajunge în sală, mergând direct în tribune, fără să mai treacă pe la vestiare.

Strigăte de copii răsunau zgomotos în incintă. Pe gheaţă, jumătate din suprafaţă era rezervată unui grup de şcolari de şase, şapte ani care urmau un curs de iniţiere în hochei ţinut de un instructor. Două învăţătoare asistau la şedinţă, ridicându-i pe puştii care cădeau, fixându-le patinele, aranjându-le căştile sau apărătoarele pentru picioare.

Emma se apropie de marginea ringului. Printre cele două însoţitoare, o recunosc imediat pe Sarah Higgins. Îşi tunsese părul foarte scurt şi mai slăbise câteva kilograme. Îmbrăcată cu o pereche de blugi şi cu un pulover gros, părea un pic mai îmbătrânită decât în fotografii.

— Doamna Shapiro?

Ea se întoarse brusc şi se uită nedumerită la Emma. De când nu i se mai spusese aşa?

— Cine sunteţi dumneavoastră? întrebă învăţătoarea, patinând pentru a se apropia de margine.

— O prietenă a lui Matthew. Cred că are necazuri şi aş vrea să-l ajut.

— Asta nu mă priveşte pe mine.

— Puteţi să-mi acordaţi cinci minute?

— Nu acum. Vedeţi bine că lucrez!

— E foarte important! insistă Emma.

Sarah scoase un oftat de resemnare.

— Există un fel de bufet puţin mai sus. Mergeţi şi aşteptaţi-mă acolo! Vin şi eu într-un sfert de oră.

*

Douăzeci de minute mai târziu

— Am fost căsătorită aproape zece ani cu Matthew, dar îl cunoşteam mai demult, începu Sarah să povestească, sorbind o gură de ceai.

Aşezată în faţa ei, Emma o asculta cu atenţie, frământând cu nervozitate paiul din paharul de Cola.

— Ne-am întâlnit în 1992, pe când eram amândoi studenţi la Universitatea din Massachusetts. Matt studia filosofia iar eu, ştiinţele educaţiei.

— A fost dragoste la prima vedere?

— Să zicem că a fost mai mult o atracţie intelectuală. Citiserăm aceleaşi cărţi, împărtăşeam aceleaşi idei, aceleaşi preferinţe politice. De altfel, ne-am sărutat prima oară în seara celei dintâi alegeri a lui Bill Clinton ca preşedinte. Eram amândoi voluntari în comitetul lui de susţinere.

Sarah întoarse capul şi închise ochii pentru o clipă. Toate acele lucruri păreau atât de departe!

Emma o întrebă din nou:

— Au trecut patru ani de când v-aţi despărţit, nu-i aşa?

— Un pic mai mult. De fapt, totul a fost foarte brusc, foarte neaşteptat.

— Aveaţi probleme în căsnicie?

— Nici măcar. Aveam o viaţă liniştită, eram fericiţi. Eu, cel puţin, eram...

— Matthew a plecat de azi pe mâine?

Sarah râse nervos.

— Este expresia potrivită, într-adevăr. Într-o seară, când s-a întors acasă, mi-a mărturisit că a întâlnit o femeie, că e îndrăgostit şi că vrea să trăiască alături de ea. Era hotărât, sigur de el. Nu mi-a dat de ales.

— Femeia aia era Kate?

— Bineînţeles! O întâlnise cu câteva zile mai înainte la spital. Matt se rănise cu o foarfecă în timp ce se ocupa de grădină şi ea s-a ocupat de el. Şi când te gândeşti că eu am insistat să-l duc la urgenţă în ziua aceea! El susţinea că-i doar o zgârietură şi nu voia să meargă.

Emma nu se putu abţine s-o întrebe:

— Şi nu v-aţi luptat pentru a-l păstra?

Sarah ridică din umeri.

— V-aţi uitat bine la femeia aia? N-aveam arme pentru a mă lupta cu ea. Era mai tânără, mai frumoasă, mai strălucitoare

decât mine. În plus, ani de zile încercaserăm fără succes să avem un copil, aşa că...

Vocea i se sugrumă, dar continuă:

— Matthew este un tip romantic şi idealist. Când a întâlnit-o pe Kate, a fost convins că şi-a găsit sufletul-pereche. Şi, după toate aparenţele, şi ea îl iubea. Poate chiar mai mult decât mine. În orice caz, ştia mai bine să i-o arate.

Acum, avea lacrimi în ochi.

— Pentru o vreme, am sperat că nu e decât o aventură, apoi, când am aflat despre Kate că e însărcinată, am înţeles că totul se terminase definitiv între mine şi Matt.

Deodată, copiii din grup năvăliră gălăgioşi în bufet. Sarah se uită la ceas şi se ridică.

— Trebuie să plec. Ce necazuri spuneaţi că are Matthew?

— Eu... ăă... Nu vă pot spune încă. Aţi păstrat legătura cu el?

Sarah dădu din cap.

— Glumiţi? Ultimii ani au fost pentru mine un coşmar şi abia acum încep să-mi revin după divorţ. N-am mai vorbit cu Matthew de patru ani şi nici n-am de gând s-o fac!

15

Durerosul adevăr

„Adevărurile pe care nu vrem să le aflăm sunt
tocmai cele pe care ar trebui să le ştim."
Proverb chinezesc

Boston, 2010
Ora 17.00

Era noapte. Zăpada se aşternea pe străzile din Boston într-un strat gros. Pe parbrizul taxiului cădeau fulgi mari şi pufoşi măturaţi de ştergătoarele puternice. Maşina ajunse pe Boylston Street şi opri în faţă la Four Season. Portarul o ajută pe Emma să coboare din maşină şi o conduse cu umbrela până la intrarea în hotel.

Adâncită în gânduri, tânăra femeie traversă holul fără să se oprească. În timp ce se îndrepta spre ascensoare, recepţionera şefă o interpelă:

— Doamnă Lovenstein, frăţiorul dumneavoastră a venit acum o oră. Mi-am permis să-l instalez într-o cameră vecină cu apartamentul în care staţi.

— Frăţiorul meu? Cum adică frăţiorul meu?

Emma urcă până la etajul şapte şi dădu buzna în camera ei unde îl găsi pe... Romuald Leblanc. Tolănit pe canapea, acesta ronţăia chipsuri din minibar şi bea o cutie de suc. Îşi conectase boxele la un iPod din care răsuna o melodie a lui Jimi Hendrix.

— Capsomanule?

Emma privi în jurul ei. Puştiul îşi adusese cu el toate catrafusele: o valiză, un rucsac, o geantă de umăr... Chiar şi drona era pusă pe o măsuţă joasă din salon.

— Ce cauţi aici? întrebă ea, dând muzica mai încet.

— Am venit să v-ajut, răspunse adolescentul cu gura plină.

— La ce să m-ajuţi?

— Cred că aveţi probleme: nu mai veniţi la serviciu, primiţi e-mailuri ciudate, intraţi pe ascuns în casele oamenilor. E clar că faceţi o anchetă.

— Şi ce te priveşte pe tine?

— Mă priveşte, fiindcă mereu îmi cereţi ajutorul.

Emma se uită la el mijind ochii.

— Ascultă, băiete, eşti foarte amabil, dar fă-mi plăcerea de a-ţi lua lucrurile şi de a te căra de-aici! Hai, valea!

— De ce?

— În primul rând, pentru că eşti minor. În al doilea rând, pentru că te afli ilegal pe teritoriul american şi, în Franţa, părinţii tăi îşi fac probabil griji pentru tine. Şi în al treilea rând, pentru că am şi aşa destule probleme ca să mă mai încarc cu o povară în plus, adică tu!

El se ridică dintr-un salt de pe canapea, hotărât să nu se dea bătut.

— Dar pot să v-ajut să anchetaţi! În doi, ne mişcăm mai repede şi gândim mai bine. De altfel, majoritatea marilor detectivi formează un duo: Sherlock Holmes şi doctor Watson, Batman şi Robin, Starsky şi Hutch, Brett Sinclair şi Danny Wilde...

— Bine, gata, doar n-o să mi-i înşiri pe toţi! se enervă Emma.

— Lois şi Clark, Hit-Girl şi Big Daddy, Richard Castle şi Kate Beckett...

— AJUNGE! strigă ea. Am spus „nu"! Iar „nu" înseamnă „nu"!

Îşi scoase laptopul din geantă, îl puse pe masă şi îi ridică ecranul.

— E adevărat că m-ai ajutat şi îţi mulţumesc. Pentru osteneala ta, o să-ţi fac cadou un bilet de avion ca să te întorci la Paris. Vreau să-ţi plătesc şi o noapte la hotel, dar la Hiltonul de la aeroport, nu aici.

— Aşteptaţi! strigă Romuald.

Emma se opri.

— Ce mai e?

— Poza asta! exclamă el, arătând spre laptop.

Era o captură de ecran din scena filmată în pub, reprezentând-o pe Kate în compania „amantului" său.

— Ce e? O cunoşti pe femeia asta?

— Pe ea nu, dar pe bărbat bineînţeles că-l cunosc!

Emma stătea ca pe ace.

— Te ascult!

— Tipul ăsta e Nick Fitch. O adevărată legendă şi unul dintre cei mai misterioşi şi mai bogaţi oameni de afaceri din lume.

*

Boston, 2011

Tolănită pe un fotoliu moale în compania câinelui ei, Emily se uita în sfârşit la filmul său preferat, faimosul *Vânătorii de fantome*.

— Nu-i aşa că-ţi place şi ţie Clovis? glumi ea, ghemuindu-se lângă shar-pei.

Aşezat pe unul dintre taburetele din bucătărie, Matthew era cufundat în citirea instrucţiunilor kitului pe care tocmai îl cumpărase de la o farmacie de pe Charles Street. April îl măsura cu o privire dezaprobatoare şi consternată.

Nimic nu era mai simplu în Statele Unite decât să faci un test de paternitate. Pentru suma de treizeci de dolari, puteai să cumperi un test fără reţetă, de la una dintre cele douăzeci de mii de farmacii din ţară. Chiar şi în supermarketuri se vindeau.

Realizarea testului era la îndemâna oricui: trebuia să furnizezi două eşantioane de celule exfoliate prelevate de pe suprafaţa internă a obrazului cu ajutorul unor beţişoare cu vată în vârf. Primul eşantion era cel al tatălui, iar al doilea, cel al copilului.

Matthew începu primul. Băgă beţişorul de vată în gură şi, timp de treizeci de secunde, îşi frecă interiorul obrazului, apoi puse eşantionul într-un plic special, după ce completase formularul imprimat. Apoi scoase din buzunarul hainei punguliţa de dulciuri cumpărată de la magazin.

— Scumpo, vrei ursuleţi de bezea?

— Chiar mi-ai cumpărat? se miră fetiţa, făcând ochii mari.

Se ridică de pe fotoliul puf şi se repezi spre el.

— Mulţumesc, tati!

— Dar mai întâi, trebuie să facem un mic exerciţiu.

— Ah, da?

— E o nimica toată, o să vezi! Deschide guriţa!

Fetiţa se execută şi Matthew repetă cu delicateţe operaţiunea pentru a-i preleva câteva celule bucale.

— Număr până la treizeci şi după aceea îţi dau ursuleţii, ne-am înţeles? 1, 2, 3...

April îi aruncă o privire plină de furie şi de dispreţ.

— Eşti lamentabil, murmură ea.

El nici măcar nu se obosi să-i răspundă.

— ...28, 29 şi 30. Bravo, puişor, îţi meriţi bomboanele!

— Pot să-i dau şi lui Clovis?

— Numai o bucăţică, să guste, acceptă el, punând eşantionul lui Emily în al doilea plic.

Apoi băgă totul într-un al treilea plic cu bule, socotind costul total – o sută cincizeci şi nouă de dolari pentru laborator, plus un supliment de nouăzeci şi nouă de dolari pentru ca analiza să fie gata în aceeaşi zi –, şi scrise pe plic adresa laboratorului:

InfinitGene
425 Orchid Street
West Cambridge, MA 02138

Când cumpărase testul, alesese un laborator din Massachusetts pentru ca analiza să poată fi făcută cât mai repede posibil şi să i se comunice rezultatul în aceeaşi seară până la miezul nopţii, pe adresa de mail. Exista totuşi un termen-limită: laboratorul trebuia să primească eşantioanele până la ora 14.00.

Se uită la ceasul de perete.

Arăta 13.10.

Era bineînţeles prea târziu pentru UPS sau pentru FedEx, dar putea să ducă el însuşi plicul la laborator, cu maşina. Chiar cu aglomeraţia din trafic, tot ar fi ajuns în mai puţin de jumătate de oră.

— Poţi să-mi împrumuţi maşina ta, April?

— Poţi să te duci la dracu', Matthew?

Din celălalt capăt al camerei, Emily reacţionă prompt:

— Nu trebuie să vorbești urât, April! o mustră fetița, astupând urechile câinelui cu mâinile.

Matthew se îmbrăcă cu paltonul și își luă geanta cu laptopul.

— Nu-i nimic, o să găsesc un taxi pe Beacon Street, zise el, băgând plicul mare sub braț.

*

Rămasă singură, April se mobiliză. Trebuia să-l împiedice pe prietenul ei să facă o tâmpenie.

Se apropie de perna capitonată pe care se tolăneau Emily și Clovis.

— Sunt obligată să te las singură câteva minute, iubito, îmi promiți că n-o să faci prostii?

Ușor neliniștită, fata își strânse buzele.

— Că nu mă joc cu chibriturile, nu?

— Te uiți cuminte la *Vânătorii de fantome* și aștepți să apară Bibendum Chamallow. E secvența ta preferată, nu-i așa?

Fetița încuviință în tăcere.

April îndreptă apoi degetul arătător spre shar-pei, amenințându-l:

— Iar tu, hipopotamule, ai grijă să stai de pază!

Își puse impermeabilul, luă cheile de la mașină și ieși în Louisburg Square. Chevroletul Camaro era parcat în partea cealaltă a parcului. April băgă cheia în contact, demară, o luă pe Charles Street și trecu în trombă pe roșu la intersecție, intrând pe Beacon Street.

Dacă Matt luase un taxi de pe bulevard, mai era probabil prin zonă. April se strecură în zigzag printre vehicule, uitându-se la pasagerii de pe bancheta din spate a taxiurilor de fiecare dată când trecea pe lângă vreunul.

După doar cinci sute de metri, îl reperă pe Matthew într-un CleanAir Cab, unul dintre acele taxiuri hibride care apăruseră în oraș de vreo doi-trei ani. Apăsând pe accelerație, ajunse în dreptul lui și îi făcu semn prietenului ei să coboare. Dar Matthew nu avea de gând să o asculte. Dimpotrivă, se aplecă spre șofer, cerându-i să mărească viteza.

April oftă şi încetini pentru a trece din nou în spatele Toyotei. Lăsă taxiul să se angajeze pe Harvard Bridge, apoi acceleră. Pe o porţiune de câţiva metri, cele două vehicule rulară periculos de aproape unul de altul. Apoi taximetristului i se făcu frică şi se hotărî să tragă pe dreapta.

— Coborâţi din maşină! îl somă el pe Matthew. Nu vreau să am necazuri.

April opri şi ea.

Matthew încercă să-l convingă pe şofer să reia cursa, dar acesta nici nu vru să audă şi demară rapid pentru a se întoarce în centrul oraşului.

April porni luminile de avarie şi coborî din Camaro într-un concert de claxoane. Era periculos şi strict interzis să staţionezi pe una dintre cele patru benzi ale podului.

— Matt, hai să ne-ntoarcem acasă! strigă ea, ducându-se la el pe culoarul pietonal rezervat excursioniştilor şi amatorilor de jogging.

— Nici nu se pune problema! De ce naiba te amesteci?

— La ce-ţi foloseşte să faci testul ăsta de paternitate? întrebă April, ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul făcut de maşini. O vei iubi mai puţin pe Emily dacă nu este fiica ta biologică?

— Bineînţeles că nu, dar nu vreau să trăiesc în minciună.

— Gândeşte-te bine, Matt! îl sfătui ea, punându-i mâna pe braţ.

— M-am gândit. Am dreptul la adevăr. Vreau să înţeleg ce s-a întâmplat cu Kate. Vreau să ştiu *de ce* m-a înşelat şi *cu cine*.

— Kate a murit, Matt! Ar fi timpul să accepţi asta. Ai trăit ani fericiţi alături de ea şi, indiferent ce s-ar fi întâmplat înainte, pe tine te-a ales să fii tatăl copilului ei.

Matt o ascultă, dar suferinţa lui era prea mare.

— Nu-nţelegi! Kate m-a trădat! Am avut încredere oarbă în ea. Mi-am părăsit soţia pentru ea, am...

— N-o mai iubeai pe Sarah de mult timp, obiectă April.

— Nu contează! Timp de patru ani, am lăsat să intre în viaţa mea o străină, o persoană pe care credeam că o cunosc. Trebuie să ştiu cine era cu adevărat. Trebuie să fac cercetări!

April îl apucă pe Matthew de guler şi îl zgâlţâi fără menajamente.

— Dar Kate a murit, fir-ar să fie! Trezește-te! De ce să mai pierzi timpul scotocind în trecutul oamenilor?

— Ca să-i cunosc cu adevărat, răspunse el, eliberându-se din strânsoare.

— Dar pe mine mă cunoști cu adevărat? întrebă ea, schimbând pe neașteptate subiectul conversației.

El se încruntă.

— Da, așa cred. În fine, ești cea mai bună prietenă a mea și...

— Ce știi *realmente* despre mine, Matt?

— Ei bine, te-ai născut lângă San Diego. Părinții tăi aveau un magazin de antichități. Ai studiat arta la USLA[1], ai...

— Asta e ceea ce ți-am povestit eu, dar nu e adevărul. Maică-mea s-a culcat probabil cu jumătate dintre bărbații din Nevada și n-a fost în stare să-mi spună cine este tatăl meu. Nu se ocupa de antichități, era o bețivancă ordinară care n-a făcut niciodată nimic în viața ei, n-a știut decât să-i escrocheze pe oameni și să tragă la măsea. Arta? N-am studiat-o la universitate, ci la Chowchilla, în cea mai mare închisoare pentru femei din California. Ei da, Matt, vezi tu, am stat la pârnaie!

Perplex, Matthew își privi colocatara în ochi. Pentru câteva secunde, crezu chiar că glumește, dar nu era cazul.

— N-o să-ți zugrăvesc un tablou a la Dickens, continuă April, dar am avut o adolescență și o tinerețe complicate: anturaj prost, escapade precoce și droguri. Multe droguri. În perioada aia, eram dispusă să fac orice pentru a mi le procura. Chiar orice!

O lacrimă se prelinse brusc pe obrazul tinerei. În mintea ei, imagini dureroase și umilitoare reînviară pe nesimțite, dar le respinse.

— Evident, stilul ăla de viață m-a dus la închisoare. La douăzeci și doi de ani, polițiștii m-au arestat pentru un furt cu violență. Am luat trei ani cu executare la Chowchilla. Iată cine sunt eu cu adevărat...

Se opri parcă pentru a-și trage sufletul și dădu la o parte o șuviță de păr rebelă pe care vântul i-o flutura în fața ochilor.

— Dar nu sunt numai așa, continuă ea. Sunt și femeia care s-a luptat să aibă o a doua șansă, care și-a refăcut viața la celălalt

[1] University of California, Los Angeles. (N. a.)

capăt al țării, care nu s-a mai atins de droguri de zece ani și care a pus pe picioare propria galerie de artă.

— Puteai să ai încredere în mine, zise Matthew. De ce nu mi-ai spus toate astea de la bun început?

— Pentru că trebuie s-o iei de la capăt. Pentru că trecutul este trecut. Pentru că trebuie să lași morții cu morții...

Matthew lăsă capul în jos. April aproape îl convinsese.

— Oprește-te, Matthew! Nu-ți asuma riscul de a pune totul sub semnul întrebării și de a-ți provoca și mai multă suferință. Aparențele sunt adesea înșelătoare, și Kate nu va avea niciodată posibilitatea să-ți spună și versiunea ei. Lasă-i dreptul la incertitudine. Făcând testul de paternitate, scotocind în viața lui Kate, n-o să faci decât două victime: tu și fetița ta. Întoarce pagina, Matt, te implor!

Uluit, cu ochii plini de lacrimi, Matthew îi dădu geanta lui April. Aceasta scoase din ea laptopul și plicul pentru laborator și, le azvârli cu toată puterea în fluviu. După care îl ajută pe Matthew, care era zdrobit de durere, să urce în mașină.

*

Plicul cu bule fu luat de forța curentului din Charles River și înecat rapid în Oceanul Atlantic. Cât despre laptop, acesta se duse la fund în apele înghețate de unde nimeni nu avea să-l mai pescuiască vreodată, împiedicând definitiv orice comunicare între Matthew și Emma.

*

Numai că lucrurile nu erau chiar așa de simple...

Partea a patra

Femeia de nicăieri

16
Prințul Negru

„Păstrați misterul, el o să vă apere."
Odele lui Solomon, 8

Boston, 2010
Ora 18.30

Seren și luminos, restaurantul japonez ocupa un spațiu mare la parterul hotelului. Emma și Romuald își croiră drum până la barul cu sushi și se așezară pe două taburete.

Romuald își scoase tableta din rucsac și i-o întinse Emmei, ca să citească documentele pe care le descărcase.

— Nick Fitch se situează undeva între Steve Jobs și Mark Zuckerberg, zise adolescentul. Chiar dacă nu e foarte cunoscut marelui public, este o adevărată legendă în lumea informaticii.

În timp ce-l asculta pe tânărul francez, Emma începu să citească notița biografică.

Nicholas Patrick, cunoscut ca **Nick Fitch**, născut în 9 martie 1968 la San Francisco, este un informatician și șef de companie american, fondator și PDG al companiei Fitch Inc.

Piratul

La șaptesprezece ani, ca urmare a unui pariu pus cu un prieten, s-a folosit de un computer de la universitatea sa pentru a sparge serverele NASA, reputate ca fiind cele mai protejate din lume. S-a plimbat minute în șir în rețeaua agenției guvernamentale fără a sustrage

vreun fişier. În zilele următoare, poliţia l-a arestat în campusul de la Berkeley. Va fi judecat câteva luni mai târziu pentru intruziune ilegală într-un sistem informatic. Ţinându-se cont de vârsta lui şi absenţa furtului, va beneficia de clemenţa tribunalului care îl va condamna la două luni de detenţie într-un centru de reeducare, plus un an de probaţiune.

— Tipul ăsta a avut cam aceeaşi adolescenţă ca tine, remarcă Emma.

— Nici că se putea să-mi faceţi un compliment mai frumos! se entuziasmă Romuald, zâmbind larg.

Încântat, luă un *temaki* cu anghilă şi îl băgă în gură.

Restaurantul funcţiona după principiul *kaiten*: felurile de mâncare defilau pe o bandă rulantă care şerpuia prin toată sala, invitându-i pe clienţi să se servească direct. Sub clopotele transparente, specialităţile erau aranjate în farfuriuţe de culori diferite, în funcţie de preţ.

Emma îşi comandă un ceai şi continuă să citească biografia amantului lui Kate.

Crearea de jocuri video

La începutul anilor 1990, Nick Fitch a devenit cunoscut creând *Promised Land*, un joc de strategie în timp real cu acţiunea într-o lume *heroic fantasy*. Jucătorul întruchipează un cavaler, Prinţul Negru, apărător al Celor Trei Tărâmuri, care luptă pentru a respinge atacurile unor creaturi feroce şi a dejuca comploturile duşmanilor Regatului. Licenţa jocului este vândută pentru o sumă record editorului DigitalSoft. Diferite versiuni vor apărea până în 2001.

Crearea sistemului de operare

În timpul studenţiei, Nick Fitch a dezvoltat un sistem de operare original, Unicorn, şi s-a hotărât să-i publice codul sursă pe Internet, oferindu-l astfel la liber şi gratuit. Multe comunităţi de dezvoltatori au început atunci

să-l utilizeze, să-l copieze şi să-l îmbunătăţească. Încet-încet, platforma şi-a câştigat o reputaţie de stabilitate şi de fiabilitate, dar popularitatea ei a rămas limitată.

Crearea companiei Fitch Inc.

Pentru a-şi dezvolta sistemul Unicorn, Nick Fitch şi-a creat propria structură, Fitch Inc., o societate care îşi propune să facă utilizarea sistemului de operare mai uşoară şi mai amuzantă pentru neiniţiaţi. Fitch Inc. A devenit distribuitorul exclusiv al Unicorn, comercializând numeroase servicii legate de soft, precum asistenţa tehnică, consilierea şi instruirea salariaţilor. Unii „unicornieni" i-au reproşat atunci lui Fitch că vrea să-şi transforme sistemul de operare într-un produs simplu şi standardizat. Această logică mai comercială a dat totuşi roade, fiindcă Unicorn a devenit încet-încet un software capabil să concureze cu Windows, produsul reprezentativ al Microsoft. Deşi este încă puţin utilizat pe computerele personale, Unicorn îşi ia partea leului din folosirea lui pe serverele companiilor, pe sistemele de navigare GPS şi mai ales pe smartphone-uri.

— Oau, ce bună e tipa asta! exclamă Romuald.

Emma ridică privirea şi constată că adolescentul îi luase laptopul.

— Aşa, nu te jena! Bagă-ţi nasul în treburile mele!

— Deci ea este Kate Shapiro? întrebă băiatul întorcând ecranul spre ea. Nevasta tipului care vă trimite mesaje din viitor?

— Da, ea este.

— Parc-ar fi... un înger, zise el fără să-şi ia ochii de la fotografia lui Kate.

Era fotografia aceea mai senzuală, în care apărea cu sânii goi şi mâinile încrucişate pe piept.

Emma se uită la el chiorâş.

— Bărbaţii... Indiferent de vârstă, sunteţi toţi la fel! E îngrozitor!

Romuald rămăsese cu gura căscată în fața frumuseții provocatoare a lui Kate. Emma se enervă:

— Nu mai saliva atâta, ești caraghios! În plus, este retușată! Privește! îi arătă ea, derulând celelalte imagini.

— Este adevărat, recunoscu el, dar și-n astea arată bestial. Are o relație cu Nick Fitch, nu-i așa?

Emma făcu ochii mari.

— De ce crezi asta?

— Din cauza tatuajului cu inorogul de pe brațul stâng. Animalul ăsta mitic a fost întotdeauna simbolul lui Fitch. Mai întâi pentru jocul video pe care l-a creat la optsprezece ani, apoi pentru numele sistemului de operare. Este și logo-ul companiei lui.

— Unicorn, murmură Emma.

„Inorog în engleză... Perversul ăsta mic are dreptate..." se gândi ea, citind mai departe.

Triumful sistemului Unicorn în companii, instituții publice și agenții guvernamentale

Implantat masiv pe serverele multor companii, sistemul de operare Unicorn este utilizat și de armata americană. În foarte scurt timp, Fitch Inc. a devenit un partener privilegiat al Departamentului Apărării. Din 2008, sute de smartphone-uri și tablete ale soldaților americani au fost dotate cu o versiune modificată a sistemului Unicorn. Pentagonul a considerat că acest sistem de operare este cel mai securizat pentru a permite personalului său să trimită documente importante și confidențiale de pe un aparat conectat la o rețea. Sistemul de operare echipează totodată și dronele de luptă ale US Air Force, ca și sistemul de gestiune al distrugătoarelor, navele purtătoare de rachete teleghidate ale US Navy.

Viața privată

Supranumit Prințul Negru din cauza jocului video și a ținutei sale constante (blugi negri, pulover pe gât

în culori închise și geacă de piele), Nick Fitch este o personalitate enigmatică și controversată. Șeful de companie este un bărbat secretos, care nu a mai dat interviuri în presă din 1999 și care și-a protejat întotdeauna viața privată. „Îmi convine de minune să am un nume cunoscut, dar un chip necunoscut", explica el revistei *Wired* cu prilejul ultimului interviu. Pasionat de jazz și de muzica contemporană, este cunoscut și ca posesor al unei mari colecții de picturi suprarealiste pe care le-a adunat într-o expoziție permanentă în UC Berkeley Art Museum.
Potrivit revistei *Forbes*, averea lui este estimată astăzi la peste 17,5 miliarde de dolari.

Emma ridică ochii din tabletă și se frecă. În ce se băgase? Un geniu al informaticii devenit miliardar, un imperiu clădit pe ultimele tehnologii, armata americană... „Ancheta" ei despre Kate era din ce în ce mai complicată.

„Toate astea au vreun sens?" se întrebă ea, dintr-odată descurajată. „Cu ce drept o cercetez pe femeia asta? Ce caut aici, în ajunul Crăciunului, închisă într-o cameră de hotel cu un adolescent rotofei la fel de pierdut ca mine? Sunt patetică..."

Observă pentru o clipă gesturile minuțioase ale angajatului din spatele barului, care punea orez pe o foaie de *nori*[1], apoi îl garnisea cu *surimi*[2], avocado și castravete și îl rula în *maki*[3]. Apoi privirea i se opri asupra lui Romuald. Cu ochii lipiți de ecranul laptopului, băiatul nu se obosea să ridice capul decât pentru a apuca farfuriuțele care treceau prin fața lui: carpaccio de scoici Saint-Jacques, sushi cald, *temaki* cu arici-de-mare, pastă de crab regal.

— Să știi că nu ești obligat să mănânci tot meniul restaurantului.

Absorbit de cercetarea lui, băiatul reacționă abia după câteva secunde.

---

[1] Foi din alge folosite la realizarea rulourilor de sushi. (N. tr.)
[2] Batoane din carne de pește fiartă și tocată. (N. tr.)
[3] Denumire generică pentru rulourile de sushi. (N. tr.)

— Ia uitaţi-vă la asta! zise el întorcând laptopul spre Emma. E foarte ciudat.

Romuald deschisese o mulţime de ferestre pe ecran: fotografii cu faţa lui Kate înainte şi după operaţia estetică. El adnotase pozele, însemnându-le cu mai multe linii şi făcând diverse măsurători.

— Ce este ciudat?

— E totuşi bizar să-ţi faci o operaţie estetică atunci când eşti atât de tânără şi frumoasă, nu?

— Da, m-am gândit şi eu la asta. Mai ales că modificările sunt minime.

— Da şi nu. În fapt, odată refăcută, faţa lui Kate respectă toate canoanele frumuseţii.

— Te referi la proporţii?

— Da. S-au făcut studii matematice despre „frumuseţea perfectă". Oamenii de ştiinţă au încercat să înţeleagă de ce unele chipuri trezesc o atracţie imediată şi au reuşit să dovedească că frumuseţea perfectă urmează un algoritm matematic.

— Un algoritm?

— Un ansamblu de reguli care ţin de simetria feţei şi respectă anumite proporţii.

— De unde ştii asta?

— Sunt în ultimul an la un liceu cu profil real. Un prof ne-a pus să citim un articol din *Sciences & Vie* pe subiectul ăsta, şi m-a impresionat. Dar teoriile astea nu sunt noi, ele reiau nişte precepte cunoscute încă de pe vremea lui Leonardo da Vinci.

— În afară de simetria feţei, care sunt celelalte reguli?

— Dacă-mi amintesc bine, la un chip perfect, distanţa dintre pupile trebuie să fie un pic mai mică decât jumătate din lăţimea totală a feţei. Şi cea dintre ochi şi gură un pic mai mare decât o treime din distanţa de la rădăcina părului la bărbie.

— Aşa se întâmplă aici?

— Da. Faţa lui Kate se apropie de un soi de „raport optimal de perfecţiune". Aşa se explică atractivitatea ei. Kate era „aproape perfectă" şi a devenit „mai mult ca perfectă".

Pe Emma, informaţia o bulversă.

„Mereu atât de multe întrebări, mereu la fel de puţine răspunsuri..."

— După părerea dumneavoastră, de ce a făcut asta? întrebă adolescentul luând o farfurie de mango de pe platou.

— Habar n-am! Ca să placă unui bărbat, ca să aibă mai multă încredere în ea...

El mâncă bucăţile de fruct cu o asemenea viteză, încât fu cât pe ce să se înece. Emma se enervă:

— Da' de ce ţi-e frică, fir-ar să fie? Crezi c-o să vină cineva să-ţi fure mâncarea? Ce naiba, nu mai ai şase ani!

Vexat, băiatul ridică din umeri.

— Mă duc la toaletă, zise el coborând de pe taburet.

— Aşa, ţipă mai tare ca să afle tot restaurantul! Nu vrei să postezi şi un mesaj pe facebook ca să-ţi anunţi prietenii?

— N-am prieteni, răspunse el, plecând capul şi îndepărtându-se.

— O să mă faci să plâng, Calimero. Ştii ce? Mă găseşti la barul hotelului. Am nevoie de două-trei cocteiluri ca să te mai pot suporta.

Semnă nota de plată, apoi se ridică şi ea, îşi bagă laptopul în geantă şi luă geaca tânărului.

*

Barul hotelului Four Season semăna cu un vechi club englezesc: şemineu mare, panouri din lemn de sequoia, canapele din velur, bibliotecă, masă de biliard şi lumină filtrată. Fiind Crăciunul, un bol mare de eggnog[1] era pus în apropierea barului. Emma se prăbuşi într-un fotoliu Chesterfield şi îşi comandă un cocteil caipiroska.

În sinea ei, era mulţumită de sosirea neaşteptată a lui Romuald. Era un băiat deştept, plin de idei. Putea să-i fie de un real ajutor dacă îi canaliza inteligenţa.

Cum se arătase hotărât să se implice în ancheta ei, Emma lăsase amorul propriu deoparte şi îi povestise tot, de când se

[1] Băutură asemănătoare cu lichiorul de ouă, preparată din lapte, zahăr, ouă, smântână şi rom. (N. a.)

îndrăgostise de Matthew prin intermediul e-mailurilor pe care şi le scriseseră până la „percheziţia" făcută în acea dimineaţă în casa familiei Shapiro, fără a uita episodul cazinoului şi descoperirea infidelităţii lui Kate. Nu îi ascunsese nimic, nici măcar episodul „sinuciderii" ei, nici descoperirea genţii sport ascunse în tavanul fals şi burduşite cu nu mai puţin de jumătate de milion de dolari.

Emma profită de absenţa adolescentului pentru a-i scotoci prin buzunarele gecii. Printre batoane de ciocolată, descoperi mai multe lucruri interesante. Mai întâi, un bilet de tren dus-întors New York – Scarsdale, o suburbie luxoasă a Manhattanului. Biletul fusese compostat cu o zi înainte. Dus la ora 10.04, întors la 13.14, aproape imediat. Pe un bileţel, găsi numele şi adresa lui Michelle Berkovic, directoarea generală a restaurantului Imperator. Aceasta locuia în Scarsdale împreună cu soţul ei, un bancher de pe Wall Street, şi cei doi copii. Berkovic era o tipă cam arogantă, care fusese numită manager la Imperator după plecarea lui Jonathan Lempereur. Dar ce Dumnezeu căuta Romuald într-o duminică la familia Berkovic?

Alt lucru uimitor era un bilet de avion spre Paris, aeroportul Charles de Gaule. Data călătoriei era... astăzi. Emma închise ochii pentru a se gândi. Asta explica de ce adolescentul venise la Boston atât de repede cu toate lucrurile. Avea bagajele făcute deja pentru că se pregătea să se întoarcă în Franţa, dar probabil că îşi anulase călătoria atunci când ea îl sunase pentru a dezactiva sistemul de alarmă din casa familiei Shapiro. Nu ştia cum să interpreteze acel gest, aşa că se grăbi să pună toate documentele la loc în buzunarele gecii.

I se aduse cocteilul şi îl dădu pe gât dintr-o înghiţitură. Amestecul de vodcă şi lămâie o arse plăcut pe esofag. Tocmai voia să-şi mai comande unul, când îl văzu pe Romuald intrând în bar.

Îi făcu semn, dar el nici măcar n-o observă. Cu capul în nori şi ochii plecaţi, îşi butona telefonul mobil.

„Ce generaţie! În permanenţă cu ochii pe ecranul telefonului sau al tabletei, de parc-ar fi o prelungire a corpului lor. Dar ce, eu sunt mai brează?"

Romuald se ciocni de un chelner, bâigui nişte scuze şi o zări în sfârşit pe Emma.

— Pot să gust şi eu din cocteilul ăsta? întrebă băiatul, aşezându-se în faţa ei.

— Nu, tu eşti copil şi copiii nu beau alcool. Ia-ţi o limonadă sau un lapte cald!

— Un copil? Pf! Sunt sigur că toată lumea ne ia drept un cuplu.

— Poate în visele tale.

El redeveni serios.

— Bun, m-am gândit. Ceea ce ne lipseşte este o sursă sigură privind tinereţea lui Kate. Aici se află cheia misterului: nu poţi înţelege oamenii decât cunoscându-le trecutul. Este o regulă care nu are excepţie, declară el, solemn.

— Parc-ai fi psihiatra mea, zise Emma. Dar hai, continuă, vreau să văd unde ajungi!

— Pun pariu că idila ei cu Nick Fitch nu data de azi, de ieri. Ba chiar sunt sigur că el i-a făcut fotografia asta, zise el arătându-i fotografia alb-negru sexy pe care o transferase pe smartphone-ul său, cea în care Kate avea tatuajul cu inorog.

— Este posibil, admise Emma.

— Ar trebui s-o căutăm pe fosta colegă a lui Kate şi s-o tragem de limbă.

— Ce fostă colegă?

— Dacă vă amintiţi, printre cele trei întrebări puse pentru dezactivarea alarmei era una cu privire la numele celei mai bune prietene din timpul studenţiei.

— Exact, zise ea suflecându-şi mâneca pentru a reciti răspunsurile pe care şi le notase pe antebraţ.

— Drăguţ carneţelul, aveam şi eu unul la fel pe la opt ani.

— Mai taci, băgăciosule! bombăni Emma. Femeia se numeşte Joyce Wilkinson. Dar o să ne ia ore întregi până o s-o găsim. În plus, o fi măritată astăzi şi...

— O să ne ia trei minute, îi tăie vorba Romuald.

Băiatul intră pe site-ul universităţii Berkeley, dar accesul la datele foştilor studenţi era protejat.

— Nu poţi să-l piratezi?

— Nu cât ai pocni din degete, dar o s-o fac pe calea clasică.

Adolescentul tastă simplu „Joyce Wilkinson + MD[1]“ pe un motor de căutare care îi oferi aproape instantaneu informaţia cerută.

— Există o Joyce Wilkinson profesor de neurologie, posesoarea unei diplome de doctorat obţinute la Universitatea Stanford. A studiat medicina la Berkeley între 1993 şi 1998.

— Ea este, mai mult ca sigur!

— Este specialistă în maladia Alzheimer, adăugă el. Şi cireaşa de pe tort: lucrează la Brain and Memory Institute, un organism care ţine de MIT[2], specializat în cercetarea maladiilor cerebrale.

Emma îşi muşcă buza de bucurie. Era prea frumos ca să fie adevărat: MIT avea sediul la Cambridge, la doar câţiva zeci de kilometri de Boston.

— Joyce a fost la facultate cu Kate, era cea mai bună prietenă a ei, poate chiar colega ei de cameră. Trebuie să mergeţi să vorbiţi cu ea!

— Asta şi vreau, dar de ce mi-ar răspunde la întrebări?

— Trebuie s-o speriaţi! Oamenii vorbesc cu poliţia.

— În caz că n-ai remarcat sunt somelier, nu poliţist.

— Pot să vă fac o legitimaţie de poliţist mai ceva ca una originală.

Emma dădu din cap.

— Suntem în 23 decembrie. Joyce este cu siguranţă în vacanţă.

— Există un singur mod de a afla, zise adolescentul tranşant.

Intră pe site-ul Brain and Memory Institute şi află numărul de contact de la secretariat.

— E rândul dumneavoastră, zise el întinzându-i aparatul Emmei.

— Brain and Memory Institute, cu ce vă pot ajuta? o întrebă secretara.

Emma îşi drese vocea.

---

[1] Doctor în Medicină. (N. a.)

[2] Abreviere de la Massachusetts Institute of Technology, Institutul Tehnologic (al statului) Massachusetts. (N. tr.)

— Bună ziua, aș putea vorbi cu doamna doctor Wilkinson?

— Cine o caută?

— Ăăă... Mama ei, răspunse ea, luată pe nepregătite.

— Nu închideți, vă fac legătura!

Emma închise imediat.

— Cel puțin știm că este la serviciu, zise ea, ridicând mâna pentru a cere nota de plată de la bar.

Apoi îl întrebă pe Romuald:

— Ai vorbit serios cu legitimația de polițist?

El dădu din cap.

— Au imprimante color de bună calitate la Business Center. Ne întâlnim acolo peste cinci minute!

În timp ce el se făcea nevăzut, Emma își consultă e-mailul. Matthew tot nu îi răspunsese la mesaj. Era ciudat. Așteptând nota de plată, se gândi din nou la toate evenimentele care îi dăduseră viața peste cap în ultimele zile.

„Cum am putut să mă las prinsă în acest vârtej?"

Semnă bonul de confirmare a plății pe care i-l întindea chelnerul, apoi se duse după Romuald.

*

Situat lângă recepție, Business Center era un spațiu mare, amenajat cu fotolii și compartimente închise, echipate cu computere, imprimante și faxuri. Emma îl descoperi pe Romuald lucrând într-unul dintre compartimente.

— Zâmbiți! îi ceru el, îndreptând spre ea obiectivul aparatului foto integrat în telefon. Am nevoie de o fotografie tip. Ce preferați, o legitimație de FBI sau una de poliție?

— De poliție, este mai credibilă.

— În orice caz, va trebui să vă schimbați hainele. Nu prea arătați a polițistă îmbrăcată așa.

Emma se așeză alături de el și, privindu-l cum lucrează, îi împărtăși îndoielile ei.

— Poate că suntem pe o pistă greșită. Poate că această Kate n-a făcut nimic rău.

— Glumiți? Cineva care ascunde jumătate de milion de dolari într-un plafon fals a făcut cu siguranță ceva rău! Va trebui să aflăm de unde vin banii ăștia și mai ales ce are de gând să facă cu ei.

— Ce propui?

— Am o idee, dar am nevoie de niște materiale.

Emma hotărî să aibă încredere în calculatorist și îi întinse cardul ei de credit.

— Bine, cumpără ce vrei. Scoate și bani lichizi, dacă e nevoie!

Apoi își ridică din nou mâneca de la cămașă ca să citească ce scrisese pe antebraț.

— Ah, da, mai e ceva despre care aș vrea să te informezi! Kate ține un blog care se numește *Tribulațiile unei bostoniene*. Pe site sunt prezentate restaurante sau magazine bune. Aruncă-ți un ochi! Ceva mi se pare bizar.

— Bine, o să mă uit, promise el, notând adresa.

Apoi printă legitimația de poliție falsă pe hârtie cartonată și o decupă cu grijă.

— Poftiți, locotenente! zise el cu mândrie întinzându-i prețiosul „Sesam, deschide-te!".

Ea dădu din cap, constatând ce treabă bună făcuse băiatul, apoi puse legitimația în portofel.

— Ținem legătura, bine? Nu faci tâmpenii și mă suni dacă ai vreo problemă!

— *Capito*, răspunse el făcându-i cu ochiul și fluturând telefonul mobil.

*

Pe Boylston Street zăpada continua să cadă în ritm susținut, îngreunând circulația. Dar bostonienii erau hotărâți să nu se dea bătuți în fața naturii. Înarmați cu lopeți, paznicii curățau intrările în imobile, în timp ce angajații municipalității aruncau cu sare pe șosele și fluidizau traficul.

În apropiere de Four Seasons era un centru comercial. Emma intră pentru niște cumpărături rapide: o pereche de blugi, niște ghete, un pulover pe gât din caşmir și o geacă de piele.

În cabina de probă, se privi, întrebându-se dacă e credibilă.

— Locotenent Emma Lovenstein, poliția din Boston! zise ea, prezentându-și legitimația în oglindă.

17

Stăpânul monitoarelor

„Libertatea noastră se clădeşte
pe ceea ce semenii nu ştiu despre noi."
Aleksandr Soljeniţîn

Boston, 2010
Ora 19.15

Fulgii de zăpadă se aşezau pe lentilele ochelarilor lui Romuald.

Adolescentul şi-i scoase şi şterse lentilele cu mâneca puloverului. Apoi şi-i puse la loc pe nas şi constată că vede doar cu puţin mai clar. Cu sau fără ochelari, lumea îi apărea mereu înceţoşată, obscură, complicată.

„Povestea vieţii mele..."

Îşi propusese să acţioneze metodic măcar o dată. Venind de la aeroport, reperase un magazin mare de electronice, o uriaşă clădire transparentă situată pe Boylston Street. Acolo trebuia să meargă. Trotuarul ameninţa să se transforme în patinoar. Băiatul alunecă de mai multe ori şi se salvă în ultimul moment, agăţându-se prima dată de un felinar, apoi de un panou de semnalizare. În cele din urmă, ajunse în faţa imensei faţade de sticlă care se înălţa pe trei niveluri. Cu două zile înainte de Crăciun, magazinul era deschis până la miezul nopţii. Locul semăna cu un furnicar. Romuald fu cât pe ce să renunţe văzând mulţimea compactă care se îmbulzea. Ca de fiecare dată când se găsea într-o asemenea situaţie, simţi un violent acces de angoasă. Inima îi bătea cu putere în piept şi îl treceau sudori reci. Cuprins de ameţeală, încercă să iasă din acea mare de oameni, luând-o pe

scara din plexiglas, punct nevralgic al magazinului, care lega cele trei etaje.

Ajungând mai sus, respiră un pic mai bine şi reuşi încet-încet să se liniştească. Se aşeză la o coadă şi aşteptă minute în şir ca un vânzător să se ocupe de el. Odată contactul stabilit, adolescentul reuşi să se arate convingător: nu numai că ştia ce vrea, dar beneficia şi de un credit aproape nelimitat. Alese aşadar computerul cel mai puternic, cumpără mai multe monitoare şi numeroase periferice, cabluri şi prelungitoare. Tot ce visase mereu. Văzând suma uriaşă a comenzii şi proximitatea hotelului vânzătorul acceptă să-i livreze toate cumpărăturile într-o oră.

Mândru că-şi dusese la bun sfârşit prima parte a misiunii, Romuald se întoarse pe jos la Four Seasons. Ajuns în apartament, sună la room service, comandă un burger Rossini cu trufe, o felie de tort de cacao cu cremă de frişcă şi cireşe şi o Cola light, ca să fie cu conştiinţa împăcată.

După livrarea produselor electronice, îşi conectă iPod-ul la boxe, programă un playlist adecvat (Led Zeppelin, Blue Oyster Cult, Weezer) şi petrecu toată seara configurându-şi aparatele.

Acolo, în căldura camerei, protejat de bâzâitul uşor al aparatelor, se simţea în elementul lui. Îi plăceau calculatoarele, gadgeturile, mâncarea şi escapadele lungi şi solitare pe care şi le oferea citind cărţi de science-fiction sau de fantasy. Bineînţeles, adeseori se simţea singur. Foarte singur. Tristeţea îl copleşea brusc, ca un val venit de departe, sufocându-l şi făcându-l aproape să plângă.

Nicăieri nu se simţea în largul său, niciodată nu-şi găsea locul. Părinţii săi şi psihoterapeuta care îl trata îi tot repetau că trebuie să „relaţioneze cu ceilalţi", „să practice un sport", „să-şi facă prieteni şi prietene". Uneori, ca să le facă pe plac, consimţea să facă nişte eforturi care nu dădeau niciodată roade. Nu avea deloc încredere în oameni, în privirea lor, în judecata lor, se temea de răul pe care erau în stare să i-l facă. Aşa că aştepta până trăgeau în el cu câteva săgeţi şi se întorcea să se ascundă în carapacea pe care şi-o făurise încă din copilărie.

După ce reuşi să pună la punct instalaţia, termină sticla de Cola. Era în acelaşi timp încântat şi bulversat de situaţie. Ce

căuta el acolo, la Boston, la şase mii de kilometri de casă, în apartamentul unui hotel de lux, cu o femeie pe care abia dacă o cunoştea şi care pretindea că primeşte e-mailuri din viitor?

Pur şi simpu se lăsase condus de instinct. Văzuse în Emma un fel de soră mai mare, poate la fel de pierdută şi de singură ca el. Bănuia că, dincolo de înţepăturile ei, are un suflet bun. Şi mai ales simţea că este în pragul unei despărţiri şi, pentru prima oară în viaţa lui, avea senzaţia că poate să fie util cuiva. Chiar dacă era singurul care o ştia, simţea că are în el o forţă şi o inteligenţă ce nu aşteptau decât să se exprime.

Acum, degetele îi alergau pe tastatură ca nişte infanterişti care luau cu asalt cetatea inamică.

La New York, îl văzuse pe prietenul său Jarod spărgând codul primului nivel al Domain Awareness System, sistemul de supraveghere globală al oraşului, care urmărea în timp real camerele de înregistrare video din Manhattan. Reţinuse câteva operaţiuni. Suficient pentru a ataca propria ţintă: sistemul informatic al Massachusetts General Hospital.

Nu era deloc uşor, dar în cele din urmă reuşi să preia controlul Intranetului şi al tuturor camerelor de supraveghere din spital. Îşi continuă acţiunea de piratare obţinând autorizaţiile de acces la fişele medicale ale pacienţilor, precum şi la dosarele profesionale şi la programul de lucru al tuturor angajaţilor.

Îl verifică în mod mecanic pe cel al lui Kate. Doctoriţa chirurg îşi terminase ziua de lucru, iar următoarea tură începea a doua zi la ora 8.00 – dimineaţa în clădirea principală din Heart Center, iar după-amiaza şi seara la Children's Hospital din Jamaica Plain, în suburbia din sud-vestul Bostonului.

Romuald se strădui să-şi amintească ceea ce îi povestise Emma: Kate fusese lovită de tirul care livra făină când ieşea din parcarea spitalului de copii. Urmând acelaşi „mod de operare", nu-i trebui decât un sfert de oră pentru a pirata sistemul informatic al antenei instituţiei. Petrecu aproape o oră plimbându-se din cameră în cameră pentru „a lua în stăpânire" locul, apoi îşi aminti că Emma îi ceruse să se uite pe blogul lui Kate.

Intră aşadar pe *Tribulaţiile unei bostoniene*. Era vorba de un blog de amator, un soi de catalog al celor mai interesante

atracții din Boston recomandate de doctorița chirurg, în principal restaurante, cafenele sau magazine, fiecare articol fiind ilustrat cu mai multe fotografii. Romuald petrecu o jumătate de oră parcurgând articolele în ordinea publicării lor. În timpul lecturii, ceva îl frapă: tonul relatărilor varia foarte mult. Unele erau foarte elaborate, altele redactate într-un stil mult mai relaxat și pline de greșeli de ortografie. Era greu de crezut că aceeași persoană scrisese toate textele. Pe de altă parte, cum reușea Kate – care nu trăia decât pentru munca ei – să-și mai facă timp pentru atâtea ieșiri în oraș?

Aprofundându-și cercetările, adolescentul descoperi că textele de pe site nu erau în realitate decât preluări „copy/paste" de pe alte bloguri. În mod evident, Kate se mulțumise să copieze articolele altor autori.

„Dar cu ce scop?"

Nu avea nicio idee. Mai consacră câteva minute comentariilor de pe blog. Acesta nu era foarte frecventat, chiar dacă un oarecare „Jonas21", vizitator asiduu al site-ului, lăsa câte-un scurt comentariu la fiecare articol: „Interesant, ne-ar plăcea să știm mai multe", „Cunoșteam deja locul ăsta", „Restaurant neinteresant", „Am mâncat bine, bravo pentru sfaturi!".

Romuald își înăbuși un căscat. Totul devenea prea complicat pentru el. Pentru orice eventualitate, îi trimise lui Jarod, prietenul lui informatician, linkul blogului însoțit de o mică notă în care îi cerea să verifice dacă nu găsește nimic ciudat pe site. Îi spuse că e urgent și îi promise suma de o mie de dolari pentru osteneala lui.

Era trecut de ora unu dimineața când adormi în fața monitoarelor.

18

Locotenentul Lovenstein

„Femeia este ca un pliculeţ de ceai,
nu ştii niciodată cât de tare este
până nu îl bagi în apă fierbinte."
Eleanor Roosvelt

Boston, 2010

Cu structura ei de elice dublă care strălucea în noapte, imobilul de sticlă al Brain and Memory Institute semăna cu o uriaşă moleculă de ADN.

Uşile vitrate ale clădirii se deschiseră cu o zvâcnire puternică. Sigură pe ea, Emma înaintă spre recepţie.

— Locotenent Lovenstein, poliţia din Boston! anunţă ea scoţându-şi legitimaţia.

— Cu ce pot să v-ajut, locotenente?

Emma ceru o întrevedere cu Joyce Wilkinson.

— O s-o anunţ pe doamna profesor, răspunse recepţionera, ridicând receptorul. Aşteptaţi un moment!

Cuprinsă de o uşoară nervozitate, Emma îşi trase în jos fermoarul de la geacă şi făcu câţiva paşi pe holul cu pereţi opalescenţi şi lăptoşi, care îţi dădeau senzaţia că ai intrat într-o navă spaţială. De o parte şi de alta, nişte panouri luminoase ilustrau istoria recentă a institutului dedicat în întregime studiului celui mai misterios şi fascinant organ dintre câte există, creierul uman.

Scopul institutului de neuroştiinţă era clar: să-i strângă laolaltă pe cei mai mari cercetători din lume pentru a se putea face progrese în cunoaşterea maladiilor sistemului nervos – Alzheimer, schizofrenie, boala Parkinson.

— Locotenente, dacă vreţi să mă urmaţi...

Emma o urmă pe recepţioneră.

Un ascensor silenţios în formă de capsulă vitrată le duse până la ultimul etaj al turnului. La capătul unui culoar cu pereţi de sticlă se afla un spaţiu în întregime transparent: locul de muncă al lui Joyce Wilkinson.

Când Emma deschise uşa biroului ei, cercetătoarea îşi ridică privirea din laptop.

— Intraţi, locotenente! Vă rog, zise Joyce, arătând cu mâna scaunul din faţa ei.

Aşa cum dădeau de înţeles şi fotografiile, Joyce Wilkinson era de origine indiană. Avea pielea mată, părul negru tuns scurt şi privirea limpede şi veselă.

Emma îi arătă legitimaţia fără să clipească.

— Vă mulţumesc că mi-aţi acordat câteva minute din timpul dumneavoastră, doamnă profesor!

Joyce dădu din cap. Pe sub halatul descheiat, era îmbrăcată simplu, cu o pereche de pantaloni kaki şi un pulover tricotat cu ochiuri mari care îi dădea un aer aproape copilăresc. Faţa ei rotundă şi tinerească trezea simpatie.

Înainte de a se aşeza, Emma aruncă o privire prin încăpere. Pereţii erau tapetaţi cu ecrane plate pe care erau afişate zeci de secţiuni de creiere umane.

— Zici că-s tablouri de Andy Warhol, remarcă ea, referindu-se la culorile vii ale indicatorilor de activitate cerebrală care făceau imaginile „vii", aproape vesele.

Joyce explică:

— E vorba de un studiu medical realizat în America de Sud pe câteva mii de persoane care fac parte dintr-o familie lărgită ai cărei membri au o predispoziţie ereditară de a dezvolta maladia Alzheimer.

— Şi care sunt concluziile?

— Studiul arată că semnele precursoare ale maladiei apar cu mai bine de douăzeci de ani înainte de primele simptome.

Emma se apropie foarte mult de una dintre imagini. Se gândi la tatăl ei, aflat în faza terminală a bolii, internat într-un spital din New Hampshire. Ca un ecou la gândurile ei, Joyce îi mărturisi:

— Tatăl meu adoptiv a dezvoltat o formă precoce a maladiei. Asta mi-a distrus copilăria, dar mi-a determinat şi vocaţia.

„Poliţista" continuă discuţia:

— Creierul... Totul se petrece aici înăuntru, nu-i aşa? zise ea arătând spre propriul cap. Semnale electrice, conexiuni între grupe de neuroni.

— Da, răspunse Joyce zâmbind. Creierul ne guvernează deciziile şi ne determină comportamentul şi judecăţile. El ne face să devenim conştienţi de anturajul nostru şi de noi înşine şi ne dictează chiar modul în care ne îndrăgostim!

Avea o voce caldă, uşor răguşită. Un farmec aparte.

— Este un subiect pasionant, dar nu pentru asta aţi venit la mine, nu-i aşa, locotenente?

— Într-adevăr. Sunt aici pentru că departamentul nostru desfăşoară în momentul de faţă o investigaţie în care apare şi numele lui Kate Shapiro.

Joyce se arătă foarte surprinsă.

— Kate? Ce-a făcut?

— Fără îndoială, nimic grav, o asigură Emma. Nu Kate este persoana principală vizată de ancheta noastră. Deocamdată, nu vă pot spune mai mult, dar vă mulţumesc pentru colaborare.

— Cum pot să vă ajut?

— Răspunzând la câteva întrebări. Când aţi întâlnit-o pe Kate prima oară?

— Ei bine, era în... În 1993, zise ea, socotind pe degete. Eram amândouă studente în primul an la JMP.

— JMP?

— Joint Medical Program al Universităţii din Berkeley. E vorba de un curs medical de cinci ani, unul dintre cele mai selective din ţară. Trei ani de master în ştiinţe la universitate, urmaţi de doi ani de stagiu în diferite spitale din California.

— La universitate eraţi cea mai bună prietenă a ei, nu-i aşa?

Joyce mişi ochii în tăcere, lăsând amintirile din trecut să renvie.

— Da, asta-i sigur. Am împărţit aceeaşi cameră timp de trei ani la Berkeley, apoi am închiriat un mic apartament în San Francisco vreme de doi ani. După aceea, ne-am mutat la Baltimore pentru a ne începe rezidenţiatul.

— Cum era Kate pe vremea aceea?

Doctoriţa neurolog ridică din umeri.

— La fel ca astăzi cred: frumoasă, ambiţioasă, inteligentă, cu o voinţă de fier. Într-adevăr foarte dotată. N-am văzut niciodată pe nimeni în stare să muncească atât de repede şi atât de mult timp. Îmi amintesc că dormea foarte puţin şi avea o capacitate de concentrare incredibilă. Era fără îndoială cea mai bună studentă din promoţia noastră.

— De unde venea?

— De la un mic liceu catolic din Maine, i-am uitat numele. Înainte de Kate, nimeni din instituţia aceea nu mai fusese admis la JMP. Îmi amintesc că scorul ei la testul de admitere fusese cel mai ridicat de la instituirea examenului. Şi pun pariu că nimeni nu l-a bătut nici până azi.

— Cum v-aţi împrietenit?

Joyce depărtă mâinile.

— Cred că boala părinţilor noştri ne-a apropiat. Kate îşi pierduse mama ca urmare a unei scleroze în plăci. Eram amândouă hotărâte să ne consacrăm viaţa luptei împotriva maladiilor neurodegenerative.

Emma se încruntă.

— Asta aţi făcut dumneavoastră, dar nu şi Kate. Ea a devenit chirurg cardiac.

— Da, şi-a schimbat brusc drumul în 1999, la mijlocul celui de-al doilea an de la Baltimore.

— Vreţi să spuneţi că şi-a întrerupt rezidenţiatul de neurologie în al doilea an pentru a se reorienta spre chirurgie?

— Exact. Întrucât era o studentă foarte bună, cei de la John Hopkins[1] au acceptat s-o transfere în cursul anului pentru a-şi începe rezidenţiatul de chirurgie.

— Care a fost motivul acestei schimbări?

— Nici astăzi n-aş fi în stare să vi-l spun. De altfel, începând de la acea dată, drumurile noastre au luat-o în direcţii diferite şi relaţiile noastre s-au răcit.

Emma insistă.

— Gândiţi-vă, chiar nu vă puteţi da seama ce anume a putut declanşa această decizie?

---

[1] Spital universitar din Maryland. (N. a.)

— S-a întâmplat în urmă cu mai bine de zece ani. N-aveam pe-atunci decât douăzeci şi patru de ani. Şi apoi, în medicină, se întâmplă destul de des ca studenţii să-şi schimbe opţiunea pe parcurs.

— Totuşi, în cazul acesta era vorba de un angajament pe viaţă. Spuneaţi că şi Kate era hotărâtă să facă o carieră în neurologie.

— Ştiu. În mod clar, ceva important s-a petrecut în viaţa ei în anul acela, dar n-aş putea să vă spun ce anume.

Emma luă un stilou de pe birou şi notă data „1999" pe antebraţ, urmată de întrebarea: „Ce eveniment în viaţa lui Kate?"

— Vreţi o foaie de hârtie, locotenente?

Emma refuză propunerea şi îşi continuă „interogatoriul":

— Kate ieşea cu vreun tip pe vremea aia?

— Ea avea un soi de frumuseţe magnetică, fiind foarte curtată. Mai prozaic spus, toţi tipii visau s-o bage în patul lor.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, insistă Emma. Cu cine se întâlnea?

Jenată, Joyce încerca după toate aparenţele să protejeze intimitatea fostei prietene.

— Asta ţine de viaţa ei privată, nu?

Pentru a-i înlătura scrupulele, Emma puse întrebarea într-un mod mai precis:

— Era iubita lui Nick Fitch, nu-i aşa?

Joyce lăsă să-i scape un discret oftat de uşurare. Mulţumită că nu-i trădase secretul lui Kate, admise:

— Este adevărat, Nick era marea iubire a lui Kate.

— De când a devenit iubita lui? întrebă Emma, profitând de acea mărturisire.

— De pe la nouăsprezece ani. Eram în anul al doilea la Berkeley, când Fitch a venit să susţină o conferinţă în campus. Kate îl ştia dinainte. Aşa că, după seminar, s-a dus să stea de vorbă cu el. Povestea lor de dragoste a început în 1994. Fitch era deja o legendă pe atunci. Avea probabil vreo douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de ani şi câştigase mulţi bani în industria jocurilor video. Pe vremea aceea, Unicorn era cel mai cunoscut software la liber, numele lui era deja pe toate buzele.

— Cine mai ştia de relaţia lor?

— Foarte puţină lume. Chiar nimeni, după părerea mea, în afară de mine şi de mama lui Nick. Fitch a fost întotdeauna foarte discret în privinţa vieţii lui personale. De-a dreptul paranoic. Nu veţi găsi nicio fotografie şi niciun film în care să apară împreună. Nick a avut grijă de asta.

— De unde i se trage această paranoia?

— N-am nici cea mai vagă idee. În orice caz, e vorba de o obsesie în toată regula.

Emma căzu pe gânduri. Acea paranoia nu prea se potrivea cu filmul pe care îl înregistrase chiar în acea dimineaţă pe telefonul ei. De ce Kate şi Nick se întâlniseră într-un pub unde oricine putea să-i vadă?

— Cât timp a durat relaţia lor?

— Mai mulţi ani, dar era o relaţie cu suişuri şi coborâşuri. Ceva de genul: „Fugi încolo, vino-ncoace; şezi binişor, nu-mi da pace." Înţelegeţi?

— Foarte bine, din păcate, oftă Emma.

Joyce zâmbi şi continuă:

— Din câte îmi povestea ea, Kate suferea mult din cauza nestatorniciei lui Nick. Într-o zi, putea să se arate foarte îndrăgostit, dar a doua zi redevenea distant. S-au despărţit de mai multe ori, dar în cele din urmă se împăcau mereu. Ea îl iubea nebuneşte şi ar fi făcut orice pentru el, inclusiv acea stupidă operaţie estetică.

Emma simţi o furnicătură în stomac. Avusese dreptate.

— În ce an se întâmpla asta?

Joyce socoti din nou pe degete.

— În vara anului 1998, la sfârşitul primului an de rezidenţiat, deci cu câteva luni înainte de a-şi schimba specialitatea.

— Credeţi că a făcut acea operaţie ca să-i facă pe plac lui Fitch?

— Da, mi se pare evident. În perioada aceea, Kate nu înţelegea de ce Nick o respingea. Nu mai avea încredere în ea. Operaţia a fost un gest disperat.

Emma schimbă subiectul.

— Până când s-au întâlnit Kate şi Nick?

Joyce clătină din cap.

— Nu ştiu nimic exact. Aşa cum v-am spus, după ce Kate şi-a schimbat specializarea, nu ne-am mai văzut. Ne mai trimiteam

câte un e-mail din când în când, dar se terminase cu confidențele. După Baltimore, s-a întors la San Francisco pentru a-și termina rezidențiatul, apoi a urmat un curs de chirurgie cardiacă la New York. Acum cinci ani și-a încheiat specializarea cu un stagiu de practică într-o clinică de transplant cardiac la Boston și imediat a reușit să obțină un post la MGH.

Emma nu lăsă să-i scape momentul.

— Așadar, ați ajuns amândouă în același oraș și în același timp?

— Aproximativ. Eu am venit la Brain Institute acum trei ani și jumătate.

— Cred că atunci când ați venit aici ați încercat să vă revedeți prietena...

Ușor stânjenită, Joyce așteptă câteva secunde până să răspundă.

— Da, am contactat-o și am băut un pahar într-un bar din Back Bay. Era la câteva luni după ce născuse. Mi-a zis că e foarte fericită, foarte mulțumită de viața ei de familie și foarte îndrăgostită de soțul ei, un profesor de filosofie de la Harvard.

— Ați crezut-o?

— N-veam niciun motiv să n-o fac.

— Ați mai vorbit de Nick?

— Nu, nu era momentul potrivit. Era căsătorită și tocmai născuse. Nu voiam să răscolesc trecutul.

— Ați mai văzut-o după aceea?

— I-am propus, dar nu mi-a răspuns niciodată la e-mailuri sau la telefon. La un moment dat am renunțat.

Joyce scoase un oftat, și în încăpere se lăsă din nou tăcerea. Emma întoarse capul spre fereastră. Mijind ochii, distinse râul, negru și tenebros, curgând la vale.

— Bine, vă mulțumesc pentru cooperare, zise ea ridicându-se.

Joyce se ridică și ea.

— Vă conduc, locotenente!

Emma o urmă pe cercetătoare pe culoar, apoi în ascensor.

— Chiar nu puteți să-mi spuneți ce acuzații i se aduc lui Kate? insistă Joyce, apăsând pe buton pentru a merge la parter.

— Este încă prea devreme, îmi pare rău. O să vă cer totodată să nu vorbiți cu nimeni despre întâlnirea noastră.

— Cum doriți. Sper sincer că nu s-a întâmplat nimic grav, dar, orice ar fi făcut Kate, trebuie să înțelegeți bine un lucru: atunci când se angajează la ceva, o face cu inteligență și determinare. Și merge până la capăt. N-are decât un singur defect, un singur punct slab.

— Iubirea?

— Fără nicio îndoială. Kate zicea chiar ea că, atunci când e îndrăgostită, simte că i se trezește sufletul de rusoaică și că e în stare de cele mai mari nebunii. Credeți-mă, nu era o glumă!

După ce ajunjese în holul institutului, Joyce îi întinse „polițistei" cartea ei de vizită.

— Dacă mai aveți nevoie și de alte informații, nu ezitați să mă contactați, locotenente!

— Mulțumesc. O ultimă întrebare! Kate ar fi fost capabilă să facă ceva pentru a se răzbuna pe Nick?

Joyce deschise brațele într-un gest de neputință. Cele două femei continuară să discute încă o jumătate de oră în lumina lăptoasă din Brain Institute.

În cele din urmă, Emma ieși afară în noapte. Era târziu. Nu mai ningea, dar un ger năprasnic încremenea campusul.

Nu se vedea niciun taxi la orizont. Merse până la stația Kendall/MIT și se întoarse cu metroul la Boston.

Intrând în camera ei de hotel, îl găsi pe Romuald adormit în fața zidului său de monitoare, cu capul pe brațele încrucișate.

Intrigată, se uită la calculatoarele instalate, făcând ochii mari. Adolescentul transformase apartamentul într-un impresionant cartier general de securitate.

Părăsi camera fără să facă zgomot și se întoarse la barul hotelului.

La ora aceea din noapte, nu erau decât câțiva clienți.

Comandă un nou cocteil caipiroska și îl bău gândindu-se la ceea ce îi povestise Joyce Wilkinson înainte de a se despărți.

Prima întâlnire dintre Kate și Nick.

19

Nemuritoarea peruană

„Cuvintele de iubire sunt precum săgeţile trase de un vânător. Cerbul atins de ele continuă să alerge şi nu ne dăm seama imediat că rana este mortală."

Maurice Magre

În urmă cu nouăsprezece ani
Februarie 1991
Kate are şaisprezece ani; Nick are douăzeci şi trei

Restaurantul unei benzinării, în apropiere de St. Helens, statul Oregon.

Ninge. Restaurantul este aproape gol. Singurul client mănâncă nişte ouă Benedict, jucând o partidă de şah electronic. În spatele barului, o chelneriţă foarte tânără ascultă albumul *Nevermind*. Cu o carte de biologie deschisă în faţă, pare absorbită cu totul de lectura ei, chiar dacă trupul i se mişcă discret în ritmul muzicii.

— Domnişoară! Puteţi să-mi mai aduceţi, vă rog, nişte cafea?

Kate ridică privirea din manual, ia cafetiera care stă caldă pe suportul ei şi înaintează spre client. Îl serveşte evitând să-şi încrucişeze privirea cu a lui. Atenţia îi este atrasă de partida de şah pe care acesta o joacă. Fata îşi muşcă limba, ezită să facă o remarcă, fiindcă şi-a impus să stea cât mai departe posibil de bărbaţi. În cele din urmă, văzându-l că ia o piesă de pe tabla electronică, face pasul hotărâtor şi zice:

— Puneţi tura la loc şi uitaţi de rocadă!

— Poftim? întreabă Nick.

Vocea îi este melodioasă şi veselă. Ea îl priveşte pentru prima oară cu adevărat. Este îmbrăcat tot în negru, dar chipul îi este plăcut şi părul îi străluceşte galben ca mierea.

— În momentul ăsta, nu e bine să faceţi rocada, îi explică fata, sigură de ea. Mai degrabă mutaţi calul la E7.

— Şi de ce, mă rog?

— Sunteţi la mutarea a zecea, nu-i aşa?

Nick priveşte tabla de şah şi confirmă:

— Exact!

— Atunci, configuraţia asta urmează modelul unei partide celebre, „Nemuritoarea peruană".

— N-am auzit de ea.

— Este o partidă foarte cunoscută totuşi, remarcă ea cu oarecare condescendenţă.

Pe el îl amuză îndrăzneala fetei.

— Luminează-mă!

— S-a disputat în 1934 la Budapesta şi a fost câştigată de celebrul maestru peruan Esteban Canal. Mat din paisprezece mutări, sacrificându-şi regina şi ambele ture.

Cu un gest al mâinii, el o invită să se aşeze.

— Arată-mi!

Tânăra se întreabă dacă e bine ce face, dar în cele din urmă ia loc în faţa lui şi începe să mişte piesele, comentând mutările în mare viteză:

— Deci, dacă faceţi rocada, adversarul o să vă ia pionul cu pionul lui la B4, apoi dumneavoastră o să-i luaţi tura cu regina la A1, nu? După aceea, regele lui se va retrage la D2 şi atunci nu mai aveţi de ales, trebuie să-i luaţi tura cu regina la H1. Regina lui vă elimină unul dintre pioni la C6, obligându-vă să i-o luaţi, şi partida se termină prin şah mat când nebunul se deplasează la A6.

Nick rămâne cu gura căscată. Kate se ridică şi îşi termină demonstraţia precizând:

— Este matul lui Boden[1].

Uşor vexat, el se uită fix la tabla de şah, reluând partida în minte.

— Nu, aşteaptă! De ce trebuie să-i iau tura cu regina?

Ea ridică din umeri.

---

[1] Schemă de şah mat folosită pentru prima oară în 1853 de către şahistul englez Samuel Boden. (N. tr.)

— Dacă am mers prea repede şi n-aţi înţeles, refaceţi partida cu calm! Veţi vedea că e singura soluţie acceptabilă.

Trecând peste afrontul pe care îl suportase, el îi propune să joace o partidă, dar ea aruncă o privire la ceas şi îl refuză.

El o priveşte cum se întoarce la bar în timp ce patronul restaurantului îşi face apariţia.

— E-n regulă, Kate, poţi să pleci, îi zice bărbatul, întinzându-i patru bancnote de zece dolari.

Tânăra bagă banii în buzunar, îşi dă jos şorţul, îşi pune cartea în geantă şi traversează încăperea pentru a ieşi.

Nick o interpelează:

— Haide, o partidă scurtă pe zece dolari! insistă el, punând bancnota pe masă. Te las să joci cu albele!

Kate se uită la bancnotă, ezită o clipă, apoi se aşază şi mută un pion.

Nick zâmbeşte. Primele mutări se joacă repede. Kate înţelege imediat că va câştiga partida, şi chiar foarte uşor, dar ceva în ea se împotriveşte. Aproape în mod inconştient, trece cu vederea unele mutări pentru a prelungi jocul. Timp de câteva clipe, îşi impune să nu se uite pe fereastră pentru a nu vedea fulgii de zăpadă căzând din cer. Ştie că afară o aşteaptă vântul tăios, gerul muşcător, frica, incertitudinea. Ştie că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-şi facă curaj să le înfrunte, dar deocamdată îşi acordă un răgaz cu acel cavaler negru cu păr de aur, legănată de muzică, în căldura cam moleşitoare a restaurantului.

— Mă-ntorc, zice Nick ridicându-se.

Ea îl priveşte îndreptându-se spre toaletă. Se întoarce după două minute, îşi mai toarnă o ceaşcă de cafea ca şi cum ar fi la el acasă, apoi se aşază. Amândoi joacă din ce în ce mai lent, întârziindu-şi mutările. Fata mai prelungeşte plăcerea încă vreo cinci minute, apoi grăbeşte lucrurile. Din trei mutări, Nick e făcut praf.

„Şah şi mat."

— S-a terminat! spune ea pe un ton aspru, băgând în buzunar bancnota de pe masă.

Apoi se ridică şi îşi ia geanta.

— Aşteaptă! îi cere el. Oferă-mi o revanşă!

— Nu, s-a terminat.

Fata pleacă închizând uşa după ea. El o urmăreşte cu privirea pe geam. Ultimele ei cuvinte îi răsună în minte ca un ecou.

„S-a terminat..."

— Cine naiba e fata asta? întreabă el, înaintând spre bar.

— Habar n-am, răspunde patronul. O rusoaică, cred. Am angajat-o azi-dimineaţă.

— Cum o cheamă?

— Nu-mi mai amintesc. O chestie complicată. Ceva rusesc. Aşa că-şi spune „Kate".

— Kate, repetă Nick în şoaptă, ca pentru sine.

Ridică din sprâncene, scoate portofelul din buzunarul blugilor şi lasă o bancnotă pentru a achita nota. Apoi îşi ia pe el geaca groasă, îşi pune fularul la gât şi caută cheile de la maşină mai întâi în buzunarul pantalonilor, apoi în cel al gecii.

— Ei, drăcia dracului!

— Ce-i? întreabă patronul.

— Mi-a şutit cheile de la maşină!

*

În aceeaşi zi

Cinci ore mai târziu

Loviturile în uşă îl trezesc pe Nick din somn. Deschide ochii, priveşte în jurul lui. Îi trebuie câteva secunde pentru a-şi aminti unde se află – în camera minusculă a unui motel sordid din Oregon – şi de ce: pentru că a fost destul de idiot încât să lase o puştoaică să-i şutească maşina când el are o întâlnire decisivă la San Francisco peste câteva ore.

— Da? întreabă el, deschizând uşa.

— Domnul Fitch? Junt Gabriel Alvarez, adjunctul şerifului din comitatul Columbia. V-am găsit maşina şi pe cea care a furat-o.

— Da? Pot s-o recuperez rapid? Sunt destul de grăbit şi...

— Veniţi, vă conduc!

*

Maşina 4x4 a adjunctului şerifului înaintează cu prudenţă. E noapte şi ninsoarea s-a oprit, dar drumul rămâne foarte alunecos.

— Ce Dumnezeu căutaţi prin părţile noastre? mormăie Gabriel Alvarez.

— Am asistat la o convenţie de jocuri video la Seattle. Eram pe drumul de întoarcere la San Francisco, când a început să ningă şi...

— Jocuri video, serios? Puştiul meu stă ore în şir în faţa calculatorului jucând chestii de-astea. O să ne procopsim cu o generaţie de descreieraţi.

— Ei, nu e chiar aşa, răspunde Nick prudent. Şi unde mi-aţi găsit maşina?

— Era ascunsă în nişte tufişuri la marginea unei păduri, la vreo douăzeci de mile de aici. Fata dormea înăuntru.

— Cum o cheamă?

— Ekaterina Svatkovski. Are şaisprezece ani. Din câte ne-a spus, locuia într-o rulotă împreună cu mama ei la Bellevue. Maică-sa a murit acum două luni. Fata a refuzat plasamentul familial şi a fugit din căminul unde fusese repartizată. De atunci, stă pe te miri unde.

— Ce o să i se întâmple?

— Mi-e teamă că nimic bun. I-am contactat pe cei de la serviciile sociale, dar asta nu va rezolva problema.

— Poate c-ar trebui să-mi retrag plângerea?

— Faceţi ce vreţi!

— Aş putea să stau de vorbă cu ea?

— Cum doriţi, dar vă previn: am închis-o într-o celulă, ca s-o speriem niţel, totuşi.

*

Nick împinge uşa celulei.

— Salut, Caitlin. Brrr! Înţepeneşti de frig aici!

— Cară-te!

— Hei, uşurel! Care-i problema ta?

— Maică-mea a dat colţul, taică-meu s-a cărat, n-am bani, n-am unde să dorm. Te mulţumeşte descrierea asta?

El se aşază lângă ea pe banca din lemn de lângă zidul celulei.

— De ce n-ai vrut să mergi într-o familie sau într-un cămin?

— Lasă-mă în pace! strigă ea, dându-i o lovitură în umăr.

Pentru a se apăra, el îi blochează pumnii.

— Calmează-te, ce naiba?!

Ea îl sfidează din priviri şi îl împinge la marginea băncii.

— Dar ce ai de gând să faci, mai exact, pe frigul ăsta? se enervează el. Să umbli brambura prin văgăuna asta?

— Lasă-mă dracului în pace!

— Poliţistul mi-a arătat geanta ta. Ţi-am văzut manualele de biologie. Vrei să te faci medic, nu-i aşa?

— Da, şi o să reuşesc!

— Ba nu! N-ai să reuşeşti dacă nu te duci la şcoală.

Ea întoarce capul într-o parte pentru ca el să nu-i vadă lacrimile. Ştie că are dreptate şi îi este ruşine.

— Lasă-mă să te ajut! îi cere el.

— Să m-ajuţi? De ce m-ai ajuta? Nici măcar nu ne cunoaştem!

— Este adevărat, admise el. Dar ce importanţă are? Persoanele pe care le cunosc cel mai bine sunt cele pe care le detest cel mai mult.

Ea rămâne fermă pe poziţie.

— Am zis „nu"! Oamenii nu te ajută niciodată pe degeaba. Nu vreau să-ţi fiu datoare cu nimic.

— N-o să-mi datorezi nimic.

— Aşa zic toţi la început.

El scoate şahul din geantă şi schimbă subiectul.

— Îmi acorzi revanşa?

— Nu te dai bătut niciodată, nu-i aşa? oftă ea.

— Cred că e o calitate pe care o ai şi tu, Caitlin.

— Nu-mi mai spune aşa! Pe ce jucăm de data asta?

— Dacă o să câştigi, ai scăpat de mine, m-am cărat, propuse el.

— Şi dacă o să câştigi *tu*?

— Mă laşi să te ajut.

Ea îşi trage nasul. El îi întinde un şervețel.

— Bine, decide ea. În definitiv, dacă vrei să te mai bat măr încă o dată... Joci cu albele.

El zâmbeşte, îşi aranjează pionii pe tabla de şah şi mută prima piesă. Ea face la fel.

— Într-adevăr, îngheţi aici, zice ea tremurând.

— Ia geaca mea, îi propune el.

Ea ridică din umeri.

— N-am nevoie.

El se ridică şi îi pune geaca de piele pe umeri.

Ea se cuibăreşte în interiorul ei şi recunoaşte:

— Chestia asta cântăreşte o tonă, dar e supercălduroasă.

Îşi reiau partida. În timp ce joacă în tăcere, ea îşi dă seama că teama şi neîncrederea bat în retragere. Totuşi, a trăit cu frica în sân de când era mică: frica de a nu-şi pierde mama, frica de a nu rămâne pe drumuri, frica de a nu se trezi singură pe lume.

Închide ochii şi ia o decizie care îi uşurează povara: va pierde partida. Va accepta să fie ajutată de acel cavaler venit de nicăieri.

Nu o ştie încă, dar este pe cale să trăiască un moment crucial al vieţii ei.

În anii care vor urma, îşi va aminti de mii de ori prima întâlnire cu Nick Fitch. Primul bărbat pe care îl va iubi. Singurul. De câte ori va avea nevoie de curaj sau va simţi că nu mai rezistă, îşi va recăpăta puterea gândindu-se la acea clipă magică şi neaşteptată în care Nick apăruse în viaţa ei. La ziua în care se hotărâse că îi va aparţine lui pentru totdeauna, „la bine şi la rău, în bogăţie şi în sărăcie, în sănătate şi în suferinţă, în bucurie şi în necaz. Până când moartea îi va despărţi".

— Şah şi mat! zice el mutând regina.

— Bine, ţi-ai luat revanşa.

Satisfăcut, el îi pune mâna pe umăr.

— Ascultă-mă bine, Caitlin! O să-mi retrag plângerea şi o să-mi sun avocatul. Dar, până atunci, îţi cer să stai liniştită, bine?

— Avocatul?

— El o să te scoată de aici şi o să te scape de orfelinate şi de plasamentele în familii. O să-ţi aranjeze să studiezi la St. Joseph College.

— Ce-i ăsta?

— E un mic liceu privat catolic ţinut de nişte măicuţe. Acolo mi-am făcut şi eu studiile. Este locul ideal dacă vrei cu adevărat să munceşti.

— Dar cum o să fac cu...

— O să ai dreptul la trei ani de şcoală, cu toate cheltuielile plătite, îi taie el vorba. O să ai unde să stai, trecutul tău o să fie curat ca lacrima, o să ai ce să mănânci. Singura ta grijă o să fie să înveţi. Dacă eşti serioasă, o să intri la medicină. După aceea, o să ai burse şi o să te descurci singură. Ne-am înţeles?

Ea încuviinţează în tăcere, apoi întreabă:

— Şi n-o să-ţi datorez nimic?

El dădu din cap.

— Nu numai că n-o să-mi datorezi nimic, dar n-o să mai auzi niciodată de mine.

— De ce faci asta?

— Ca să nu poţi spune că n-ai avut nicio şansă, răspunde el ca şi cum ar fi fost cât se poate de evident.

Îşi pune şahul în geantă, se ridică să plece şi se uită la ceasul de la mână.

— Am întârziat, Caitlin, sunt aşteptat la San Francisco. Mă bucur că te-am întâlnit. Ai grijă de tine!

El pleacă lăsându-i geaca. Indiferent dacă a făcut-o intenţionat sau a uitat-o, ea o va păstra toată viaţa.

Partea a cincea

Alegerea răului

A șasea zi

20

Memorie vie

„Bărbaţii preferă blondele pentru că
blondele ştiu ce preferă bărbaţii."
Marilyn Monroe

Boston
24 decembrie 2010
Ora 7.46

Soarele care se ridicase deasupra Bostonului îşi trimitea razele în camera de hotel, făcând să strălucească suprafaţa metalică a rafturilor. Orbit de reflexie, Romuald duse mâna la ochi şi întoarse brusc faţa pentru a se feri de lumină.

Avu nevoie de ceva timp pentru a se ridica din pat. Avea gâtul uscat, nasul înfundat şi furnicături în braţe. Ridicându-se în picioare, constată că toate membrele îi erau amorţite. Făcu câţiva paşi spre sticla de apă minerală pusă pe măsuţă, dar se împiedică de geanta de voiaj şi căzu cât era de lung. Supărat, se ridică şi îşi căută ochelarii pe pipăite.

După ce şi-i puse pe nas, constată că Emma nu era în cameră. Se uită la ceas şi se alarmă. Nu voia să rateze sosirea lui Kate la spital.

Apăsând pe o clapă a tastaturii, îşi activă monitoarele şi introduse câteva linii de cod pentru a face să apară imaginile de pe camerele de supraveghere din parcare.

Apoi o sună pe Emma.

— Ai dormit bine, capsomanule? îl întrebă ea, gâfâind.

— Unde sunteţi?

— La ultimul etaj, în sala de sport. Şi ţie ţi-ar prinde bine un pic de mişcare ca să mai arzi grăsimile.

— N-am timp, se eschivă el. Dacă vă mai interesează ancheta, aţi face bine să veniţi imediat!

— Bine, vin!

Adolescentul se scărpină în cap scrutând imaginile.

Din câteva mişcări, preluă controlul camerelor. Acum, nu numai că avea acces la înregistrări, dar putea să dea şi zoom pe ele ori să orienteze aparatele după cum voia. Cercetă astfel toată suprafaţa zonei de staţionare în aer liber: maşina lui Kate nu era în parcare.

Cu o sticlă de apă în mână şi un prosop în jurul gâtului, Emma îşi făcu intrarea în cameră.

— Noutăţi? întrebă ea închizând uşa.

— Încă nu, dar e timpul. Dar dumneavoastră aţi aflat ceva aseară?

Emma îşi şterse transpiraţia de pe faţă, apoi îi povesti adolescentului în amănunt investigaţiile pe care le făcuse. Romuald o ascultă pe tânăra femeie cu interes, fără a scăpa din ochi monitoarele. Deodată, o întrerupse.

— Tipul ăsta nu e soţul lui Kate? zise el, arătând un bărbat care îşi parca motocicleta.

Emma se apropie de ecran. Băiatul avea dreptate. Matthew tocmai îşi punea un lacăt la vechea lui motocicletă Triumph.

— Ce face acolo, singur?

— O să apară şi nevastă-sa, îşi dădu Emma cu presupusul.

Într-adevăr, după mai puţin de un minut, bătrâna Mazda decapotabilă trecu de bariera parcării şi opri lângă motocicletă.

— Poţi să măreşti imaginea?

Romuald se execută şi autovehiculul roşu ocupă toată suprafaţa ecranului. Automobilul era uşor de recunoscut după formele rotunjite ale caroseriei, după scaunele scunde, farurile escamotabile şi mânerele cromate ale uşilor. Vedeai mai puţine astăzi, dar Emma îşi amintea că, în anii 1990, sute de mii de asemenea maşini invadaseră drumurile din întreaga lume.

Kate deschise portiera, ieşi din maşină şi se îndreptă spre soţul ei.

— Fir-ar să fie! zise Emma arătând spre ecran. Ia te uită!

Romuald îşi scoase ochelarii de miop şi îşi lipi faţa la câţiva centimetri de monitor.

Îmbrăcată cu un elegant trenci strâns pe talie, doctorița înainta spre Matthew.

În mâna stângă, ținea o geantă grea de sport, alb cu roșu.

*

Deși bătea vântul, parcarea era inundată de soare. Un camion mare pentru colectarea de sânge, pe care se vedea sigla Crucii Roșii, staționa în mijlocul zonei asfaltate, sub o banderolă agățată la înălțime, pe care scria: „Donând sânge, puteți salva o viață."

Matthew își suflă în mâini pentru a se încălzi.

— Ții cu tot dinadinsul să mă vezi donând sânge așa dimineață? o întrebă el pe soția lui oftând.

— Bineînțeles! Eu am făcut-o ieri, îl asigură Kate. Azi e rândul tău.

— Dar știi că mi-a fost întotdeauna frică de ace!

— Nu te mai văicări, dragule! Poți să faci asta, măcar o dată la șase luni. Știi foarte bine că departamentul meu a organizat totul împreună cu Crucea Roșie. Măcar atâta să facem și noi, să dăm exemplu pentru a-i încuraja și pe ceilalți angajați ai spitalului.

— Dar eu nu lucrez aici!

— Haide, Matt, grăbește-te, și după aia o să-ți fac cinste cu micul dejun la bufet. O să-mi spui ce părere ai de clătitele lor cu sirop de arțar.

— În acest caz, zâmbi el, mi-e greu să te refuz.

Ținându-se de mână, urcară scările unității medicale mobile.

Interiorul camionului era amenajat confortabil. Încălzirea era dată la maximum. Potrivit pe o stație locală, radioul difuza colinde de Crăciun.

— Bună, Mary, îi zise Kate secretarei așezate la micuțul birou din spațiul de primire.

— Bună ziua, doamnă doctor Shapiro.

Matt și Kate donau sânge la Crucea Roșie de mai mulți ani. Funcționara nu trebui decât să le introducă numele în program

pentru a le găsi dosarul. Cei doi ajunseră deci rapid în zona de colectare, unde se aflau patru scaune pentru donatori.

— Ce mai faci, Vaughn? întrebă Kate salutându-şi colegul. Îl cunoşti pe soţul meu, nu-i aşa?

Medicul responsabil al unităţii dădu din cap şi îi salută pe cei doi.

— Matthew te crede prea brutal, glumi Kate. La drept vorbind, preferă să-i bag eu acul în piele. De fapt, chiar aşa ne-am cunoscut!

— Bun, atunci vă las, porumbeilor, zise Vaugh, puţin stingherit. Mă duc să beau o cafea. Anunţă-mă când aţi terminat!

În timp ce medicul dispărea, Matthew îşi scoase paltonul şi se trânti pe unul dintre scaunele rabatabile.

— Nu ştiam că avem astfel de jocuri, glumi el, suflecându-şi mâneca cămăşii.

— Să nu-mi spui că nu te excită un pic chestia asta, zise ea, punându-şi mănuşile sterile.

Kate îi dezinfectă braţul soţului ei cu ajutorul unui tampon de vată îmbibat în spirt. Îi puse apoi garoul în jurul braţului pentru a-i umfla o venă în scobitura cotului.

— Strânge pumnul!

Matthew se execută şi întoarse privirea ca să nu vadă acul care se înfigea în piele.

— Ce-i cu geanta asta? întrebă el, arătând cu bărbia spre bagajul roşu. N-am văzut-o niciodată.

— Treningul meu şi baschetii, răspunse Kate, aranjând punga de plastic care era aproape plină de sânge.

— Faci sport?

— Da, poate o să mă duc la sala spitalului între orele 12.00 şi 13.00. Chiar trebuie să mă reapuc de gimnastică. N-ai văzut ce fund am făcut?

— Mie îmi place fundul tău!

*

Emma îşi rodea unghiile.

— De ce naiba îşi asumă riscul să care după ea o geantă plină cu cinci sute de mii de dolari?

— Credeţi că soţul ei ştie?

Emma scutură din cap.

— Nu cred.

Romuald se învârtea nervos prin încăpere.

— Dacă iese cu banii, n-o face ca să-i depună la bancă.

Băiatul se aşeză lângă Emma şi amândoi scrutară ecranul în tăcere până când văzură cuplul ieşind din camion.

Prin intermediul sistemului de supraveghere video, îi urmăriră pe soţii Shapiro în hol şi pe culoarele spitalului până la bufet.

— Păcat că nu putem auzi ce spun, remarcă Emma.

— Nu sunteţi niciodată mulţumită! bombăni Romuald, luând-o ca pe un reproş.

— În orice caz, banii sunt tot la Kate, zise Emma, arătând spre geanta sport pe care doctoriţa o pusese pe un scaun lângă ea.

Timp de un sfert de oră, rămaseră cu ochii pironiţi pe ecran. Dar nu văzură nimic mai mult decât un cuplu luând micul dejun.

— Mi-au făcut foame cu clătitele lor, se plânse adolescentul, ca şi cum nu ar mai fi mâncat de trei zile.

Emma se enervă.

— Ştii că mai există şi alte lucruri în viaţă în afară de mâncare şi de calculatoare?

Romuald îşi muşcă limba, apoi schimbă subiectul.

— Chiar ai impresia că sunt îndrăgostiţi. E greu de crezut că ea are un amant, nu?

— Aşa este, recunoscu Emma, se preface bine.

După un sfert de oră, Kate şi soţul ei se ridicară de la masă, se îmbrăţişară drăgăstos şi părăsiră bufetul, luând-o fiecare în altă parte.

Matthew îşi recuperă motocicleta din parcare, în timp ce Kate trecu pe la vestiarul medicilor, unde îşi lăsă geanta sport în dulapul ei, apoi urcă la blocul operator.

Romuald consultă programul doctoriţei, pe care îl descărcase pe server.

— Îşi începe ziua cu înlocuirea unei valve cardiace, apoi operează un anevrism al aortei toracice. Vreţi să staţi să vă uitaţi?

— Nu, mulțumesc. N-o să se mai întâmple nimic până la prânz, și am văzut deja toate episoadele din *Spitalul de urgență* și *Anatomia lui Grey*.

— Mie clătitele alea mi-au făcut foame, repetă Romuald cu candoare.

— Îmi sugerezi cumva să-ți fac cinste cu un mic dejun? zâmbi Emma.

— Poate, zise băiatul ridicând din umeri.

— Ei bine, ai câștigat, fiindcă și mie mi-e foame și, în plus, am ceva să-ți spun.

*

Îmbrăcat cu o haină în carouri și arborând o barbă de hipster, chelnerul le aduse două cappuccino a căror spumă abundentă forma o inimă de culoare crem.

Emma și Romuald intraseră într-o micuță cafenea cu Wi-Fi de pe Boylston Street, la doi pași de hotel.

Emma își amestecă cerealele musli cu un iaurt în timp ce se uita, nu fără oarecare tandrețe, la Romuald, care își turna conștiincios jumătate de borcan de sirop de arțar peste clătite.

— Trebuie să-mi explici ceva, Romuald.

— Tot șe freți, promise el cu gura plină.

— De ce-ai venit în Statele Unite?

Băiatul înghiți o bucată de clătită și bău o gură zdravănă de cappuccino.

— V-am spus deja, am urmat-o pe iubita mea, care a venit să lucreze la New York ca bonă...

— ...Și care te-a lăsat baltă după ce a ajuns aici, da, asta mi-ai spus. Dar amândoi știm că nu este adevărat, nu-i așa?

— Bineînțeles că-i adevărat! se revoltă el.

— Să admitem că este, zise ea, dar atunci de ce nu le dai vești despre tine părinților tăi?

— Ba le dau! răspunse tânărul, uitându-se fix în farfurie.

— Nu, nu-i adevărat! I-am sunat eu azi-noapte. Erau foarte supărați. Nu i-ai mai sunat de trei săptămâni.

— Dar... cum aţi găsit numărul lor?

— Oh, nu-ţi convine, nu? Ce, crezi că numai tu ştii să foloseşti un calculator?

— N-aveaţi dreptul! îi reproşă el.

— Cel puţin, i-am liniştit. Şi dacă tot suntem aici, spune-mi un lucru! De ce ai rămas la New York, dacă fata aia chiar te-a lăsat baltă? De ce nu te-ai întors în Franţa ca să-ţi continui liceul?

— Pentru că m-am săturat de Beaune, m-am săturat de părinţii mei! E aşa de greu de înţeles?

— Nu, deloc, dar, dacă tot îţi asumi riscul să rămâi în Statele Unite, ai fi putut să călătoreşti, să vezi ţara, să-ţi găseşti un job mai amuzant şi mai rentabil. Ţi-era la îndemână, eşti destul de şmecher. Ori, în loc de asta, ai petrecut cincisprezece zile vegetând într-un stagiu la Imperator ca să faci ceva ce nu-ţi place. De ce?

— Ia mai lăsaţi-mă cu întrebările astea! Nu sunteţi poliţist.

— Ba da, sunt un pic de când am legitimaţia asta frumoasă pe care mi-ai făcut-o. Şi, ca orice poliţist care se respectă, mai am o întrebare: de ce te-ai dus duminica trecută la Scarsdale, acasă la Michele Berkovic, directoarea generală de la Imperator?

Băiatul dădu din cap.

— N-am pus niciodată piciorul pe-acolo.

— Să ştii că nu sunt o idioată! zise ea, punând pe masă biletul de tren pe care îl găsise în buzunarul lui.

— Mi-aţi scotocit prin buzunare? N-aveţi dreptul!

— A, da? Dar nu asta faci şi tu, ascuns în spatele monitoarelor tale şi al camerelor de supraveghere? Îţi petreci timpul scotocind prin viaţa oamenilor. Spionându-i, violându-le intimitatea.

— Eu o fac ca să vă ajut! se apără el.

— Şi eu vreau să te-ajut. De ce te-ai dus la Michele Berkovic?

— Pentru că este mama mea!

Ea îşi dădu ochii peste cap, exasperată.

— Ce prostie e asta? Am vorbit cu maică-ta azi-noapte! O cheamă Marie-Noëlle Leblanc. Lucrează la... Casa de Asigurări Medicale din Beaune, zise ea, citind notiţele scrise pe antebraţ.

Romuald își întoarse privirea goală spre fereastră și căzu într-un mutism straniu.

Emma îl apucă de umăr și îl scuturâ.

— Hei, cap sec! Îmi explici?

El scoase un oftat lung și se frecă la ochi. Ar fi preferat să fie în alt loc, chiar dacă o parte din el voia să scape de povara secretului pe care îl ascundea.

— Acum trei ani, începu el să se spovedească, scotocind prin lucrurile mamei mele, am descoperit că fusesem adoptat la naștere.

Emma se arătă surprinsă.

— Părinții tăi nu ți-au spus niciodată?

— Nu, dar îmi dădusem seama.

— Cum?

— Lucruri mărunte, observații, remarci, tăceri care mi-au trezit bănuieli.

Emma bănuia urmarea.

— Ai încercat să-i găsești pe părinții tăi biologici?

— Mi-a luat doi ani. Mai întâi am reușit să sustrag dosarul de la maternitatea din Auxerre, dar, așa cum mă temeam, n-am găsit nimic. Apoi am spart site-ul Serviciului de ajutor social pentru protecția copilului al departamentului Côte-d'Or. Nici acolo n-am găsit nimic. Situația s-a deblocat când am putut să intru în sistemul Consiliului național pentru accesul la datele privind originile personale. Am accesat niște scrisori din care am aflat că mama mea biologică născuse sub anonimat în 1993. În perioada aceea, se numea Michèle Roussel. După multe verificări, i-am dat de urmă. Își refăcuse viața în Statele Unite. Se căsătorise cu un bancher și luase numele acestuia, Berkovic. Are doi copii cu el. Când am văzut că e director administrativ la Imperator, am hotărât să plec la New York, sperând să iau legătura cu ea. Simțeam nevoia s-o văd, să-i vorbesc. Era ceva mai puternic decât mine. Mă obseda. Trebuia să știu de unde vin...

— Bun, și ce s-a întâmplat?

— Nimic. Am reușit să mă angajez. O vedeam în fiecare dimineață la birou, dar ea nu ridica niciodată privirea spre mine.

— Este normal. Cum voiai să...

— După două săptămâni, m-am hotărât să-i mărturisesc adevărul. I-am aflat adresa accesând fişele de plată ale restaurantului. Am aşteptat weekendul şi mi-am cumpărat un bilet de tren până la Scarsdale. Am ajuns puţin după ora 11.00. A trebuit să merg o jumătate de oră de la gară până în cartierul lor. Era frig, ploua şi eram ud fleaşcă. Picioarele îmi tremurau, inima îmi bătea nebuneşte. În cele din urmă, am sunat la uşă şi mi-a deschis chiar ea. S-a dat un pic înapoi, privindu-mă cu repulsie. Cred că m-a luat drept un cerşetor din cauza hainelor ude şi a mutrei mele ciudate.

— Şi după aceea?

— După aceea i-am spus...

*

— Bună ziua, doamnă Berkovic.

— Bună ziua... Ce doriţi?

— Sunt Romuald Leblanc. Lucrez la departamentul de relaţii publice de la Imperator. Dumneavoastră m-aţi angajat.

— Ah, da, îmi amintesc, stagiarul francez! Ce doriţi?

Lăsase uşa întredeschisă. Prin crăpătură, zăream un salon confortabil, un brad de Crăciun. Auzeam muzică şi nişte chiote vesele de copii. Simţeam un miros plăcut de mâncare bună care fierbea înăbuşit.

Timp de aproape un minut am privit-o în ochi. Până în ultimul moment am fost convins că mă va recunoaşte. Că va descoperi ceva familiar în trăsăturile sau în vocea mea.

Dar nimic. Se afla în faţa unui străin. A unui inoportun.

— Gata, ajunge! se enervă Michele Berkovic. Doar n-o să staţi înţepenit aici cu aerul ăsta de prostănac. Ori plecaţi, ori îi cer soţului meu să sune la poliţie!

Am dat din cap. Am ezitat şi i-am zis:

— Sunt fiul dumneavoastră.

Mai întâi, a înmărmurit, apoi faţa i s-a crispat.

— Ce tot spui? se alarmă ea.

A închis uşa în spatele ei şi a făcut câţiva paşi pentru a mă obliga s-o urmez în grădină.

— Ascultă, nu ştiu cine ţi-a spus balivernele astea, dar nu-i adevărat!

Am căutat în buzunar şi i-am întins documentele pe care le adunasem cu atâta greutate.

A citit hârtia şi i-am văzut panica în ochi. Se tot întorcea să se uite în spate, de teamă ca nu cumva soţul sau unul dintre copii să vină după ea. Mă dusesem să caut iubire, dar ea nu-mi oferea decât frică.

Mi-a înapoiat documentul şi m-a însoţit până în stradă. Mi-a explicat că acea naştere fusese o „greşeală de tinereţe". Nu avea decât optsprezece ani pe atunci şi nu-şi dăduse seama imediat că e însărcinată. Se pare că îşi luase precauţii, dar...

*

— Presupun că ai întrebat-o cine e tatăl tău.

— Nu ştia nici ea. „O aventură de-o noapte", aşa a zis, un militar întâlnit într-un bar din Besançon. În perioada aceea, era singură, dar avea ambiţie, voia cu orice preţ să părăsească Franţa, să studieze în Statele Unite. Era exclus să se încurce cu un copil.

— Ţi-a pus întrebări despre tine?

— Niciuna. Am înţeles că vrea să ştie cât mai puţin posibil. Mi-a explicat că nici soţul ei, nici copiii nu erau la curent cu acea perioadă din viaţa ei şi că era foarte important ca ei să nu afle niciodată nimic, fiindcă o astfel de dezvăluire putea distruge o familie. Apoi a dispărut pentru un scurt moment. Când s-a întors, ţinea în mână un carnet de cecuri. Mi-a cerut să nu mă mai întorc să lucrez la restaurant a doua zi şi mi-a scris un cec de cinci mii de dolari. Mi l-a întins ca şi cum aşa am fi fost chit şi mi-a ordonat să nu mai încerc niciodată s-o revăd. S-a întors în casă şi a închis uşa. Eu am rămas acolo, uluit, singur în ploaie. Apoi am mers până la gară, am aruncat cecul într-un coş de gunoi şi am hotărât să mă întorc în Franţa. M-aţi sunat exact în momentul în care îmi făceam bagajele.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, Romuald. Dar trebuie să încerci să vezi părţile pozitive din toată păţania asta.

Adevăraţii tăi părinţi sunt cei care te-au crescut, o ştii foarte bine. Şi cel puţin acum ştii cine sunt părinţii tăi biologici. O poţi lua de la capăt şi...

Soneria telefonului mobil al adolescentului o întrerupse pe Emma din discursul ei.

Romuald privi ecranul şi se hotărî să răspundă. Era Jarod.

Schimbă câteva cuvinte cu informaticianul şi făcu ochii mari.

— Trebuie să ne întoarcem la hotel cât mai repede posibil! zise tânărul, luându-şi pe el geaca.

— Ce se întâmplă?

— Ştiu de unde are Kate cei cinci sute de mii de dolari.

21
A Girl On the Run

„Mâna ţi se transformă când o pui în altă mână."
Paul Eluard

Boston
24 decembrie 2010
Ora 9.45

— Nu vă atingeţi de calculatorul ăla!

Când se întoarseră în camera de hotel, menajera era în plină discuţie cu şefa ei, pe care o chemase să vadă ciudata instalaţie informatică a lui Romuald.

— Doamnă, îmi pare sincer rău, dar prizele electrice ale hotelului nu sunt concepute să suporte toate aparatele astea, îi zise Emmei responsabila de etaj, arătându-i încâlceala de fire şi de prelungitoare. Sunt obligată să vă cer să binevoiţi...

— O să le debranşăm pe toate, promise Emma, scoţându-le pe cele două femei afară din cameră.

Ea închise uşa şi apăsă pe întrerupător pentru a activa semnalul „Nu deranjaţi".

— Bun, acum îmi explici şi mie? De unde are Kate atâta bănet? îl întrebă ea pe băiat.

Romuald se conectă la Internet şi îşi deschise e-mailul pe ecran mare.

— Vă mai amintiţi de blogul lui Kate, *Tribulaţiile unei bostoniene*?

— Evident.

— După cum mi-aţi cerut, am examinat site-ul, dar n-am găsit nimic suspect, aşa că i-am trimis linkul lui Jarod, rugându-l să studieze problema.

— Prietenul tău informatician?

— Da. I-am promis c-o să-i dați o mie de dolari dacă descoperă ceva.

— Ești generos cu banii altora, zise ea cu maliţiozitate. Dar ai făcut bine.

— Mai întâi a observat că fotografiile sunt prea mari pentru genul ăsta de blog.

— Și apoi?

— Asta l-a făcut să treacă fișierele prin diferite programe de decriptare.

— Ca să descripteze ce? întrebă Emma, așezându-se pe pervazul ferestrei.

Romuald își întoarse scaunul spre ea.

— Ați auzit de steganografie?

— Stenografie?

— Nu, steganografie. Este o tehnică prin care poți ascunde o imagine într-o altă imagine digitală oarecare.

Emma mîji ochii.

— Stai așa, chestia asta parcă îmi spune ceva... S-a vorbit la știri de curând despre ea, nu?

— Da, era una dintre tehnicile utilizate de cei zece spioni ruși care au fost arestați în Statele Unite astă-vară. Prin intermediul Internetului, aceștia trimiteau documente confidențiale la Moscova, ascunzându-le în spatele unor fotografii de vacanță. S-a mai vorbit despre steganografie și după atentatele din 11 Septembrie. Cei de la FBI au lăsat să se înțeleagă că Ben Laden coordona atacurile postând fotografii criptate pe forumuri de discuții în aparență inofensive.

— Chestiile astea sunt într-adevăr invizibile cu ochiul liber?

— Perfect indetectabile.

— Dar cum e posibil așa ceva? Cum poți insera o imagine într-o altă imagine?

— Nu e foarte complicat. Există numeroase programe prin care poți face această operațiune. În mare, tehnica constă în a modifica imperceptibil valoarea fiecărui pixel al imaginii.

Emma luă un scaun și se așeză lângă adolescent.

— Nu înțeleg nimic. Fii mai clar!

— Bine, știți ce este un pixel?

— Pătrățelele alea mici care compun imaginile?

El confirmă dând din cap, apoi își continuă raționamentul.

— Fiecare pixel este constituit din trei octeți: un octet pentru componenta roșie, un octet pentru componenta verde și un octet pentru componenta albastră. Aceste trei culori au fiecare câte 256 de nuanțe. Ceea ce înseamnă un total de 256 x 256 x 256, adică peste șaisprezece milioane de culori. Mă mai urmăriți?

Emma se simțea un pic depășită, dar încercă să n-o arate. Romuald continuă:

— Un octet este compus din 8 biți. Șmecheria constă așadar în a utiliza un bit de la fiecare octet care compune fiecare pixel al imaginii. La acest nivel, degradând un bit, alterezi foarte ușor imaginea fără să fie vizibil cu ochiul liber...

Emmei îi pică în sfârșit fisa.

— Și folosești spațiul degajat pentru a stoca alte date.

Adolescentul scoase un șuierat admirativ.

— Nu e rău pentru cineva care își folosește antebrațul pe post de blocnotes! zise el, zâmbind admirativ.

Ea îl bătu pe umăr și continuă:

— Dar ce legătură are povestea asta cu Kate?

— Kate își folosea blogul ca pe o căsuță poștală moartă[1]. Toate fotografiile pe care le posta pe site erau criptate.

— Dar ce voia să ascundă?

— O să vedeți, este halucinant!

Romuald încărcă o primă imagine.

— Vedeți fotografia asta? Kate a postat-o pentru a ilustra un articol despre o patiserie din North End.

Romuald apăsă pe o tastă și o nouă fereastră apăru pe monitor.

— Iată cum arată imaginea ascunsă.

Pe ecran se afișă atunci nu o fotografie propriu-zisă, ci mai degrabă un soi de plan plin cu formule matematice și cu linii de cod informatic. Emma se strâmbă.

— Ce Dumnezeu e asta?

---

[1] În limbajul specific spionajului, o căsuță poștală moartă este un loc folosit pentru a face schimbul secret de documente, fără ca cei implicați să fie obligați să se întâlnească față în față. (N. a.)

— După părerea mea, este un prototip. Schema unei invenţii înainte de fabricarea ei, dacă vreţi. Poate a unui captator de mişcare. Dar cel mai interesant lucru este ăsta.

Dădu zoom pe fotografie şi accentuă contrastul ca să se vadă un logo reprezentând un inorog stilizat.

— Acest document aparţine companiei Fitch Inc.! exclamă Emma. Crezi că Kate face spionaj industrial?

Cu ajutorul lui Jarod, îşi petrecură restul dimineţii decriptând fotografiile de pe blog. Cele mai vechi erau nişte schiţe ale inginerilor de la Fitch Inc. care lucrau la un captator de mişcare revoluţionar, capabil să interacţioneze cu ecranul computerului printr-o simplă mişcare a degetelor utilizatorului.

— Ca Tom Cruise în *Minority Report*, se amuză Romuald.

Alte fişiere se refereau la versiunea beta a unui program capabil să traducă instantaneu orice tip de document sonor. Dar materialul cel mai interesant se găsea ascuns în cele mai recente fotografii. Era vorba pur şi simplu de date segmentate cu privire la sistemul de control al dronelor de luptă americane MQ1 Predator şi MQ9 Reaper, armele cele mai sofisticate ale armatei americane. Cele care erau în momentul acela utilizate pentru intimidare în Afganistan.

„Secrete tehnologice şi militare..."

Emma simţi că i se strânge stomacul.

În mod evident, Kate profitase de apropierea ei de Nick Fitch pentru a-i sustrage secrete industriale pe care le vânduse probabil la preţ mare vreunei companii concurente sau vreunui stat dornic să cunoască unele secrete militare ale Statelor Unite.

— La asta serveau comentariile lăsate pe blog! ghici Romuald, ca şi cum i-ar fi citit gândurile. „Fără interes", „interesant, ne-ar plăcea să ştim mai mult"... Erau menite s-o orienteze pe doctoriţă în căutările ei. Să-i spună ce informaţii sunt utile. Să o îndemne să aprofundeze unele piste şi să furnizeze alte documente.

Emma schimbă o privire îngrijorată cu adolescentul. Amândoi simţeau adrenalina crescând în acelaşi timp cu pericolul. Ca şi cum ar fi fost eroii unui film cu spioni, „ancheta" lor îşi întindea ramificaţiile în sfere neaşteptate. Teritorii pe care n-ar fi trebuit niciodată să se aventureze.

„La naiba!"

Cuprinsă de spaimă, Emma închise ochii şi îşi împreună mâinile sub bărbie.

Cum ajunsese acolo? Cu cinci zile în urmă, răspunsese pur şi simplu la e-mailul unui profesor de filosofie care o cucerise cu farmecul lui. Tot ce voia era să-şi găsească un tip! Şi când colo se trezise într-o încurcătură cu implicaţii. În spatele aparenţei vieţii perfecte a lui Matthew şi Kate, descoperise o realitate făcută din minciuni şi din secrete periculoase. Până în acel moment avusese noroc, dar, cu cât înainta în investigaţii, cu atât era mai periculos.

— Informaţiile astea nu ne prea ajută totuşi să înaintăm, remarcă Romuald. Kate şi-a sumat probabil riscuri enorme pentru a pune mâna pe documentele astea. Or ceea ce ştim despre ea ne arată că nu este o femeie venală. Deci, n-a făcut-o pentru bani, ci este un mijloc pentru a-şi procura altceva.

— Ceva ce costă jumătate de milion de dolari... murmură Emma. Trebuie să aflăm ce va face Kate cu banii ăştia.

Abia îşi terminase fraza, că Romuald îşi şi punea ochelarii.

— Cred c-o să aflăm imediat! exclamă el, arătând cu degetul spre unul dintre monitoare.

Era aproape ora 13.00. Kate terminase cele două operaţii programate.

Ochii lor treceau de la un monitor la altul pentru a o urmări pe doctoriţă din sala de operaţie până pe culoarele spitalului. O văzură oprindu-se în faţa vestiarului ei şi luându-şi geanta sport.

— Am plecat! zise Emma îmbrăcându-se cu geaca.

— Dar...

Îşi luă rucsacul şi telefonul şi o zbughi afară din cameră.

— N-o scăpa din ochi! îi ordonă ea lui Romuald înainte de a trânti uşa.

*

„Mai repede!"

Emma alerga cu paşi mari pentru a ajunge la spital pe jos. Ieşind din hotel, o luase la dreapta pentru a intra pe Charles Street, una dintre marile artere care separa Boston Common şi

Public Garden, cele două spaţii verzi ale oraşului. Simţise frigul încă din primele secunde. Înainta cu vântul tăios în faţă. La fiecare inspiraţie, avea senzaţia că nările, traheea şi bronhiile i se umplu de gheaţă.

Mai merse vreo două sute de metri, iuţind pasul. Cu speranţa de a câştiga timp, o coti spre dreapta şi intră în parc pentru a merge în diagonală spre est. Era în impas. Toţi muşchii o dureau. Plămânii ei aveau nevoie de mai mult oxigen decât le putea da. Colac peste pupăză, tălpile ghetelor erau alunecoase şi blugii strâmţi îi îngreunau alergarea. În plus, rucsacul era greu şi la fiecare mişcare carcasa computerului o lovea în spate.

„Mai repede!"

Ieşind în Joy Street, avu nevoie de câteva secunde pentru a se orienta. Vru s-o ia din loc cu şi mai mare viteză, dar era la capătul puterilor. Capul i se învârtea, frigul îi înţepa ochii şi pieptul îi ardea. Clătinându-se, se împiedică de bordura trotuarului.

„Nu te opri! Nu acum..."

Era gata să clacheze, dar, în ciuda durerii ascuţite pe care o simţea iradiind din cutia toracică, reuşi să-şi reia cursa. Ştia că, dacă se oprea, nu avea s-o mai găsească pe Kate la timp.

Cei trei sute de metri care o despărţeau de intrarea în spital se dovediră a fi cei mai dificili. Când ajunse pe Cambridge Street, îşi scoase telefonul. Îi venea să vomite. O luase cu ameţeală şi vederea i se înceţoşa.

— Unde este, Romuald? strigă ea, lipindu-şi celularul de ureche.

Tuşea. Ar fi vrut să se întindă pe trotuar.

— Am pierdut-o! se plânse adolescentul. Kate a părăsit incinta spitalului. Nu mai este în câmpul vizual al camerelor de supraveghere.

— La dracu'! Pe unde a ieşit?

— Prin Blossom Street, în dreptul Hotelului Holiday Inn, acum două minute.

Emma aruncă o privire în jur. Vedea unde începe strada, la nici măcar o sută de metri de ea. Kate era foarte aproape. O simţea.

— Cum e îmbrăcată?

— Şi-a lăsat halatul pe ea şi şi-a luat pe deasupra impermeabilul.

Gâfâind, cu mâinile puse pe genunchi, Emma își trăgea sufletul în timp ce rotocoale de abur îi ieșeau din gură.

„Un halat, un impermeabil gri deschis..."

Încercă să zărească acele haine printre pietonii de pe trotuar, dar, la ora aceea, o mare de medici, asistente și infirmiere își luau pauza de prânz în restaurantele și fast-food-urile din zonă.

„Halate albe, «pijamale» verzulii, uniforme roz-somon..."

Își șterse picăturile de sudoare care i se adunau pe frunte. Deodată, preț de o clipită, zări un punct roșu la cincizeci de metri în fața ei, în mulțimea care se îndrepta spre Whole Foods Market.

„Geanta sport..."

Înviorată, Emma își mobiliză ultimele forțe pentru a ajunge la hipermarket.

— Rămâi conectat, capsomanule! Am găsit-o pe Kate!

*

Emma dădu buzna în hipermarket și se îndreptă cu pași mari spre doctoriță. Aceasta era singură și avea încă geanta sport pe umăr. Nescăpând-o pe Kate din ochi, Emma se pierdu cu ușurință în mulțime. Cu paleta lui largă de alimente organice, Whole Foods se adresa mai degrabă unei clientele înstărite, cu preocupări ecologiste. Cu câteva ore înainte de Crăciun, în difuzoare răsunau colinde și locul era arhiplin. La intrarea în magazin, o zonă organizată ca un restaurant cu autoservire îți permitea să iei o băutură răcoritoare sau masa de prânz direct acolo, servindu-te de la bufeturile sau standurile cu mâncăruri calde, sushi și covrigi.

Ajunsă la câțiva metri de doctoriță, Emma se opri și își potrivi pașii după cei ai lui Kate. Se așeză la coada de la bufetul cu salate, luă o caserolă, își puse un asortiment de cruditați și semințe germinate, alese o sticlă de ceai Kombucha și plăti totul la una dintre casele speciale.

O urmă apoi pe Kate prin sala mare a fast-food-ului în care clienții luau prânzul privind aglomerația străzii printr-un imens perete de sticlă.

Locul era înțesat de lume. Trebuia să te îmbrânceşti şi să dai din coate pentru a găsi un loc la una dintre mesele colective prevăzute cu bănci de lemn.

Atmosfera era cea dintr-o cantină de lux. Oamenii se ridicau şi se duceau, cu o convivialitate un pic jucată, să-şi încălzească mâncarea la unul dintre cuptoarele cu microunde puse la dispoziție. Totuşi, timpul era prețios. Mâncai repede – o gustare pe fugă într-o hărmălaie simpatică –, apoi te întorceai la lucru în spital sau într-unul dintre birourile de pe West End. Era locul ideal ca să treci neobservat.

Privind-o pe Kate cum se strecoară printre mese, Emma înțelese că femeia are o întâlnire. Doctorița se aşeză la capătul unei mese, pe un scaun rezervat de un bărbat care îşi pusese paltonul pe el. Emma încercă să se apropie, dar singurul loc disponibil era situat la aproximativ şase metri. Îi separau două mese lungi, iar zgomotul ambiant îi spulbera orice speranță de a auzi conversația.

„Ce ghinion!"

Se aşeză la masă şi mîji ochii pentru a-l analiza mai bine pe nou-venit. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu părul scurt şi grizonat, îmbrăcat cu un costum în dungi, cambrat, închis la culoare. Privirea lui era de un albastru cenuşiu, rece, translucidă şi avea nişte trăsături severe, sculptate parcă în marmură.

— Mă auzi, capsomanule?

Din câteva fraze, Emma îl puse pe Romuald la curent cu situația.

— Fir-ar să fie! Lui o să-i dea geanta! Trebuie neapărat să aud ce discută!

— N-aveți decât să vă apropiați, îi răspunse Romuald la celălalt capăt al firului.

Emma se enervă:

— Îți filează cumva o lampă? Ți-am explicat doar că NU POT! În plus, Kate m-a văzut deja şi duminică, şi ieri dimineață. Până la urmă o să-şi dea seama c-o urmăresc.

— Bine, nu vă enervați, se ofuscă adolescentul.

— Romuald, nu e momentul să te bosumfli, trebuie să m-ajuți! Văd că cei doi stau de vorbă acolo. Dacă ai vreo idee, dă-i drumul!

Adolescentul tăcu vreo trei secunde, apoi strigă:

— Telefonul! Puneți-l jos și îndreptați-l spre ei. O să-i înregistrez.

Emma dădu din cap.

— Chiar că-ți lipsește o doagă! șuieră ea printre dinți. Ți se pare c-o să meargă chestia asta?

Îngrijorată, începu să-și roadă o unghie, dar, în disperare de cauză, urmă sfatul băiatului. Își puse telefonul mobil pe parchetul din lemn gălbui, prefăcându-se că se leagă la șireturi, apoi îl împinse cu piciorul ca pe un puc de hochei.

Celularul alunecă pe scândurile lăcuite, trecu pe sub bănci și pe lângă picioarele clienților, apoi se opri sub masa mare la care Kate lua masa cu necunoscutul.

„Norocul începătorului..."

Stând crispată pe scaun, Emma își termină din două înghițituri sticla de ceai fermentat, rugându-se în gând ca nimeni să nu observe telefonul. Supliciul ei se sfârși repede, fiindcă, peste nici trei minute, Kate și necunoscutul se ridicară amândoi în același timp.

Se ridică și ea, își recuperă în mod discret aparatul sub privirile uluite ale celorlalți ocupanți ai mesei, și ieși după ei.

*

Emma părăsi hipermarketul în trombă.

— Ai înțeles ce spuneau, Romuald?

— Nu, nu prea, se scuză adolescentul. Conversația lor se pierdea în gălăgia mulțimii. Trebuie să curăț înregistrarea.

— Păi și ce mai aștepți? întrebă ea, închizându-i telefonul în nas.

În timp ce doctorița pleca înapoi spre spital, necunoscutul o luă în sens invers. Emma preferă să-l urmărească pe bărbat, care luase geanta roșie conținând cei cinci sute de mii de dolari.

Întrucât stătuse cu ochii pe el și pe Kate pe durata întregii lor întâlniri, era sigură că nu avusese loc niciun schimb: bărbatul luase banii, dar nu îi dăduse doctoriței nimic.

„Cine este tipul ăsta? Ce i-a promis lui Kate în schimbul banilor?"

Bărbatul merse câteva sute de metri pe Cambridge Street. Emma se ţinu scai de el, rămânând totuşi la o distanţă rezonabilă. Mulţimea era densă. Bostonul vibra în ritmul Crăciunului. Bulevardul era decorat cu sute de luminiţe. Nu vedeai niciun copac ori lampadar fără ghirlande, nicio casă care să nu fie înveselită de o coroniţă de brad sau de un globuleţ sau o legătură de vâsc. Cu braţele încărcate de pachete, mulţi trecători aveau figuri vesele, cuprinşi de febra Sărbătorilor. Până şi vântul îngheţat participa în felul lui la acea atmosferă plăcută, aducând miros de brad, de scorţişoară şi de castane coapte.

Ajungând la staţia Bowdoin, Emma crezu că bărbatul va lua metroul, dar el traversă strada şi urcă în autobuzul 18. Emma reuşi să sară şi ea în el în ultimul moment, având cardul de transport LinkPass pe care şi-l cumpărase cu o zi în urmă, când se întorsese de la întâlnirea cu Joyce Wilkinson.

În timp ce autobuzul pornea, îşi găsi un loc liber, la trei scaune în spatele bărbatului pe care îl fila. Acesta rămase impasibil tot drumul, privind fix pe geam.

Autobuzul efectuă un arc mare de cerc pentru a ajunge în Park Street, ocoli Boston Common şi Public Garden pe la nord, apoi o luă spre vest pe Commonwealth Avenue. Merseseră mai mult de un kilometru pe artera largă plantată cu ulmi şi castani, când bărbatul se ridică şi se îndreptă spre uşa din spate a autobuzului.

Emma îl văzu coborând în staţia de pe Gloucester Street şi profită de mişcarea mulţimii pentru a părăsi şi ea autobuzul fără a fi reperată. Se luă după el, mergând cam vreo sută de metri spre sud, până în Boylston Street.

„Strada din Back Bay pe care se află hotelurile de lux..."

Bărbatul intră în holul Hotelului St. Francis, a cărui faţadă din sticlă şi cărămidă combina modernismul cu şarmul victorian al clădirilor bostoniene. Emma cunoştea acel hotel prestigios, şi mai ales restaurantul lui, care câştigase anul trecut o a treia stea Michelin. Ea îl urmă pe necunoscut până la ascensoare şi intră în ultimul moment cu el în lift. Îl lăsă să introducă cartela

magnetică – pentru a debloca siguranța cabinei de sticlă – și să apese pe butonul de la etajul trei.

— Tot la trei merg și eu, zise ea pentru a se justifica.

El o privi fără să-i răspundă, dar măsurând-o din cap până în picioare.

„De data asta, m-am dat de gol."

Capsula de sticlă își deschise ușile pe un culoar liniștit. Bărbatul nu avu nici măcar amabilitatea s-o lase să iasă prima. Fără a mai zăbovi, o luă în dreapta. Emma făcu câțiva pași în direcția opusă și întoarse capul cu o secundă înainte ca ușa camerei în care intrase tipul să se închidă. Îi reținu numărul și luă liftul până la parter.

Exact în momentul în care se închideau ușile, îi veni ideea unei stratageme pentru a descoperi identitatea bărbatului misterios.

*

Restaurantul Hotelului St. Francis era o veritabilă bijuterie, mobilat într-un stil foarte modern. Toate elementele decorului erau în nuanțe de crem și argintiu, de la paravanele din satin din cele patru colțuri ale încăperii până la broderiile metalice de pe suportul draperiilor. Chiar și lustra monumentală, împodobită cu cristale șlefuite, avea reflexii de alb ivoriu.

— Bine ați venit, doamnă, aveți rezervare? se interesă șeful de sală.

— N-am venit să iau masa. Trebuie să-i comunic ceva urgent somelierului vostru, Mickael Bouchard.

— Așteptați, vă rog!

Emma așteptă mai puțin de un minut ca tânărul somelier să-și facă apariția.

— Lovenstein? Ce cauți aici? o întrebă colegul ei din Quebec.

Nu erau prieteni, dar se întâlneau adesea la seminarii, degustări sau concursuri.

— Bună, Mickael! Am nevoie de ajutorul tău.

— Acum sunt în timpul serviciului. Știi ce înseamnă asta. Mergem la un pahar când termin? îi propuse el.

Ea se apropie de el și insistă:

— Îmi pare rău că te presez, dar chiar e urgent.

— Bine, zi repede!

— Poți să afli cine e clientul care stă în camera 321?

— Glumești, nu? Cum rămâne cu confidențialitatea față de clienții noștri? Voi așa îi tratați pe-ai voștri la Imperator?

— Te rog, Mickael, este foarte important! Sună la recepție!

— Dar îmi risc postul!

— Nu exagera, îți cer doar numele lui!

— Și eu ce câștig din afacerea asta?

— Nu știu. Ce vrei? Una scurtă, aici, imediat, în spatele ușii de la bucătărie?

Ridicase în mod intenționat vocea, și câțiva clienți întorseseră capul.

Canadianul se albi la față și o împinse pe Emma în hol.

— Mă scoți din sărite, Lovenstein! Ești bolnavă la cap!

— Du-te la recepție și află-mi numele tipului care stă în camera 321! Te rog!

Somelierul se execută fără nicio plăcere. Conversația cu recepționera fu scurtă. Peste nici două minute, se întoarse la Emma și îi spuse:

— Tipul s-a înregistrat cu numele de Oleg Tarassov. Ești mulțumită?

Emma scoase un pix din buzunarul rucsacului.

— Mersi pentru cooperare, dragă colega, zise ea, scriind numele pe antebrat.

— Du-te naibii, Lovenstein! răspunse Mickael, întorcându-i spatele.

*

Romuald stătea în fața monitoarelor și ochii îi străluceau cu putere. Tocmai codase înregistrarea audio pe calculatorul lui și se pregătea s-o curețe eliminând paraziții.

Puse în funcţiune un program special care deschise o fereastră cu o configuraţie de masă de montaj. Ascultă înregistrarea pentru a izola un pasaj în care zgomotul de fond era continuu şi persistent. Se folosi de acel eşantion pentru a stabili parametrii „profilului" zgomotului, identificându-i exact frecvenţa şi decibelii. După aceea, selecţionă toată înregistrarea pentru a-i aplica suprimarea zgomotului.

Adolescentul ascultă din nou începutul fişierului sonor, dar rezultatul nu-l mulţumea.

„E mai uşor în serialele de la televizor..."

Fără să se descurajeze, modifică frecvenţele vocale timp de mai bine de un sfert de oră, jucându-se cu amplitudinea lor pentru a ajunge la un rezultat mai bun.

Apoi porni din nou înregistrarea.

Şi, de data aceasta, ceea ce auzi îl băgă în sperieţi.

*

Emma se duse la barul Hotelului St. Francis şi se aşeză pe o banchetă lângă intrare, de unde putea să vadă holul în caz că Tarassov se hotăra să iasă. Îşi comandă un cocteil caipiroska, apoi îşi scoase laptopul şi se conectă la reţeaua Wi-Fi a hotelului.

Cu simţurile în alertă, era acaparată de ancheta ei. Nu mai avusese simţise niciodată acea senzaţie. Adrenalina şi curiozitatea o împingeau de la spate, îi dădeau un curaj nebun.

Tastă „oleg tarassov" pe motorul de căutare. Erau multe rezultate: profiluri Facebook, LinkedIn, VK[1]. Intră pe „Google images" şi, surpriză, dădu aproape instantaneu peste una dintre fotografiile lui Oleg Tarassov. În poză era mai tânăr cu vreo zece ani, dar avea aceleaşi trăsături impasibile, parcă tăiate în marmură. Imaginea făcea trimitere la Internet Movie Database. Potrivit IMDB, Oleg Tarassov era creditat drept „cascador" şi „coordonator de cascadorii" pe genericul unui număr impresionant de

[1] VKontakte, reţeaua socială cea mai populară din Rusia. (N. a.)

filme de acţiune din anii 1990. Majoritatea nu erau capodopere, nici pe departe, ci filme de televiziune, producţii de serie B, thrillere fără buget mare, care, chiar şi în perioada aceea, se lansaseră probabil direct pe casete video sau DVD. Lucra aproape întotdeauna cu fratele lui, Vassili, şi specialitatea fraţilor păreau să fie cascadoriile cu motocicleta. Cariera lor „artistică" se sfârşise în urmă cu vreo zece ani, dar, din câteva clicuri, Emma reuşi să le dea de urmă în Los Angeles, unde se recalificaseră, pasămite, în securitatea privată. Potrivit site-ului agenţiei lor, fraţii Tarassov se ocupau acum cu supravegherea şi protecţia personalităţilor.

Emma dădu să-l sune pe Romuald pentru a-l anunţa de descoperirea ei, dar băiatul i-o luă înainte. Fără să mai aştepte nici măcar sfârşitul primei sonerii, ea răspunse imediat.

— Ai găsit ceva, capsomanule?

— Da, răspunse el cu o voce pierită.

— Ce s-a întâmplat, ai văzut o stafie?

— Am curăţat banda cu înregistrarea, începu el.

— Bun, şi?

— Vă las să ascultaţi. Este... îngrozitor.

Emma se încruntă. Îşi lipi telefonul de urechea dreaptă şi şi-o astupă pe stânga cu mâna pentru a nu pierde nimic din discuţie.

Kate: *Banii sunt în geantă. Mi-am respectat întocmai angajamentul: o altă tranşă de cinci sute de mii de dolari. Cinci sute de pachetele compacte în bancnote de o sută de dolari.*

Oleg: *Şi restul?*

Kate: *O să-i aveţi de îndată ce-o să mă asigur c-aţi făcut treaba urmând exact instrucţiunile mele.*

Oleg: *Deci rămâne pe diseară?*

Kate: *Da, dar trebuie neapărat să aşteptaţi telefonul meu pentru a acţiona. Şi asta nu se va întâmpla înainte de ora 21.00. Dacă nu vă contactez, lăsaţi totul baltă, s-a înţeles?*

Oleg: *Şi locul?*

Kate: *V-am copiat o schiţă pe stick-ul ăsta. Locul se numeşte „cornişa". Este o rampă din beton, îngustă, cu*

sens unic, în spatele stației de metrou Jackson Square din Jamaica Plain. Ea permite evitarea intersecției și a semafoarelor, dar oamenii ezită s-o ia pe-acolo din cauza boschetarilor, a drogaților și a unei interdicții municipale.
Oleg: *Sunteți sigură că nu va fi nimeni?*
Kate: *Niciodată nu poți fi sigur de nimic, dar, pe frigul ăsta, dealerii și drogații o să stea băgați la adăpost. Să repet modul de operare?*
Oleg: *Nu, am înțeles.*
Kate: *V-ați notat adresa?*
Oleg: *Da, o am.*
Kate: *Să fie clar: dacă nu urmați întocmai planul, înțelegerea noastră cade.*
Oleg: *Da, da, am priceput. O ultimă chestiune: pe cine trebuie să ucid?*
Kate: *Pe bărbatul din fotografia asta. Se numește Matthew Shapiro. Este soțul meu.*

22
Grupa Helsinki

„Moartea este o datorie pe care
n-o plăteşti decât o dată."
William Shakespeare

Emma îşi simţi inima tresăltând. Preţ de un minut, rămase fără voce, năucită de ceea ce aflase.

„Kate angajase un asasin plătit ca să-l ucidă pe Matt..."

Dar din ce motiv? Pentru că nu-l mai iubea şi pentru că voia să trăiască alături de Nick? Imposibil, nu ucizi pe cineva pentru aşa ceva. E suficient să divorţezi. Ca să obţină custodia exclusivă a fiicei ei? Nici asta nu stătea în picioare. Pentru bani? Din câte înţelesese, Matthew nu era înstărit, iar Nick era unul dintre cei mai bogaţi oameni din ţară. Atunci, de ce? Din răzbunare?

Emma încercă să-şi pună ordine în gânduri. Ce ştia sigur? Kate nu renunţase niciodată la marea ei iubire din tinereţe, Nick Fitch. După o lungă perioadă de despărţire, se părea că se împăcase cu el, dar profitase de acea legătură pentru a fura informaţii confidenţiale pe care le vându-se, la un preţ exorbitant ca să-şi poată permite serviciile unui asasin plătit şi să-şi elimine soţul.

„E nebunie curată."

Exista cu siguranţă o legătură între toate acesle evenimente, dar, deocamdată, îi scăpa. Emma îşi luă capul în mâini. Ceafa îi era anchilozată, simţea dureri în picioare şi în coşul pieptului.

Mai era o întrebare care o chinuia. De ce, în 2011, Matt era încă în viaţă? De ce cascadorul nu-l mai omorâse?

— Mai eşti pe fir, Romuald? Mai pune-mi înregistrarea încă o dată, te rog!

Adolescentul se execută. Emma se opri la următoarea frază:

„(...) Trebuie neapărat să aşteptaţi telefonul meu pentru a acţiona. Şi asta nu se va întâmpla înainte de ora 21.00. Dacă nu vă contactez, lăsaţi totul baltă, s-a înţeles?"

Îşi aminti ceea ce îi povestise Matthew. Şoferul camionului cu făină care lovise maşina lui Kate, în faimoasa seară a morţii ei, susţinuse mereu că femeia avea telefonul mobil în mână. Şi Matthew îşi imaginase că soţia lui se pregătea să-l sune pentru a-l anunţa că în cele din urmă Mazda pornise. Dar, în realitate, Kate încercase să-l contacteze pe asasinul plătit pentru a-i da undă verde. Un apel care, din fericire, datorită accidentului, nu mai ajunsese niciodată la destinatarul său.

Matt scăpase cu viaţă doar fiindcă soţia lui murise fără a mai apuca să dea funestul telefon.

„O viaţă pentru o moarte."

Continuând să arunce priviri insistente înspre holul hotelului, Emma îi împărtăşi raţionamentul ei lui Romuald, care o ascultă cu interes. Acum aveau mai multe elemente, indicii, dovezi, dar le scăpa esenţialul: motivul lui Kate. Era veriga lipsă, cea care ar fi dat sensul acelei sinistre afaceri.

— Şi Kate? Ce-a mai făcut? întrebă în cele din urmă Emma.

— Aşa cum era de aşteptat, şi-a luat maşina şi s-a dus la spitalul de copii din Jamaica Plain, unde tocmai a ajuns.

— Nimic altceva?

— Ar mai fi o chestie, poate fără importanţă... începu adolescentul.

— Spune!

— Când s-a întors de la Whole Foods, Kate s-a grăbit să-şi consulte e-mailul de serviciu şi singurul mesaj pe care l-a deschis şi l-a printat este cel care conţinea analizele de sânge ale soţului ei.

— Cele pe care Matthew le-a făcut azi-dimineaţă în camionul Crucii Roşii?

— Da. E ciudat că i-au trimis rezultatele, nu?

— Habar n-am. Nu cunosc procedurile. Ai acces la e-mailul ăsta?

— Am acces la toate e-mailurile tuturor membrilor personalului, îi reaminti el cu oarecare mândrie.

— Atunci, atunci trimite-mi-l şi mie!

Rezultatele analizelor de sânge ale lui Matthew se întindeau pe două pagini. Emma se apucă să le studieze încercând să-şi adune puţinele ei cunoştinţe pentru a înţelege ceva din noianul de denumiri complicate. În capul listei, bilanţul hematologic: globule roşii, hemoglobină, hematocrite, volum globular mediu, globule albe, limfocite, trombocite, viteză de sedimentare, fier, feritină.

Tânăra trecu de la un rând la altul, sperând să găsească o pistă, comparând rezultatele lui Matthew cu intervalul de referinţă care însoţea fiecare analiză.

Continuă cu bilanţul biochimic: glicemie, creatinină, acid uric, enzime, Gamma GT, transaminaze, TSH, colesterol bun, colesterol rău.

„Ficat, tiroidă, rinichi... Totul pare normal..."

Le reciti pe toate fără să remarce nimic deosebit... cu excepţia unei menţiuni în colţul din dreapta sus al documentului în care era precizat:

Fenotip eritrocitar rar
– Grupa Helsinki –

Emma se îndreptă de spate pe bancheta ei.

„Grupa Helsinki? Ce înseamnă asta?"

Se uită ţintă la ecran, aşteptând să-i pice fisa, dar degeaba! Ultimele zile fuseseră obositoare, dar o eliberaseră de frică şi o obligaseră să iasă din carapacea ei şi să dea dovadă de curaj. Totuşi, acum se împotmolea. Ar fi avut nevoie de ajutorul unui biolog sau al unui medic, dar nu cunoştea niciunul.

Îşi întoarse faţa spre fereastră, oftând. Soarele de la începutul după-amiezii scălda strada într-o lumină orbitoare, reflectându-se în numeroasele mormane de zăpadă de pe trotuare.

Chiar dacă un început de migrenă o tulbura, spiritul îi era treaz. Trecând mental în revistă toate persoanele pe care le cunoştea, îşi aminti că soţul psihanalistei ei era şeful unui laborator de analize medicale din Upper West Side. Laboratorul era în acelaşi imobil cu cabinetul soţiei lui, dar Emma nu făcuse legătura decât atunci când cuplul venise să cineze într-o seară la Imperator. Problema

era că Margaret Wood era în vacanță la Aspen. Emma avea numărul ei de mobil, dar psihoterapeuta nu răspundea niciodată direct la apelurile pacienților și cu atât mai puțin în timpul ei liber. O sună totuși, dădu peste robot și lăsă un mesaj, implorând-o s-o sune cât mai repede. „E o chestiune de viață și de moarte", precizase ea. Psihoterapeuta crezuse probabil că e pe punctul de a se arunca de pe Brooklyn Bridge, fiindcă o contactă imediat. Emma se scuză și îi explică că are nevoie urgentă de o informație capitală pe care numai soțul ei i-o putea furniza.

— Sunt în vârful Muntelui Aspen, cu schiurile în picioare, dar, dacă țineți morțiș să vorbiți cu George, el a rămas la baza pârtiei să bea un pahar de bourbon în Ajax Tavern. Vă trimit un mesaj pe telefon cu numărul lui de mobil.

*

— Domnul Wood?

— Chiar el.

— Îmi pare rău că vă deranjez în vacanță, dar vă sun la recomandarea soției dumneavoastră.

— Hm... bombăni bărbatul pe un ton nu prea încurajator.

— Poate vă mai amintiți de mine, sunt Emma Lovenstein. V-am fost somelier în seara în care ați luat masa la Imperator, anul trecut.

La această evocare, vocea lui lui George Wood deveni mai veselă.

— Îmi amintesc foarte bine! A fost o seară delicioasă! În parte, datorită dumneavoastră, de altfel. M-ați sfătuit să iau un Porto fabulos la brânza Roquefort.

— Exact!

— Un Quinta do Noval, dacă nu mă-nșel.

— Da, Un Quinta do Noval Nacional Vintage din 1987.

— Se pare că cel produs în 1964 este și mai bun.

— 1963, mai exact, îl corectă Emma. Este un an legendar, dar n-au mai rămas decât câteva sticle. Voi încerca să fac rost de una pentru dumneavoastră. Domnule Wood, aș vrea să vă pun câteva întrebări, dacă nu vă plictisesc.

— Bineînțeles, domnișoară, vă ascult!

— Ce este acela un „fenotip eritrocitar rar"?

— Ah, sângele nu este atât de fascinant precum vinul, nu-i așa? Și totuși meseriile noastre nu sunt atât de diferite. „Beți toți din el, căci acesta este sângele Meu...", cum zicea prietenul nostru!

Încântat de butada lui, biologul izbucni într-un hohot de râs zgomotos.

— Deci, un „fenotip eritrocitar rar"? repetă Emma, încercând să-și ascundă nerăbdarea.

— Este pur și simplu o expresie din jargonul biologilor, folosită pentru a desemna o grupă sanguină rară.

— Cum adică rară?

George Wood își drese glasul.

— Hm, cunoașteți principiul grupelor sanguine, domnișoară Emma?

— Da, mă rog, ca toată lumea. Știu că există patru grupe mari: A, B, AB și O. Și două tipuri de RH, pozitiv și negativ.

— Este un început, dar, de fapt, lucrurile sunt mult mai complicate. Puțin oameni știu totuși că există indivizi care nu sunt nici A, nici B, nici AB, nici O.

— Chiar?

— Grupa lor sanguină este numită „Bombay", de la numele orașului indian unde oamenii de știință au descoperit prima dată această particularitate. Alte persoane n-au nici RH pozitiv, nici RH negativ. Vorbim în acest caz de fenotipul RH nul. Și nu sunt decât două exemple dintre multe altele. Ca să simplific, o grupă sanguină rară se definește prin absența unuia sau a mai multor antigeni pe care-i găsim de obicei în sistemele altor grupe.

Vocea profesorului Wood își recăpătase vitalitatea. În mod evident, îi făcea plăcere să-și împărtășească cunoștințele.

— Specificitatea acestor fenotipi îi face să producă un anumit tip de anticorpi care riscă să provoace reacții de respingere în caz de transfuzie sau de grefă. Indivizii „Bombay" mai ales nu pot fi supuși unei transfuzii decât cu sânge prezentând aceleași caracteristici ca al lor.

Tânăra femeie puse în sfârșit întrebarea care îi ardea buzele:

— Dar „grupa Helsinki" vă spune ceva?

Biologul scoase o exclamaţie de satisfacţie.

— Ah, grupa Helsinki, bineînţeles! O grupă mai rară şi decât sticlele dumneavoastră de Porto din 1963! Îi numim aşa pe indivizii care au o combinaţie de fenotipuri eritrocitare extrem de rare. După ştiinţa mea, pe teritoriul american sunt înregistrate doar vreo douăsprezece persoane care au această grupă sanguină.

„Şi Matthew este unul dintre ei!"

Emma se simţi cuprinsă de emoţie. Migrena îi dispăruse. Încă nu ştia exact cum, dar era sigură că cheia misterului stătea în acea grupă sanguină foarte rară pe care o avea Matthew.

— O ultimă întrebare, domnule profesor, şi după aceea vă las să vă bucuraţi de vacanţa dumneavoastră. În ce împrejurări descoperim că avem un fenotip rar?

— Ei bine, se poate întâmpla în multiple circumstanţe: controlul unei sarcini, respingerea sângelui în timpul unei transfuzii, un fenotip mai dezvoltat la un pacient donator de sânge. Când un laborator descoperă o grupă rară de sânge, trebuie s-o semnaleze într-un registru naţional.

— Vă mulţumesc mult, domnule profesor, mi-aţi fost de mare ajutor!

— Contez pe dumneata pentru sticla mea de Porto! îi aminti el mai în glumă, mai în serios.

— Bineînţeles!

*

Emma îşi simţi din nou inima bătând cu putere. Găsise informaţia pe care o căuta de la bun început! Chiar dacă nu înţelegea încă foarte bine ce însemna acel lucru, avea certitudinea că apartenenţa lui Matthew la grupul Helsinki era epicentrul misterului care plana în jurul lui Kate.

„Păstrează-ţi calmul!"

Ca să-şi pună ordine în gânduri, Emma îşi concentră atenţia pe reflexiile de sidef şi absint pe care soarele le juca pe fundul paharului ei. Hotărî să facă bilanţul a ceea ce ştia despre Kate

şi Matthew. Începu prin a reconstitui traiectoria întâlnirii lor. Reîmprospătându-şi amintirile, rememoră cuvintele lui Sarah, prima soţie a lui Shapiro.

„Toamna lui 2006: Matt se duce la spital după ce s-a tăiat cu o foarfecă de grădină. La urgenţă, drumul lui se încrucişează cu cel al lui Kate, care este de gardă în ziua aia. Se simpatizează, ea îl îngrijeşte, îi pune câteva copci. Şi fără îndoială îi ia şi sânge...

Tânăra merse cu raţionamentul mai departe: „Dacă într-adevăr Kate a făcut teste de sânge, atunci ea a descoperit, văzând rezultatele, că Matthew are o grupă sanguină foarte rară: grupa Helsinki. După câteva zile iese cu el şi, la doar câteva luni după întâlnirea lor, îl ia în căsătorie. Dar de ce?"

Emma ridică privirea şi apariţia „cascadorului" îi întrerupse şirul gândurilor. Oleg Tarassov tocmai îşi dăduse cartela la recepţie şi se îndrepta spre ieşire.

Se lăsă în jos pe banchetă sperând să n-o observe şi îl urmări cu privirea cât putu de mult.

Cu telefonul lipit de ureche, părăsi barul şi ieşi din hotel în pas alergător.

— Romuald? Tarassov tocmai o şterge! O să-ncerc să-l urmăresc, rămâi pe recepţie! Am făcut o descoperire incredibilă.

— Şi eu am ceva să-ţi povestesc.

— Mai târziu, eu... Rahat!

— Ce se întâmplă?

— Cred că s-a urcat într-o maşină...

Îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a se proteja de soare. Portarul hotelului tocmai adusese în faţă un pick-up vişiniu masiv. El îi întinse cheile camionetei lui Tarassov, care se urcă la volan.

Emma se uită disperată după un taxi. Îi ceru portarului s-o ajute, dar camioneta se pierdea deja în circulaţie, dispărând încet-încet din câmpul ei vizual.

„Fir-ar să fie!"

— L-am pierdut, Romuald! A luat-o spre parc.

— Pe Boylston Street?

— Da.

— Ce maşină are?

— Un Dodge vişiniu masiv, dar...
— Pot să-l urmăresc eu!
— Nu! Să nu faci vreo...

*

Adolescentul îşi luă pe el geaca groasă cu guler de blană şi băgă mobilul în buzunar. Ieşi din cameră în grabă, coborând scările ca şi cum viaţa i-ar fi depins de asta. Năvălind în holul hotelului de lux, fu cât pe ce să dea jos o doamnă bătrână care înainta cu greu sprijinindu-se într-un cadru de mers, se împiedică de căţeluşul ei, un bichon maltez, şi intră într-un chelner care ducea nişte pahare de şampanie pe o tavă.

— Scuze, îmi pare rău, iertaţi-mă, eu...

Romuald se năpusti afară, în piaţa din faţa hotelului. Acolo, văzu un portar de la Four Seasons îmbrăcat într-o uniformă închisă la culoare, ornată cu nasturi aurii, care ajuta o familie să-şi descarce bagajele.

„Fă-o şi gata, nu-ţi pune întrebări!"

Motorul maşinii încă mergea. Într-o fracţiune de secundă, Romuald se aşeză pe scaunul şoferului şi acceleră brusc. Portiera se închise în timp ce SUV-ul demara într-un scrâşnet de pneuri, lăsând pe asfalt câteva urme de cauciuc.

23

Linia inimii

„Cine nu s-ar înfiora gândindu-se la nenorocirile pe care le poate cauza o singură legătură primejdioasă."

Choderlos De Laclos

Când ajunse pe bulevard, Romuald avea camioneta vişinie în câmpul său vizual. Din buzunar auzea urletele înfundate ale Emmei care încă mai vorbea cu el. Băiatul îşi puse din nou telefonul la ureche.

— Opreşte maşina şi întoarce-te imediat la hotel! ţipa Emma.

Ea mergea cu paşi repezi, îmbrâncind trecătorii de pe Boylston Street pentru a ajunge la hotel.

— Ai înţeles ce ţi-am spus?

— E singura noastră pistă concretă!

— Mergi cu o maşină furată şi nu ştii să conduci!

— Ba ştiu!

— O să faci un accident şi-o să ajungi la pârnaie!

— Nici nu se pune problema să renunţ.

De data acesta, Romuald îi închise telefonul în nas.

Pentru prima dată de la întâlnirea lor, Emma conştientiză pericolele la care îl expunea pe adolescent. Antrenându-l în ancheta ei, nu se gândise decât la ea. Acum, era îngrozită de inconştienţa ei, dar era prea târziu, pierduse orice control asupra tânărului francez.

Pătrunse în holul Hotelului Four Seasons şi se îndreptă spre ascensoare. Trebuia să se calmeze şi să reînnoade dialogul cu adolescentul. Formă din nou numărul lui. Băiatul răspunse.

— Mai trăiești, capsomanule? Bun, ascultă-mă, sunt de acord! Urmărește-l pe tip! Dar îți ordon să conduci cu prudență și să nu te lași depistat nici de el, nici de polițiști! Nu-ți asumi niciun risc și nu cobori din mașină sub niciun pretext, ai înțeles?

— Da, mămico!

— Și să nu-mi mai închizi niciodată telefonul în nas!

Mobilul lui Romuald scoase un semnal sonor strident. Băiatul se uită la ecran: capacitatea bateriei scăzuse la 7%.

Îi venea să-și smulgă părul din cap. Cum era posibil ca tocmai el, care își petrecea viața între telefon și calculator, să fi fost atât de neglijent?

— Mi se termină bateria. O să vă sun când am noutăți!

*

Emma intră în apartament furioasă pe ea însăși, copleșită de vinovăție și neputință. Nu mai putea să facă nimic pentru a-l ajuta pe Romuald. Doar să se roage.

Se strădui din răsputeri să nu se lase copleșită de emoții. Băiatul părăsise camera în grabă, lăsând monitoarele deschise și aplicațiile active. Se instală în fotoliul lui și se uită la ecran. În momentul plecării, Romuald scotocea prin arhivele cotidianului *Wall Street Journal*. Accesase unul dintre numeroasele articole pe care ziarul financiar i le consacrase lui Nick Fitch. Nu era un material recent. Datat 2001, articolul abia dacă avea lungimea unei știri transmise de o agenție de presă, dar conținutul lui era interesant.

Afacerea Nick Fitch

În timp ce produsul său vedetă, Unicorn, obține succes după succes, compania Fitch Inc. mai are un căpitan la bord?

„Ce se întâmplă cu Nick Fitch?" Întrebarea este pe toate buzele în Silicon Valley. Absența prelungi-

tă a cofondatorului şi primului acţionar la sediul societăţii începe să dea de gândit.
Două luni, asemenea unui şcolar leneş, Fitch a „chiulit" de la adunarea generală şi de la prezentarea noilor produse în faţa dezvoltatorilor.
Este o absenţă neobişnuită pentru un workaholic ca el, ceea ce a stârnit îngrijorarea investitorilor şi a dus la scăderea acţiunilor companiei la Bursă.
Întrebat în legătură cu acest subiect, ataşatul de presă al grupului a dat asigurări, într-un comunicat laconic, că „totul merge bine" în viaţa lui Nick Fitch, că acesta s-a resimţit doar de pe urma unei bronşite puternice şi că se va întoarce la post în curând.

Emma dădu clic pe alte linkuri. După toate aparenţele, Fitch se întorsese la post în zilele următoare. Acţiunile de la Bursă ale companiei crescuseră din nou vertiginos şi informaţia fusese încet-încet uitată, pierzându-se în meandrele Internetului.

Emma reciti sfârşitul articolului.

„O bronşită puternică? Cum să nu..."

Dădu din cap şi închise ochii pentru a se concentra.

„Şi dacă Nick fusese bolnav pe bune?"

Încet-încet, unele goluri se umpleau.

„Boala, sângele, medicina, sănătatea..."

Atâtea elemente se adăugau acum ca nişte perle la firul Ariadnei care o ducea progresiv la rezolvarea anchetei.

Emma deschise ochii şi se uită pe celelalte monitoare.

„Intranetul spitalului."

Se apropie de tastatură şi puse mâna pe mouse. Avu nevoie de cinci minute şi de mai multe operaţiuni pentru a înţelege cum putea să ajungă la dosarele pacienţilor şi să dea o căutare după un cuvânt-cheie.

Tastă mai întâi „Nick Fitch".

Niciun răspuns.

„Îţi faci iluzii degeaba."

Încercă apoi o nouă formulă: „Grupă + Helsinki".

Dosarul unui pacient se afişă pe ecran.

Îşi simţi inima bubuind. Niciodată nu fusese mai aproape de adevăr.

Era vorba de un oarecare P. Drake, actualmente internat la cardiologie în sediul din Jamaica Plain.

Dădu clic pentru a deschide fişierul. Imediat ce văzu prenumele bolnavului, piesele de puzzle începură să se aranjeze în mintea ei.

Bărbatul se numea Prince Drake.

„Prince Dark, Dark Prince... Prinţul Negru."

Era Nick Fitch. Omul de afaceri era în momentul acela spitalizat la Boston, în secţia de cardiologie a lui Kate!

Uluită de acea descoperire, Emma începu să citească dosarul medical cu atenţie. Îi luă ceva timp, dar înţelese esenţialul. Şi concluzia la care ajunse o înmărmuri.

Fitch se născuse cu un singur ventricul – o gravă malformaţie cardiacă congenitală care împiedica buna oxigenare a sângelui, făcând din el un „bebeluş albastru", adică un copil cianozat de care nu erau siguri că va ajunge la vârsta adultă.

La opt ani, suferise o intervenţie pentru a i se ameliora oxigenarea sanguină, urmată de două noi operaţii pe cord deschis după şapte şi respectiv zece ani.

Deşi acele intervenţii avuseseră meritul de a-l menţine în viaţă, ele nu făcuseră decât să întârzie scadenţa: mai devreme sau mai târziu, pentru a-şi continua viaţa, avea nevoie de o nouă inimă. O grefă aproape imposibilă, având în vedere grupa lui sanguină excepţional de rară, faimoasa grupă Helsinki. La patruzeci şi doi de ani, Nick Fitch era aşadar un soi de supravieţuitor miraculos. Ani de zile, în cea mai mare discreţie, fusese supus unei supravegheri medicale minuţioase. Se agăţase fără îndoială de viaţă cu o voinţă de fier şi cu o doză bună de noroc. Dar astăzi inima lui era pe cale să se oprească.

Emma apăsă pe touchpad pentru a derula documentul. Ultimele adnotări arătau că Nick Fitch era spitalizat de douăzeci şi patru de ore în aşteptarea unui transplant cardiac.

De data acesta, omul de afaceri îşi juca ultima carte: transplantul sau moartea.

Romuald se concentra pe condus. Trăsese o sperietură zdravănă când motorul SUV-ului „său" se oprise brusc la culoarea roşie a unui semafor de pe Beacon Street. Îi luase ceva timp să-l pornească din nou şi, pentru o clipă, crezuse că i-a pierdut urma cascadorului. Dar găsise camioneta vişinie pe autostrada care ocolea centrul oraşului pe la nord-est.

Pe o porţiune scurtă, circulaţia fu încetinită de o gâtuire a traficului produsă în dreptul intersecţiei care permitea accesul pe Interstate 93. De data acesta, în timp ce maşinile rulau bară la bară, Romuald mânui cu mare atenţie cutia de viteze, ca să nu mai aibă vreo surpriză. În Franţa, începuse deja să ia lecţii de condus asistat de tatăl lui, dar niciodată nu se gândise, nici măcar o clipă, că avea să se trezească atât de repede, singur, la volanul unei maşini.

Circulaţia se fluidiză rapid. Adolescentul stătea cu ochii pe vehiculul vişiniu, străduindu-se să nu fie reperat. Acum, camioneta Dodge rula cu viteză mare spre nord. Timp de un sfert de oră, traversară rezervaţia Middlesex Fells înconjurată de stejari, pini albi şi nuci, apoi maşina schimbă direcţia spre est, pentru ca, după vreo zece kilometri, s-o ia din nou spre nord pe drumurile secundare.

Îndreptându-se spre Lowell – un oraş industrial altădată înfloritor –, adolescentul se străduia să păstreze distanţa potrivită faţă de „ţinta" sa. Frumuseţea peisajului îţi tăia răsuflarea. Soarele desena la orizont dungi galbene şi portocalii care se contopeau într-un halou luminos. Cât vedeai cu ochii se întindeau imense suprafeţe imaculate şi lăptoase punctate de sclipirea vreunui lac sau de şuvoiul argintiu al vreunui curs de apă.

Chiar când se aştepta mai puţin, Romuald văzu camioneta virând brusc spre dreapta şi afundându-se într-o pădure de brazi pe un drum îngust.

„Unde naiba se duce?"

Adolescentul trase pe dreapta şi o sună pe Emma pentru a-i spune unde se află.

La Boston, soarele tocmai intrase în nori. În semiîntunericul camerei, Emma rămase multă vreme tăcută. În jurul ei, timpul

se oprise. În ciuda evidenţelor, îi era greu să accepte cumplitul adevăr pe care îl descoperise: Kate avea de gând să-şi ucidă soţul pentru a-i da o inimă amantului ei.

Încet-încet, totul devenea teribil de clar. Informaţiile obţinute de o săptămână încoace se legau formând plasa unei capcane de temut. În mintea ei se contura portretul unei femei. O femeie îndrăgostită nebuneşte, care îşi pusese inteligenţa în serviciul unui plan monstruos.

Emma vedea cu ochii minţii filmul întâmplărilor. Imagini, scene la care nu asistase, dar pe care era capabilă să le restituie în adevărul lor, chiar dacă nu le cunoştea detaliile.

„Mijlocul anilor 1990. Kate şi Nick trăiesc o poveste de dragoste pasională. Sunt făcuţi pentru a fi împreună şi pentru a se iubi. Frumuseţe magnetică, tinereţe, inteligenţă. Sunt fascinaţi unul de altul. Povestea lor de iubire este intensă şi neobişnuită. Ea se naşte în timpul acelei faimoase prime întâlniri pe care mi-a povestit-o Joyce Wilkinson, într-o zi de iarnă cu ninsoare, în restaurantul unei benzinării de pe autostradă. O poveste pe care Kate trebuie s-o pună mai presus de orice: ziua în care viaţa ei s-a schimbat complet, ziua în care s-au recunoscut, ziua în care Nick a salvat-o...

Dar Nick are un secret: o boală cardiacă despre care ştie că îi va fi fatală şi pe care o ascunde din copilărie. Poate fiindcă nu vrea să fie compătimit, cu siguranţă fiindcă nu vrea să piardă controlul companiei lui. Ştie că poate să moară în orice clipă şi nu vrea s-o împovăreze pe Kate şi s-o îndurereze. Aşa că ia distanţă, o face nefericită pentru a o forţa să se îndepărteze de el. Kate este disperată. Îşi pierde încrederea în ea, nu înţelege de ce Nick o respinge şi merge până într-acolo încât îşi face o operaţie estetică cu speranţa de a-l recuceri.

Ce se întâmplă atunci? Fără îndoială, Nick înţelege că se află pe un drum greşit şi că trebuie să-i spună adevărul celei pe care o iubeşte. O dezvăluire pe care Kate o primeşte cu uşurare. Nu numai că Nick este în continuare îndrăgostit de ea, dar iată că are ocazia să-l salveze şi ea la rându-i. O dezvăluire care o face să-şi întrerupă brusc rezidenţiatul în neurologie pentru a se orienta spre chirurgia cardiacă. Este începutul unei noi vieţi dedicate în întregime muncii, cercetării medicale şi supravegherii

stării de sănătate a lui Nick. Lucrările ei sunt strălucite şi explorează mai multe piste – tratamentele imunosupresoare, modificarea genetică a grupelor sanguine –, dar nu conduc la nimic concret astfel încât, în scurt timp, să-l poată ajuta pe Nick. Fiindcă se loveşte mereu de acelaşi obstacol: numai o grefă l-ar putea salva pe bărbatul iubit, dar ştie că grupa sanguină neobişnuită a lui Fitch va duce la respingerea oricărui organ provenind de la un individ care nu are grupa Helsinki."

*

„Până unde putem merge din dragoste?"

Până departe.

Foarte departe.

Există însă o limită dincolo de care puţine persoane sunt gata să se aventureze.

Kate o trecuse.

Cum se întâmplase? Care fusese momentul? Din nou, printr-un ciudat mimetism, Emma era aproape capabilă să „vadă" scena ca şi cum s-ar fi aflat în faţa unui ecran de cinematograf.

„Toamna anului 2006. În timpul unei gărzi fără sfârşit, un pacient mai şarmant decât ceilalţi se prezintă la camera de urgenţe a spitalului. Tipul se tăiase cu o foarfecă de grădină. Este un tânăr profesor de filosofie. Un bărbat politicos, inteligent şi amuzant. Kate se ocupă de el şi îi pune câteva copci. Simte că o place, dar tipul pare a fi genul fidel. Totuşi, nu se poate stăpâni să intre în jocul seducţiei. Cu ea, *toţi* bărbaţii se poartă aşa. Ceea ce n-o flatează şi nici n-o linişteşte. Fiindcă de mult timp ea duce o altă bătălie. Un alt război.

Şi totuşi, în după-amiaza aceea, se simte relaxată. Ce se întâmplă de fapt? Poate că a avut o zi grea şi Matthew a făcut-o să râdă, poate că e impresionată de erudiţia lui, poate că el nu încearcă s-o agaţe, iar ea nu se simte în pericol. Aşa că acceptă să meargă la o Cola cu el.

Este începutul lunii octombrie. În plină vară indiană. Un soare auriu inundă parcarea spitalului în care staţionează camionul Crucii Roşii pentru donarea de sânge. Stau amândoi acolo şi îşi

beau cutia de Cola. Aşa cum are obiceiul, Kate încearcă să-şi convingă pacientul să doneze sânge. Îşi laudă campania, îi spune că ea e cea care se ocupă de această operaţiune, că ar fi drăguţ din partea lui să participe. El o ascultă fără s-o audă. O priveşte dându-şi o şuviţă de păr blond după ureche. Gândul îi zboară la Grace Kelly în filmele lui Hitchcock. Se întreabă dacă există vreun bărbat care are norocul să se trezească în fiecare dimineaţă lângă această femeie. Şi este imediat gelos pe el. Se gândeşte deja cum să facă pentru a avea şansa s-o revadă. I se pare nostim că ea insistă atât ca el să doneze sânge. Îi răspunde că nu poate s-o facă fiindcă a mâncat. Ea îi spune că nu e grav. El zice că îi este frică de ace. Ea îi propune să-l însoţească. El cedează cu plăcere.

Apoi fiecare îşi reia viaţa. Poate că şi-au dat numerele de telefon, dar nu e sigur. În mintea lui Kate, amintirea nu va dura prea mult. Deja începe să dispară, când, două zile mai târziu, doctoriţa vede rezultatele analizelor de sânge.

Mai întâi, nu-i vine să-şi creadă ochilor şi cere laboratorului să refacă analiza pe un alt eşantion. Rezultatul se confirmă: Matthew are într-adevăr grupa Helsinki! Matthew este născut în acelaşi an cu Nick. Are aceeaşi morfologie. Este «donatorul perfect».

Cum să nu vadă în asta un semn de la Dumnezeu? O ocazie incredibilă, care nu se va mai repeta niciodată.

Ce se întâmplă în mintea lui Kate în acel moment? Ce simte ea când înţelege că singurul mod de a-l salva pe bărbatul iubit este să devină asasină?

Cum trecem graniţa dintre iubire şi nebunie?"

*

Telefonul sună în gol mai multe secunde până s-o scoată pe Emma din gândurile ei.

— Da, Romuald. Unde eşti?

— La vreo zece kilometri sud de Lowell. Camioneta cascadorului tocmai a luat-o pe un drum forestier.

— Am înțeles. Tipul are probabil vreo cabană sau ascunzătoare prin zonă. Acum, că-i știm bârlogul, întoarce-te repede la hotel!

Adolescentul ezită. Emma auzi huruitul motorului de la SUV.

— Întoarce-te, Romuald! Am multe lucruri să-ți povestesc. Trebuie să luăm o hotărâre!

Dar adolescentul n-o mai asculta.

— Romuald, te rog!

Băiatul își șterse ochelarii. Nu se putea opri acum, la jumătatea drumului. Să nu afle ce se găsea la capătul lui ar fi fost pentru el o lipsă de curaj, o înfrângere personală.

Își puse ochelarii înapoi la ochi și apăsă pe pedala de accelerație.

— Mă duc să văd, îi zise el Emmei. Îmi las mobilul deschis.

Aruncă un ochi spre baterie – era la trei la sută –, apoi intră și el în pădure. Drumul era acoperit de un strat gros de zăpadă, dar pneurile enorme ale camionetei Dodge făcuseră cărare.

Cu cât se afunda în pădure, cu atât se întuneca mai tare. Soarele dispăruse, ascuns de brazii deși. Șerpui astfel prin semiîntuneric vreo jumătate de kilometru.

La celălalt capăt al firului, Emma era foarte îngrijorată.

— Mai ești acolo, capsomanule?

— Da, dar am ajuns într-o fundătură.

Adolescentul își încleștă mâinile pe volan. La capătul cărării, camioneta făcuse cale întoarsă și acum era în fața lui.

— Mașina e aici, dar...

El mijii ochii.

— Dar ce?

— Cred că nu mai e nimeni la volan.

— Romuald, pleacă acum de-acolo!

— Da, e mai prudent, recunoscu el.

Acum, chiar i se făcuse frică. În câteva secunde, pădurea devenise opacă și părea că îl înghite. Încercă să dea înapoi, dar drumul era îngust și mașina se afundă în zăpadă.

„Fir-ar să fie!"

Îl trecură toate năduşelile. Trase frâna de mână şi ieşi afară în frig. O mantie de tăcere învăluia pădurea. Câţiva fulgi se desprindeau din ramuri şi dansau prin aer.

— E cineva aici? întrebă el cu o voce tremurătoare.

Niciun răspuns.

Făcu câţiva paşi pentru a se apropia de camionetă şi se uită pe geam.

Nimeni.

Observă că portiera nu e încuiată. Se pregătea s-o deschidă, când auzi un scârţâit de paşi în zăpadă. Se întoarse brusc şi într-o clipită zări o umbră neagră care se năpusti asupra lui.

Deschise gura să urle, dar patul unei arme îl lovi în cap.

Şi îşi pierdu cunoştinţa.

Emma auzise nişte zgomote înăbuşite şi intră în panică.

— Capsomanule, mă auzi? întrebă ea cu vocea plină de îngrijorare. Spune-mi ce se întâmplă, Romuald! Te rog!

Cu ochii plini de lacrimi, Emma nu-şi mai putu continua rugămintea. La capătul celălalt al firului se auzea doar un ţârâit prelung.

Legătura era întreruptă.

Partea a șasea

Dincolo de limită

24

Heroes and Villains

„Plânge-i pe cei care se tem,
căci îşi creează propriile spaime."
Stephen King

Se lăsase noaptea când camioneta vişinie ajunse în apropierea zonei industriale din New Hartland, între Nashua şi Salem, la frontiera dintre New Hampshire şi Massachusetts.

La prima vedere, locul era protejat cu gard de sârmă şi scânduri, dar nu suficient de mult pentru cineva care chiar voia să pătrundă în incintă. Camioneta Dodge trecu prin faţa intrării principale, o luă încet pe o alee cu pietriş lăturalnică şi ajunse în faţa unei porţi mari din fier forjat legate cu un lanţ. Cascadorul frână brusc şi coborî din maşină înarmat cu un cleşte şi cu o foarfecă de tăiat tablă. La lumina farurilor, nu-i trebuiră decât câteva secunde pentru a debloca cele două batante ale porţii. Urcă înapoi în cabina camionetei şi îşi continuă drumul.

Înghesuit între râu şi fosta cale ferată, locul ajunsese încet-încet în proprietatea statului în cursul anilor 2000. Camioneta traversa un peisaj sordid care se întindea pe mai multe hectare: hangare şi depozite abandonate, uzine cu ferestre zidite, terenuri virane.

Oleg Tarassov intră cu maşina într-un hangar foarte lung, care adăpostise odinioară abatoarele comitatului Hillsborough. Fusese ultima întreprindere din zonă care îşi pusese lacătul pe poartă în urmă cu trei ani, şi o parte a halelor, cumpărate de un dezvoltator imobiliar, erau încă alimentate cu energie electrică.

Municipalitatea încercase să reabiliteze zona elaborând, împreună cu investitori privaţi, nişte proiecte de amenajare a unor perimetre şi spaţii de animaţie culturală şi de agrement, dar, din cauza crizei economice, nu se mai făcuse nimic. Terenurile erau tot în paragină, sediile dezafectate şi clădirile în ruină, spre marea bucurie a boschetarilor, a bandelor de răufăcători şi a drogaţilor.

Tarassov sări din camionetă şi apăsă pe întrerupătoare. O lumină pâlpâitoare şi slabă inundă depozitul.

Fără menajamente, îl târî pe Romuald jos din maşină şi îi trase câteva palme pentru a-l face să-şi recapete cunoştinţa.

Fără succes.

Tarassov era îngrijorat. Examinase cu atenţie paşaportul pe care îl găsise într-unul dintre buzunarele puştiului: era minor şi străin. De ce îl urmărise de la Hotelul St. Francis şi până acolo? Avea vreo legătură cu contractul pe care trebuia să-l ducă la îndeplinire în acea noapte? Rememoră evenimentele din timpul zilei. Amintindu-şi de tânăra care luase liftul cu el la hotel, avu o tresărire de nemulţumire. Acum, că se gândea la asta, era sigur că femeia avusese un comportament ciudat. Şi ea îl urmărea? Dar de ce? Fusese totuşi cât se poate de prudent. Aşa cum se întâmpla adesea, punctul slab al contractului era persoana care dădea ordinele. Nu ştia dacă s-o sune pe Kate Shapiro, dar înţelegerea era categorică: niciun telefon, niciun contact, nicio urmă. Ci pur şi simplu executarea a ceea ce se convenise. Se întrebă dacă suma promisă merita osteneala de a merge mai departe. Conchise că da. Femeia fusese corectă. Îi dăduse deja două tranşe de câte cinci sute de mii de dolari. Nu ştia unde găsise tot bănetul ăla şi nu era treaba lui, dar se părea că tipa avea acces la cash. Şi bancnotele nu erau marcate. Mai avea de recuperat un milion de dolari. Decise aşadar să meargă până la capăt cu contractul.

Aşteptând să-l interogheze pe puştiul care zăcea pe jos tot inconştient, cascadorul luă un scaun din fier, îl curăţă de pânzele de păianjen şi se aşeză la o masă metalică. Băgă o ţigară în gură, o aprinse şi puse cutia de chibrituri pe masă. După ce trase primul fum din ea, scoase un laptop din geantă, îl deschise

şi consultă dosarul detaliat în care îşi notase toate informaţiile cu privire la bărbatul pe care trebuia să-l ucidă.

*

Romuald începea să zărească o lumină portocalie care pâlpâia în faţa ochilor săi. Un bâzâit înfundat îi persista în cap şi o durere ascuţită îi sfredelea ţeasta. Era culcat pe un pământ tare şi îngheţat. Încercă să se ridice, dar constată că are mâinile legate cu nişte cătuşe din plastic.

„Unde naiba sunt?"

După câteva clipe, îşi dădu seama că se află într-un hangar cu ziduri de beton. Încercă să scape de legăturile de la mâini, dar firele de plastic îi intrară în carne. Se strâmbă de durere şi înţelese că nu va reuşi să se elibereze.

În timp ce îi dădeau lacrimile, văzu un bărbat care înainta spre el cu paşi hotărâţi. Făcu eforturi să se aşeze în fund, ba chiar încercă să se ridice în picioare, dar una dintre cizmele lui Tarassov îi strivi pieptul.

— Nu mişca!

Terorizat, adolescentul nu îndrăzni nici măcar să ridice privirea.

— De ce mă urmăreai? întrebă el, apăsând cu cizma pe pieptul băiatului.

Romuald închise ochii şi se chirci.

— DE CE? urlă Tarassov atât de tare, încât adolescentul izbucni în plâns.

Înfuriat la culme, rusul îi dădu un picior în coaste. Lui Romuald i se tăie răsuflarea, apoi, după ce încasă lovitura, îl apucă un acces de tuse violentă.

Cu o forţă extraordinară, Tarassov îl apucă de geacă şi îl târî într-o încăpere fără ferestre, cu pereţii şi plafonul îmbrăcaţi în metal. Cascadorul îi dădu drumul şi băiatul căzu cu greutate pe pământ, apoi închise uşa în urma lui. Puştiului nu-i luă mult timp ca să înţeleagă unde se află. Un vânt îngheţat îi mângâia faţa. Ridică ochii. Aerul rece ieşea din suflanta unui evaporator enorm. Era închis într-o cameră frigorifică.

Boston

Zellig Food, magazin de delicatese

Matthew îşi împingea coşul de cumpărături, încercând să-şi croiască drum până la raionul de fructe şi legume.

— Mai repede, tati, mai repede! ţipa Emily, agăţându-se de scăunelul pentru copii al coşului.

Matthew o mângâie pe fetiţă pe obraz şi luă o legătură de pătrunjel, un mănunchi de frunze de tarhon şi nişte ceapă.

După ce ocoli un raft, văzu în sfârşit şi cartofii de Noirmoutier[1] după care era înnebunită nevastă-sa. Fusese deja într-o groază de aprozare şi magazine de trufandale fără a reuşi să pună mâna pe acele minunăţii. În seara aceea, voia ca totul să fie perfect. Pregătise o masă de sărbătoare cu toate felurile de mâncare preferate al lui Kate. În ciuda preţului lor exorbitant, îşi puse în pungă destul de mulţi cartofi, apoi verifică lista pentru a se asigura că nu lipseşte nimic şi se îndreptă spre casele de marcat.

— Tati, am uitat băutura pentru Moş Crăciun! strigă Emily.

— Da, ai dreptate, zise el, făcând stânga împrejur.

Se opri la raionul de produse proaspete de unde aleseră împreună o cutie cu lichior de ouă.

— O să-i adăugăm un pahar zdravăn de bourbon. Aşa îi place lui Moş Crăciun şi, pe frigul ăsta, n-o să-i facă rău, adăugă el, făcându-i cu ochiul fetiţei.

— Bună idee! se amuză ea.

Matthew îi zâmbi şi el, notându-şi în minte să nu uite să bea paharul înainte ca Emily să-şi facă apariţia în salon a doua zi dimineaţă.

*

Romuald era înţepenit de frig. Se făcuse ghem, cu genunchii strânşi la piept, şi îşi îngropase faţa în gluga de blană a gecii. Se uită la ceasul de la mână. Trecuseră mai mult de douăzeci

[1] Insulă în Oceanul Atlantic unde se cultivă cei mai scumpi cartofi din lume, ce pot ajunge până la şapte sute de dolari kilogramul. (N. tr.)

de minute de când se afla în camera frigorifică. Nişte paleţi din lemn rupţi stăteau grămadă într-un colţ al încăperii. Făcuse rapid, din priviri, turul acesteia. Pereţii erau plini de mucegai şi de rugină. Îi era imposibil să oprească instalaţia frigorifică din interior. Îi era imposibil să descuie uşa.

Îşi suflă cu disperare în mâini pentru a încerca să se încălzească. Dârdâia, buzele îi tremurau, dinţii îi clănţăneau, iar inima îi bătea mai repede, ca după un efort prelungit.

La început, se mişcase de pe un picior pe altul ca să nu îngheţe stând pe loc, dar frigul era mai puternic, amorţindu-l cu totul, pătrunzând prin haine şi făcându-i pielea ca de găină.

Deodată, când nici nu se mai aştepta, un zgomot de decompresiune se suprapuse cu bâzâitul din camera frigorifică. Uşa se deschise şi cascadorul înaintă încet spre el cu un pistol într-o mână şi un cuţit în cealaltă.

— Este cumplit de frig, nu-i aşa? zise el, aplecându-se spre adolescent. Până nu-l simţi pe pielea ta, nu-ţi închipui ce tortură poate reprezenta.

Dintr-o lovitură de cuţit, tăie legătura de plastic care îi rănea încheieturile lui Romuald. Aproape târându-se, adolescentul ieşi din camera frigorifică.

Tarassov îl urmări cu privirea. Ştia ce ravagii face o schimbare bruscă de temperatură. Lui Romuald i se tăiase răsuflarea. Tuşea zgomotos, îşi frecţiona umerii, braţele, faţa, dar tot îi era aproape la fel de frig. Numai aerul mai cald pe care îl inspira cu lăcomie îl făcea să se simtă un pic mai bine.

Tarassov nu-i lăsă decât câteva clipe de răgaz.

— N-o să-ţi pun întrebarea de zece ori, îl preveni el. Alternativa este simplă: ori îmi răspunzi imediat, ori te întorci la gheţărie şi nu mai ieşi niciodată de-acolo!

Cu ochii închişi, Romualt continua să gâfâie. Tarassov îşi reluă ameninţările:

— Crezi că ce-ai trăit acum este infernul, dar te-nşeli. N-a fost decât începutul. Gândeşte-te bine! Eşti la dracu-n praznic. Poţi să ţipi cât vrei, că n-o să te audă nimeni. Dacă nu vorbeşti, o să crăpi aici, singur, încet şi în chinuri.

Romuald deschise ochii şi aruncă o privire rapidă în jur. Nici urmă de vreo ieşire, ca să tragă nădejde că va fugi. Nici urmă de vreun loc în care să se ascundă.

Ivan se postă în faţa lui.

— Te întreb pentru ultima oară! De ce mă urmăreai?

Adolescentul avu un nou acces de tuse. Tarassov se enervă şi îl apucă de păr.

— Îmi răspunzi sau nu?

Adunându-şi toată energia, Romuald lăsă brusc capul în jos şi îl izbi cu scăfârlia în torace pe agresorul său.

Luat prin surprindere, rusul o încasă în plin. Adolescentul profită şi o luă la fugă, dar cascadorul îi stăvili elanul printr-o lovitură de picior.

— Unde aveai de gând să pleci?

Romuald căzu lat pe masa metalică pe care Tarassov îşi pusese lucrurile.

Într-o secundă, asasinul se aruncă asupra lui şi îl luă la bătaie. Directă în stomac, croşeu, cot în coaste: ploaia de lovituri nu mai contenea. După ce Romuald căzu jos, cafteala continuă cu piciorul.

Când furtuna se potoli, adolescentul, năucit, nu mai avu putere să se ridice. Tarassov îl apucă de geacă şi îl târî din nou până în camera frigorifică.

— *Йди к черту!*[1] urlă el închizând uşa metalică.

Se asigură că e bine zăvorâtă şi se întoarse în depozitul principal. Ridică masa pe care adolescentul o răsturnase şi îşi adună de pe jos laptopul, pachetul de ţigări şi cheile. Se asigură că notebook-ul nu se spărsese şi îl băgă în geanta pe care o puse apoi în camionetă, pe locul pasagerului. Scoase o ţigară şi se uită la ceas.

„O fumez mai târziu", îşi zise el punând ţigara la loc în pachet.

Se îndreptă spre capătul hangarului unde se afla un şir de boxe închise cu nişte uşi metalice. O deschise pe prima, în care era garată o motocicletă ce semăna cu un *chopper* din anii 1970. Era o Harley Davidson „Fat Boy" cu burtă galbenă, plină de ornamente cromate.

---

[1] „Să te ia dracu'!" (rusă în original). (N. tr.)

Scoase motocicleta din „garaj" și o duse la lumină: vehiculul avea un rezervor enorm, pneuri mari, un cadru agresiv și jante performante.

Verifică dacă pistolul Glock este în tocul lui, în partea dreaptă a pieptului, apoi mai strecură o altă armă, mai mică, într-o teacă de la gleznă. Își puse o cască pe cap, îmbrăcă o geacă groasă și încălecă motocicleta.

Călcă pedala și activă receptorul GPS-ului de pe tabloul de bord pentru a introduce coordonatele locuinței lui Matthew Shapiro. Aproape instantaneu, sistemul de geolocalizare calculă diferitele trasee pe care se putea ajunge în Beacon Hill. Tarassov îl alese pe cel mai rapid. Își puse mănușile, se mai uită o dată la ceas și înaintă până la intrarea în depozit. Apăsă pe întrerupător pentru a stinge lumina și părăsi fostul abator.

*

Motocicleta ieșise de pe șoselele întortocheate din jurul orășelului Windham și mergea pe Interstate 93 în direcția Boston. Cu fața în bătaia vântului, Oleg Tarassov conducea cu viziera deschisă, lăsându-se legănat de bâzâitul motocicletei. Nu era deloc aglomerație. În ritmul acela, avea să ajungă în oraș în mai puțin de patruzeci de minute.

Rămânând concentrat asupra drumului, rusul se gândi la neobișnuitul contract pe care îl avea de executat. Ar fi fost mai simplu să-i tragă un glonte în cap lui Matthew Shapiro sau să-i taie beregata. Dar Kate Shapiro fusese foarte clară: nu voia niciun fel de armă. Fiindcă o armă de foc sau un cuțit ar fi dus la o anchetă de poliție. Iar ea ținea morțiș ca polițiștii să nu-și bage nasul în acea „afacere".

Chiar și în acea după-amiază îi repetase că îi va da și ultima tranșă de bani numai dacă planul se va derula exact așa fusese prevăzut: soțul ei trebuia să moară într-un accident violent. Un accident care să îi va provoace un traumatism cranian urmat de o hemoragie cerebrală.

Oleg înghiți în sec. Kate îl alesese fiindcă, pe vremea când era mai tânăr, în Rusia, începuse să studieze medicina și lucrase

ca infirmier. Nu-i era deci greu să înţeleagă exact instrucţiunile doctoriţei: să distrugă total şi ireversibil sistemul nervos central al lui Matthew Shapiro, dar fără a se atinge de restul corpului. Altfel spus, să simuleze un accident pentru a-i distruge creierul, dar să-i păstreze intacte organele. În caz de moarte cerebrală, inima mai putea să bată încă douăzeci şi patru de ore, aparatele de reanimare permiţând menţinerea oxigenării sângelui.

Din principiu, Tarasson nu încerca niciodată să înţeleagă motivaţiile clienţilor săi. Şi nici nu-i judeca. Fiecare avea motivele lui. Totuşi, planul machiavelic pus la cale de acea femeie făcea să-i îngheţe sângele în vine. Mersese cu detaliul până acolo, încât îi sugerase chiar ea locul accidentului. Şi era o idee a dracului de bună!

„Cornişa" era o rampă îngustă din beton situată nu pe coasta falezei, ci pe o ridicătură de teren care îţi permitea să ocoleşti un nod rutier. Dacă ştiai de existenţa ei, câştigai timp preţios legând Connoly Avenue de Rope Street, o micuţă arteră situată în spatele gării din Jamaica Plain.

Deşi, din cauza configuraţiei drumului, nu era permisă circulaţia cu viteză mare, în ultimii doi ani, trei motociclişti îşi găsiseră moartea acolo. Şi asta din cauza parapeţilor de siguranţă de pe marginea şoselei, a căror periculozitate le fusese semnalată autorităţilor de către asociaţiile de motociclişti. Era vorba de distanţa care separa bara metalică de sol, un spaţiu gol de cincizeci de centimetri care se putea transforma cu uşurinţă în ghilotină dacă, după o alunecare, motociclistul nimerea din nefericire sub bară. La interval de câteva luni, doi bărbaţi îşi văzuseră cu groază casca înţepenită în spaţiul gol al parapetului, în timp ce un altul se izbise de unul dintre stâlpii barelor de siguranţă. Acele trei decese în acelaşi loc atrăseseră atenţia celor de la primărie. Se începuse atunci căutarea unor soluţii pentru ameliorarea siguranţei pe tronsonul cu pricina. Între timp, municipalitatea se degrevase de responsabilitate interzicând accesul motocicletelor pe acel drum.

Dar cine respecta cu adevărat interdicţia?

După părerea lui Kate, în niciun caz soţul ei.

Oleg își lăsă în jos viziera căștii. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și ieși din rând pentru a depăși un șir de camioane. Înmulțirea panourilor indicatoare anunța apropierea orașului. Își spori atenția ca să nu rateze ieșirea 26 în direcția Storrow Drive. Așa cum îi indica GPS-ul, merse pe autostrada care urma cursul lui Charles River până la intersecția cu Beacon Street. Apoi o luă spre Copley Square, intră pe Mount Vernon Street și ajunse la Louisburg Square. Își parcă motocicleta sub copacii din piață, își scoase casca și scoase o țigară. Se scotoci prin buzunare, dar nu găsi cutia cu chibrituri. Frustrat că nu poate să fumeze o țigară, se uită urât la fereastra pe care i-o indicase Kate Shapiro.

Prin geam, distingea când și când silueta unui bărbat și a unei fetițe.

Îi părea rău pentru el, dar, în mai puțin de douăzeci de minute, bărbatul acela avea să fie mort.

*

— Sunt frumoase desenele mele? întrebă Emily, întinzându-i tatălui său trei foi cartonate.

Matt le privi cu atenție. În mijlocul unei simfonii de culori, se distingeau cu claritate renii care trăgeau sania lui Moș Crăciun, o prințesă și un om de zăpadă. Nu era deloc rău pentru o fetiță de trei ani și jumătate.

— E nemaipomenit, scumpo! se entuziasmă el, mângâindu-i părul. Mami o să fie mulțumită că ne-ai ilustrat așa frumos meniurile. O să le pui pe masă?

Emily dădu din cap și se repezi spre colțul în care se afla masa, se cățără pe un scaun și puse în fiecare dintre cele trei farfurii meniul din acea seară specială, constituit din felurile de mâncare preferate ale mamei sale:

Carpaccio de scoici Saint-Jacques cu caviar

Supă de anghinare servită cu brioșă cu trufe

Stridii Rockefeller

Homar gătit în marmită cu cartofi de Noirmoutier

Tartă cu nuci pecan și ciocolată

— Fii atentă să nu cazi! zise Matthew, supraveghind-o de departe.

Își șterse mâinile pe șorț, recapitulând în minte ingredientele garniturii pentru stridiile Rockfeller: usturoi, unt, pătrunjel, tarhon, hașme, bacon, pesmet, ulei de măsline și piper de Cayenne.

Se uită la ceasul cu pendulă. Nu mai era mult până venea Kate. Verifică dacă pusese la rece sticla de șampanie pe care o păstrase pentru ocazia aceea, se întrebă dacă nu cumva trebuia să dea drumul la cuptor controlă să vadă dacă s-au fiert cartofii.

— Tati, mi-e foame! se plânse Emily.

Matt ridică privirea spre ea. Fetița se întorsese să se joace sub brad.

— Peste câteva minute, scumpo!

Ghirlandele străluceau în nuanțe de roz, argintiu și albastru, creând în jurul fetei un halou feeric care o făcea să semene cu o prințesă.

— O să-ți fac o poză lângă brad și o să i-o trimit lui mami ca s-o fac să vină mai repede acasă, decise el.

Tocmai își luase telefonul, când acesta îi vibră în mâini.

Era soția lui.

25

În valea umbrelor

„Fatalitatea, asemenea unui vânt furios, ne împiedică să mergem unde vrem, ne despoaie și ne lasă în fața propriilor ochi așa cum suntem, și nu așa cum credeam să suntem."

Arthur Golden

24 decembrie 2010
Jamaica Plain (suburbie a Bostonului)
Ora 20.59

Camera de spital era scăldată într-o lumină alburie. În așteptarea transplantului, Nick era în comă. De acum, viața omului de afaceri nu mai atârna decât de aparatul de respirație artificială de lângă pat. Kate miji ochii, verifică perfuziile, constantele și buna funcționare a cardiografului. Apoi se aplecă și îi dădu o sărutare iubitului ei.

„Pe curând! Nu-ți face griji. Mă ocup eu de tot."

Închise ochii pentru a se îmbărbăta, apoi respiră adânc, își scoase halatul alb și ieși din cameră.

„Nu renunța! Urmează planul!"

Luă liftul până la parter și-i salută pe puținii colegi cu care se întâlni pe culoarul ce ducea la urgență.

„Nu pierde timpul!"

După cum se aștepta, în spital era liniște. În afară de rănile provocate de cutitul pentru stridii, seara de Crăciun era întotdeauna mai puțin agitată decât cea de Revelion. Până și camera de odihnă a medicilor, în pofida decorațiunilor ei, părea lovită de un soi de moleșeală.

Kate îşi luă din vestiar paltonul, geanta şi telefonul mobil. Prima dată îl sună pe soţul ei. Vorbi cu el continuând să meargă pe coridorul lung care ducea la parcare, jucându-şi la perfecţie rolul de soţie model, anticipând cu exactitate fiecare reacţie a lui Matt.

— Bună, iubitule! Uite acum ies din spital, dar maşina mea şi-a dat duhul în parcare! minţi ea. Ai avut dreptate, trebuie să scap odată de rabla asta!

— Ţi-am spus-o de o mie de ori! remarcă Matthew.

— Dar e Mazda mea! E prima maşină pe care mi-am cumpărat-o când eram studentă!

— Asta se întâmpla în anii '90, draga mea, şi chiar şi-atunci era deja o maşină „la mâna a doua"...

— O să-ncerc să prind un metrou.

— Glumeşti? La ora asta? Vin să te iau cu motocicleta!

— Nu, e foarte frig afară. Şi a început să cadă un amestec de ploaie şi zăpadă, nu e prudent, Matt!

Ştia foarte bine că el avea să insiste. Îl lăsă să-şi joace rolul de bărbat protector şi abia după aceea „cedă".

— Bine, dar fii atent cum conduci! zise ea, trecând de uşile automate.

Închise telefonul şi ieşi în parcare.

Frigul era tăios, dar ea nici nu-l simţi.

*

Ora 20.03

Sameer Naraheyem răsuci cheia în contact şi camionul părăsi curtea morii de făină AllWheat, aflată în partea de est a zonei industriale din Jamaica Plain.

Era ultima livrare pe care o mai avea de făcut, apoi se putea întoarce acasă la soţia lui, Sajani. Avusese o zi lungă şi grea. În mod normal, Sameer n-ar fi trebuit să lucreze în Ajunul Crăciunului, dar patronul lui îl sunase de urgenţă dis-de-dimineaţă pentru a-i cere să înlocuiască pe neaşteptate un şofer care lipsea. Deşi el şi soţia lui plănuiseră să-şi petreacă ziua în familie, Sameer nu

îndrăznise să refuze „propunerea" şefului. Se aflau în plină criză economică şi Sajani era însărcinată, aşa că nu era momentul să riște să-şi piardă slujba.

Se uită la ceasul de pe tabloul de bord.

„Să n-o mai lungesc!"

Trebuia să livreze încărcătura de făină la o fabrică din Quincy, la sud de Boston, până la ora 22.00.

Acceleră uşor, depăşind limita de viteză permisă.

Nu-şi imagina că, peste câteva minute, avea să omoare pe cineva cu camionul lui.

*

Ora 21.05

Kate intră în parcarea amenajată în aer liber şi se duse să-şi ia maşina. Când ajunse în faţa locului şaizeci şi şase, descoperi cu stupefacţie că e gol. Cineva îi furase automobilul...

„Nu se poate!"

Când venise după-amiază, îşi parcase maşina în locul ei obişnuit, era sigură de asta.

Simţi cum o cuprinde furia şi ezită, neştiind ce să facă. Trebuia să-l sune pe asasinul plătit ca să-i dea undă verde înainte ca Matt să plece de acasă. Dar pentru ca planul să reuşească, trebuia totodată să fie prima care ajunge la locul „accidentului".

Voia cu orice preţ să fie acolo la sosirea echipajelor de urgenţă şi să profite de efectivul redus al acestora cu ocazia Crăciunului. Mai întâi, avea de gând să se folosească de dublul ei statut de medic şi de soţie a victimei. Va cere să ţină trupul lui Matthew „sub supraveghere" până la spital, va grăbi angiografia care va trebui să ateste moartea cerebrală, se va asigura ea însăşi că inima îi va fi menţinută în mod artificial în stare de funcţionare şi va rezolva rapid problema consimţământului de donare a organelor. În acea dimineaţă, nu uitase să verifice dacă în portofelul soţului ei se afla carnetul de donator de organe pe care îl obţinuse în urmă cu trei ani la insistenţele ei. Ştia că pe ea o vor întreba medicii şi-i vor cere să ia o decizie. Asta fiindcă soţul ei nu era

în relații prea bune cu părinții lui, care trăiau în Florida, și alte rude la Boston nu avea.

Planul ei avea să reușească cu condiția ca lucrurile să meargă foarte repede. Odată ce prelevarea va fi hotărâtă, laboratorul va face un bilanț serologic și va stabili starea organelor cu ajutorul radiografiei. În urma acesor examinări, ele vor fi orientate spre beneficiarii potențiali și compatibili. Nick figura pe lista prioritară, „lista roșie" și avea să fie identificat imediat. Kate urmărea de două luni orarul echipelor de medici și, cum nu putea să-l opereze ea însăși pe Nick, se asigurase că în acea noapte va fi de gardă unul dintre cei mai competenți chirurgi cardiaci ai spitalului.

Zile, luni, ani în șir, planificase *totul*.

Singurul lucru pe care nu-l prevăzuse era că i se va fura mașina din nenorocita aia de parcare.

„Nu-ți pierde calmul!"

Kate nu se gândise la o asemenea problemă, dar trebuia să-și păstreze sângele rece. Ca la șah. Îi veniră în minte cuvintele lui Tartacover, un maestru al disciplinei: „Tactica înseamnă să știi ce trebuie să faci atunci când e ceva de făcut. Strategia înseamnă să știi ce să faci atunci când nu mai e nimic de făcut."

Se duse alergând la ghereta în care stătea gardianul însărcinat cu paza parcării și îi semnală furtul automobilului ei.

— Este imposibil, doamnă! Sunt de serviciu de la prânz. Știu foarte bine cum arată mașina dumneavoastră și vă asigur că n-a ieșit din incinta spitalului.

— Și totuși, după cum vedeți, nu mai este acolo!

— Înseamnă c-ați parcat-o în altă parte! Se-ntâmplă mereu. Săptămâna trecută, domnul doctor Stern tot așa credea că i s-a furat mașina, un Porsche, când de fapt venise la spital cu taxiul.

— Doar nu sunt nebună!

— N-am zis asta! O s-arunc o privire la etajele inferioare, zise el arătând spre monitoarele camerelor de supraveghere.

Kate făcuse deja stânga împrejur, când gardianul o interpelă.

— V-am găsit mașina, doamnă! La nivelul – 3, locul o sută douăzeci și cinci! anunță el arătând spre ecran, cu fața luminată de un zâmbet victorios de parcă ar fi zis: „Doctorii ăștia sunt toți niște idioți..."

Kate renunță la lift și se repezi pe scările care duceau la parcarea subterană.

Imbecilul ăla de gardian avea dreptate. Mazda ei era parcată la ultimul nivel.

Dar cum era posibil? Avea un loc pe numele ei la suprafață. Nu parcase *niciodată* acolo. Era clar că cineva îi mutase mașina. Dar de ce? Avea vreo legătură cu faptul că-și pierduse cheile la începutul săptămânii? Întrebările i se îmbulzeau în minte, dar preferă să le ignore.

Se uită la telefon. Nu avea semnal. Normal, era la subsol.

Își descuie mașina, răsuci cheia în contact și părăsi parcarea subterană. După ce ajunse la suprafață, goni până la ieșire. Înainte de a intra pe stradă, îl sună pe Oleg Tarassov pentru a-i da în sfârșit undă verde.

Când să se piardă în circulație, zări în oglinda retrovizoare un camion mare care o cotise pe bulevard și venea din sens invers.

*

Fosta zonă industrială a orașului Windham
Ora 21.08

Camera frigorifică era cufundată în beznă.

Romuald scăpără un nou băț de chibrit scos din cutia pe care reușise să i-o fure ucigașului atunci când acesta îl snopise în bătaie. Crezuse cu naivitate că i-ar putea fi utilă, dar în depozitul glacial nu exista nimic care să poată arde. Paleții de lemn depozitați acolo erau prea umezi ca să ia foc.

Bețișorul de lemn se aprinse, producând o lumină slabă care nu pâlpâi decât câteva secunde.

Apoi încăperea se cufundă iarăși în beznă.

Un frig cumplit îl cuprinse pe adolescent, sufocându-l, amorțindu-i fața, paralizându-i nasul și urechile. Un suflu glacial îi ardea mâinile, pătrunzându-i în tot corpul și intrându-i în oase până la măduvă. Un dușman invizibil, cu care nu se putea lupta.

După ce mai întâi i se accelerase, ritmul cardiac îi devenise acum mult mai slab. Frica și tremurăturile îl făceau să se simtă groaznic de obosit. Încet-încet, simțea cum puterile îl părăsesc.

Era epuizat. Ca să nu cadă într-o stare de letargie, își propusese să scapere câte un băț de chibrit cam din zece în zece minute și se agăța de acel ceremonial.

Picioarele îi erau țepene, ca paralizate. La cursul de biologie învățase că, pentru a combate hipotermia, sângele părăsește extremitățile corpului pentru a apăra cele două sanctuare care sunt inima și creierul.

Devenise confuz, aproape că își pierduse cunoștința. Nu ar fi fost în stare să deschidă gura sau să vorbească și gândea cu încetinitorul. Își simțea bronhiile încărcate, dar nu mai avea nici măcar puterea să tușească. Abia mai reușea să respire.

Nici în cel mai îngrozitor coșmar al său nu se gândise că frigul putea să fie atât de puternic. Cascadorul avusese dreptate: cel mai îngrozitor lucru este să fii conștient de faptul că nimeni nu va veni să te salveze. Să știi că vei crăpa singur, în beznă, răpus de o durere cumplită.

*

Boston, Beacon Hill
Ora 21.09

La mai puțin de un minut după ce închisese telefonul, Oleg Tarassov îl văzu pe Matthew Shapiro coborând scările de la intrare. Rusul își puse casca și mănușile, fără a-l scăpa din ochi pe tânărul profesor. Îl privi cum încalecă pe motocicletă și ochiul lui de expert admiră modelul, un Triumph Tiger Cub de la sfârșitul anilor 1950, superb restaurat, cu far rotund, șa joasă și ornamente cromate strălucitoare.

Îl lăsă pe Shapiro să ia un pic de avans, călcă pedala motocicletei Harley și porni după el.

*

Ora 21.11

Grăbit să ajungă la soția lui, Matthew traversa orașul cu toată viteza. Un cartier pe care îl cunoștea ca pe propriu-l buzunar, un traseu pe care-l făcuse de sute de ori. Charles Street,

Beacon Street, Arlington Street. În pofida ploii mărunte amestecate cu zăpadă, vechea lui motocicletă avea aderenţă la asfalt şi rezista bine la drum. Acceleră şi mai mult când intră pe Columbus Avenue, imensa arteră rectilinie care lega centrul de South End, de Roxbury şi de partea estică a cartierului Jamaica Plain. Era încă devreme, dar oraşul era pustiu. Lumina decoraţiunilor se suprapunea cu cea a clădirilor de birouri şi a magazinelor. Îngeraşi argintii atârnau de lampadare, iar ghirlandele de steluţe strălucitoare şi discuri fosforescente ciudate în care erau înfăşuraţi copacii creau o atmosferă futuristă.

Când se apropie de cartierele mărginaşe, luminile se împuţinară. Matthew simţi că motocicleta se balansează când intră cu viteză prea mare în intersecţia cu sens giratoriu situată înainte de gara Jackson Square. Reuşi s-o stabilizeze fără dificultate, apoi ocoli gara şi o luă pe „cornişă", rampa de beton dintre Rope Street şi Connoly Avenue, strada pe care se afla spitalul lui Kate. Teoretic, acea scurtătură era interzisă motocicletelor, dar nu văzuse niciodată vreun poliţist pe acolo. Totuşi, rulă cu prudenţă din cauza carosabilului alunecos. Cu puţin mai înainte de a lua un viraj periculos, observă în oglinda retrovizoare un alt motociclist care se ţinea scai de el, pe o uriaşă Harley personalizată.

Farul îl orbi.

„N-am chef de întreceri", gândi el încetinind şi ţinând dreapta pentru a se lăsa depăşit. Harley-ul ieşi din rând pentru a-l depăşi, dar în ultimul moment îşi schimbă brusc direcţia. Roata din faţă a acestuia lovi roata din spate a motocicletei Triumph, pe care o dezechilibră. Surprins de violenţa şocului, Matthew pierdu controlul vehiculului.

Cu un ultim reflex, suci ghidonul şi blocă roata din spate pentru a-şi culca motocicleta care alunecă pe asfaltul umed şi se înţepeni între barierele metalice. Aruncat de pe Triumph, Matthew se rostogoli pe pământ. Simţi casca lovind de mai multe ori şoseaua, apoi cu unul dintre picioare izbi lateral stâlpul care susţinea parapeţii, după care rămase nemişcat. Îi luă vreo zece secunde să înţeleagă ce i se întâmpla. Încercă să se ridice în picioare, dar urlă de durere. Piciorul drept era rupt. Se sprijini de

parapet și își scoase casca, moment în care îl văzu pe tipul de pe Harley repezindu-se asupra lui, înarmat cu o bâtă de baseball.

Bărbatul ridicase deja bâta, pregătit să-i zdrobească vertebrele cervicale.

*

Cele două săgeți ale unui pistol Taser îl nimeriră pe rus în ceafă, declanșând niște șocuri electrice care îl năuciră. Cascadorul se prăbuși ca fulgerat.

Îmbrăcată cu o pereche de pantaloni negri, mulați, și cu geacă de piele, Emma profită de paralizia asasinului pentru a-l dezarma.

— Ești teafăr? întrebă ea, repezindu-se spre Matthew.

El ridică ochii spre acea femeie cu fața acoperită de o cagulă neagră, care apăruse de nicăieri pentru a-i salva viața.

— Dar... Ce se-ntâmplă?

— Soția ta! strigă Emma. Încearcă să te omoare!

— Ce? Bați câmpii! Cine ești tu?

Emma nu mai avu timp să răspundă.

Două faruri strălucitoare străpunseră întunericul. Mazda lui Kate opri lângă motocicleta Harley Davidson. Doctorița ieși din mașină și evaluă situația dintr-o privire rece.

Nimic nu se petrecea așa cum fusese prevăzut.

— Iubito! o strigă Matthew.

Kate nici măcar nu se uită la el. Ea se întreba doar cine e femeia cu înfățișare de Catwoman care tocmai îi zădărnicise planul.

„Ia problemele una câte una."

Kate se aplecă spre Tarassov și văzu săgețile de Taser înfipte în ceafa lui. Cu sistemul nervos paralizat, asasinul zăcea pe asfalt, încercând să-și revină. Scotocind în buzunarul interior al gecii lui Oleg, doctorița găsi ceea ce căuta: un Glock 17 din plastic, dotat cu încărcător. Armă pistoletul automat și trase înspre Emma pentru a o obliga să se retragă. Cu brațul întins, perpendicular pe corp, cu degetele crispate pe trăgaci, Kate înainta spre soțul ei.

„Încă mai pot să-l salvez pe Nick. Dacă îi trag un glonț în cap lui Matthew, va muri, dar inima îi va fi protejată."

— Kate, ce faci, iubito?! Ce...

— Taci! urlă ea. Nu-mi spune „iubito"! Nu mă cunoști. Nu știi nimic despre mine. NIMIC!

„Îmi voi sfârși zilele în închisoare, dar Nick va trăi."

Chipul frumoasei doctorițe se metamorfozase. Își pierduse grația și strălucirea, nu mai era decât o mască de porțelan, albă și rece. Numai ochii îi erau arzători, scăpărând de furie. Continuă să înainteze spre soțul ei, ca un robot.

— Mi-ar plăcea să-ți explic, Matt, dar n-ai înțelege.

Emma se retrăsese pe cealaltă parte a drumului. Mijind ochii, îl zări pe cascador încercând cu disperare să se ridice. În acel moment, observă tocul de pistol prins de glezna lui Tarassov. În mintea ei se produse un declic. Se strecură până la el și smulse revolverul Smith&Wesson model 36 din teaca lui. Își puse mâinile în jurul patului armei și întinse brațul pentru a o avea pe Kate în linia de ochire.

„N-ai timp să-ți pui întrebări."

Țeava Glock-ului lui Kate era îndreptată spre capul soțului ei, iar cea a pistolului Emmei în direcția doctoriței. Cele două femei erau gata să tragă.

Emma se rugă să nu-i tremure mâna și apăsă prima pe trăgaci.

*

Atinsă în piept, Kate se prăbuși pe spate. Trupul îi căzu peste parapetul de securitate și se rostogoli pe versantul abrupt al râpei.

*

O tăcere prelungă, aproape ireală se lăsă după detunătura armei.

Aruncată la pământ de violența reculului, Emma rămase câteva clipe tremurând, șocată, fără grai.

Oleg Tarassov reuşise să se ridice în picioare cu greu şi înţelesese că avea tot interesul să se facă nevăzut. Fără să-şi mai pună casca, încălecă pe Harley, călcă pedala şi plecă în sensul opus celui din care venise.

După cincizeci de metri, la intersecţie, camionul cu făină condus de Sameer Naraheyem îl lovi în plin.

*

Emma îşi veni în fire. Îl văzu pe Matthew, la câţiva paşi de ea, în stare de şoc. Dar în viaţă.

„Romuald!"

Alergă până la epava motocicletei cascadorului şi smulse GPS-ul fixat cu o bandă adezivă cu arici dublată de o ventuză puternică. După care se întoarse şi sări în maşina lui Kate.

*

Aşezată la volan, îşi scoase cagula şi consultă sistemul de geolocalizare. După cum sperase, aparatul păstrase în memorie ultimele trasee făcute de asasin. Răsuci cheia în contact şi porni „cornişa" într-un scrâşnet de pneuri.

Bostonul era pustiu. Emma intră pe Interstate 93 prin nord şi rulă pe autostradă, sfidând toate regulile de siguranţă sau de prudenţă. Puţin îi păsa de limitările de viteză, de patrule sau de pericol. Nimic nu avea importanţă în afară de Romuald.

„Numai de nu i s-ar fi întâmplat nimic..."

Conduse cu piciorul pe acceleraţie timp de o jumătate de oră, apoi ieşi de pe autostradă în dreptul oraşului Windham, la frontiera dintre Massachusetts şi New Hampshire. Se lăsă ghidată de GPS, luând-o pe nişte drumuri secundare până ajunse în faţa incintei unei foste zone industriale, unde se împotmoli.

„Şi acum?"

Emma privi ecranul GPS-ului. Reperul care marca zona de sosire nu era departe, dar nu se putea merge cu maşina. Lăsă

farurile aprinse şi coborî din vehicul. Partea aceea de drum era cufundată în beznă. Nu vedea mare lucru în afară de un gard înalt de sârmă care se ridica în faţa ei. Se hotărî să-l escaladeze cu mâinile goale. Când trecu de partea cealaltă a grilajului, un capăt de sârmă, ascuţit ca un cuţit, i se înfipse în braţ, sfâşiindu-i carnea pe cel puţin cinci centimetri.

Durerea o făcu să se clatine. Simţi sângele curgându-i pe sub pulover şi geacă, dar refuză să se autocompătimească. Se rostogoli pe pământ. Apoi se ridică şi alergă să se cţere în vârful unui povârniş de unde reuşi să distingă oraşul-fantomă. Fostele uzine şi depozitele dezafectate se întindeau cât vedeai cu ochii. Zona era suprarealistă. Un veritabil decor de film de groază. Câteva vagoane rugineau pe o veche cale ferată. Vântul urla, făcând să scârţâie instalaţiile metalice. Siluete deformate ameninţau să ţâşnească din spatele fiecărei barăci. O vale a umbrelor care se întindea probabil pe vreo cinci, şase hectare.

Cum să-l găsească pe Romuald în acel labirint de fier vechi şi tablă?

— Romuald! Romuald! strigă ea de mai multe ori, dar, purtate de vânt şi zăpadă, strigătele i se pierdură în gol.

Căută din ochi un indiciu sau un detaliu după care să se poată orienta, dar nu vedea nici la trei metri în faţă.

Dând la o parte fulgii de zăpadă care îi intrau în ochi şi folosindu-şi telefonul mobil pe post de lanternă, alergă într-un suflet cu faţa în bătaia vântului, îndreptându-se spre partea de nord-est a zonei industriale. Tarassov căutase fără îndoială locul cel mai îndepărtat de drum pentru a-şi lăsa maşina. Deodată, un zgomot o făcu să se oprească. Tocmai călcase pe pietriş. Lumină solul cu telefonul, ţinându-şi răsuflarea.

Era un drum care ducea la un depozit uriaş.

Înaintă câţiva paşi pentru a vedea ce scrie pe un panou ruginit:

ABATOARELE REGIONALE
COMITATUL HILLSBOROUGH

Alergă din nou până ajunse la clădirea principală. Acolo, observă urme proaspete de roţi care începeau să fie acoperite de

zăpadă. Inima îi bătea nebunește în piept. Cineva venise acolo recent.

Împinse cu toată puterea masiva ușă culisantă și o închise în urma ei ca să nu intre vântul.

— Romuald!

Locul era cufundat în beznă, dar se auzea bâzâitul unei instalații de încălzire sau de climatizare.

Emma apăsă pe un întrerupător și o lumină slabă inundă spațiul, dând la iveală un depozit aproape gol, cu pereți de beton.

În mijlocul clădirii, recunoscu pick-up-ul vișiniu al cascadorului.

Se apropie de camionetă și se uită înăuntru.

„Nimeni."

Regretă că nu luase cu ea micuțul revolver compact al cascadorului.

— Romuald?

La capătul încăperii principale, un culoar cotit ducea la un șir de uși din fier. Prima dădea într-o cameră goală. Celelalte erau zăvorâte. Emma închise ochii, dar descurajarea ei nu dură nici măcar o secundă.

Când plecase, asasinul avusese grijă să stingă tot. În afară de...

„Generator!"

Se întoarse pentru a încerca să identifice sursa zgomotului. Bâzâitul provenea dintr-o cameră frigorifică. Emma bătu cu pumnul în peretele metalic.

— Romuald?

„Nu, este imposibil. Nu aici..."

— Romuald? Sunt eu, Emma, mă auzi?

Încercă să deschidă ușa, dar în zadar. Aplecându-se, observă o piesă din oțel șlefuit în formă de cârmă. O învârti până la capăt și ușa camerei frigorifice se deschise.

Izbită de aerul polar, se năpusti înăuntru.

— Romuald!

La lumina telefonului, zări gluga de blană de la geaca adolescentului.

Emma se repezi spre el. Era culcat și părea lipsit de viață. Mobilizându-și toate forțele, îl târî ca să-l scoată din frigiderul

mortal şi îl readuse la temperatura ambiantă. Îşi puse telefonul pe difuzor, sună la 911 şi ceru de urgenţă o ambulanţă pentru un pacient cu hipotermie.

În aşteptarea echipei de salvare, încercă să afle dacă Romuald mai respiră, dacă mai are puls, dar era prea nervoasă ca să-şi dea seama. Pielea băiatului era albăstrie, cadaverică.

„La dracu'!"

Nu avea nici măcar o pătură pentru a-l încălzi. Atunci îşi aminti de tehnicile de prim-ajutor pe care le învăţase cu câteva luni mai înainte, în timpul unui curs pe care toţi angajaţii de la Imperator fuseseră obligaţi să-l facă. O chestie care pe moment i se păruse idioată şi lipsită de interes, neimaginându-şi nici măcar o clipă că poate îi va fi de folos într-o zi. Din fericire, manevrele pe care le făcuse pe manechin îi reveneau acum în minte cu exactitate. Îl întinse pe adolescent pe spate, se aşeză în genunchi lângă toracele lui, îi ridică puloverul şi îşi puse palma dreaptă în partea inferioară a sternului acestuia. Puse apoi cealaltă mână peste prima. Cu braţele întinse, apăsă cu toată puterea, înfigându-şi mâinile în pieptul lui Romuald, apoi le ridică, după care reluă ciclul de compresiune şi relaxare pentru a face sângele să circule în corpul adolescentului.

„Unu, doi, trei! Unu, doi, trei!"

Numără treizeci de compresiuni, apoi îi făcu respiraţie gură la gură.

Nu muri!

Furioasă la culme, reîncepu ciclul masajului cardiac, încercând să păstreze un ritm regulat.

„Unu, doi, trei..."

La fiecare apăsare pe cutia toracică, risca să-i rupă coastele.

„Unu, doi, trei..."

Timpul se oprise în loc. Emma nu se mai gândea la nimic. Avea de dus un război. Cel pe care viaţa îl duce împotriva morţii.

„Nu muri, Romuald! Nu muri!"

Un an mai târziu...

Replay

„Dacă este adevărat că nu putem trăi decât o parte din ceea ce se află în noi, atunci ce se întâmplă cu restul?"

Pascal Mercier

Universitatea Harvard
Cambridge
19 decembrie 2011

Amfiteatrul gemea de lume, dar nu se auzea niciun zgomot.

Acele de pe cadranul de bronz al bătrânului orologiu arătau ora 14.55. Cursul de filosofie ţinut de Matthew Shapiro se apropia de sfârşit.

Soneria îi eliberă pe studenţi. Matthew îşi aranjă lucrurile, îşi luă paltonul pe el, îşi înnodă fularul şi ieşi în campus. De cum ajunse afară, îşi rulă o ţigară şi traversă parcul Yard.

Parcul era scăldat într-o frumoasă lumină de toamnă. De zece zile, temperatura deosebit de caldă pentru acel anotimp şi soarele abundent le ofereau locuitorilor din New England o vară indiană pe cât de tardivă, pe atât de agreabilă.

— Domnule Shapiro! Prindeţi!

Matthew întoarse capul spre vocea care îl striga şi avu intuiţia să ridice privirea. O minge de fotbal american venea înspre el.

O prinse la limită şi i-o aruncă imediat înapoi fundaşului care o ceruse. Apoi părăsi incinta universităţii pe poarta monumentală care dădea spre Harvard Square.

Tocmai se angajase pe trecerea de pietoni pentru a ajunge în staţia de metrou, când un vechi Chevrolet Camaro zgomotos apăru la colţul dintre Massachusetts Avenue şi Peabody Street.

Tânărul profesor tresări şi se dădu înapoi ca să nu fie călcat de automobilul roşu-aprins care se opri în dreptul lui scrâşnind din pneuri.

Geamul din faţă coborî, dând la iveală claia de păr roşcat a lui April Fergusson, colocatara lui de când îi fusese asasinată soţia.

— Bună, frumosule, te las undeva?

— Prefer să mă întorc acasă cu transportul în comun, o refuză el. Tu conduci de parca-i fi într-un joc video.

— Haide, nu mai fi aşa fricos! Conduc foarte bine, doar ştii!

— Nu insista. Eu unul ţin la viaţă. N-aş vrea ca fiică-mea să rămână orfană de ambii părinţi la patru ani şi jumătate.

— Of, ajunge! Nu mai exagera! Haide, fricosule, grăbeşte-te! Nu vezi că blochez circulaţia?

Presat de claxoane, Matthew scoase un oftat lung de resemnare şi deschise portiera pentru a urca în Chevrolet.

Abia îşi prinsese centura că, în ciuda tuturor regulilor de circulaţie, maşina efectuă o întoarcere periculoasă şi o porni în trombă spre nord.

— Bostonul e în partea cealaltă! protestă el agăţându-se de portieră.

— Fac doar un mic ocol prin Belmont. E la zece minute de-aici. Şi nu te îngrijora pentru Emily. I-am cerut bonei să mai stea o oră în plus.

— Ce tupeu! Te avertizez că...

Tânăra făcu o manevră rapidă sărind două trepte de viteză, apoi călcă brusc pe pedala de acceleraţie, tăindu-i vorba lui Matthew. După câteva minute, se întoarse spre el şi îi întinse o mapă cartonată plină cu desene.

— Închipuie-ţi că s-ar putea să am un client pentru stampa lui Utamaro, zise ea.

Părăsind cartierul universitar, Chevroletul o luă pe şoseaua rapidă care se întindea de-a lungul lacului Fresh Pond până ajunse în Belmont, un orăşel rezidenţial din vestul Bostonului. April introduse o adresă în sistemul GPS şi se lăsă ghidată până într-un cartier de case elegant. În ciuda interdicţiei clare, Chevroletul depăşi un autobuz şcolar şi parcă pe o stradă liniştită mărginită de copaci.

— Vii cu mine? întrebă ea luând mapa cartonată cu desene.

Matthew dădu din cap.

— Prefer să te aştept în maşină.

— Vin cât pot de repede! promise ea, refăcându-şi machiajul în oglinda retrovizoare.

— Nu ţi se pare că exagerezi? o provocă el.

— „Nu-s rea, sunt doar desenată aşa", făcu, imitând-o pe Jessica Rabbit.

Apoi mişcă picioarele foarte lungi pe care se mulau nişte colanţi şi ieşi din maşină.

Rămas singur, Matthew aruncă o privire pe partea cealaltă a străzii. O femeie împreună cu doi copilaşi împodobeau grădina cu ornamente de Sărbători. Îşi dădu seama că mai era mai puţin de o săptămână până la Crăciun şi acea constatare îl cufundă într-o stare aproape de panică. Vedea cu groază profilându-se prima aniversare a morţii lui Kate: acel funest 24 decembrie 2010 care îi dăduse viaţa peste cap aruncându-l în suferinţă şi deznădejde.

De la asasinarea soţiei, viaţa lui era un coşmar. Cum să reacţionezi când afli că cea cu care ţi-ai împărţit viaţa vreme de patru ani, mama fetiţei tale, nu s-a căsătorit cu tine decât ca să te ucidă? Să te ucidă pentru a-şi salva amantul care avea nevoie de un transplant de inimă? Cum să trăieşti mai departe? Cum să mai ai încredere în oameni? Cum să te mai gândeşti să o iei de la capăt cu altă femeie?

Matthew oftă. Numai datorită fiicei lui nu îşi pierduse minţile sau nu îşi pusese capăt zilelor. Când povestea fusese făcută publică, imediat după moartea lui Nick Fitch, se luptase pentru a o proteja pe Emily de curiozitatea jurnaliştilor. Fusese un moment foarte greu când presa nu-i lăsa în pace. Nişte editori îi propuseseră sume uriaşe pentru a-şi scrie povestea, iar cei de la Hollywood voiau să facă un film inspirat din tragedia lui. Pentru a scăpa de acei intruşi, se gândise serios să plece din Massachusetts, dar era prea ataşat de Boston, de casa şi de studenţii lui. De câteva săptămâni, subiectul începuse să-şi piardă actualitatea şi apele se linişteau în mass-media. Asta nu-i

ușura cu nimic suferința, dar cel puțin se simțea eliberat de povara unei notorietăți nefaste.

Mici lucruri neînsemnate îl făceau să redescopere gustul vieții: o plimbare cu Emily într-o zi însorită, un meci de fotbal cu studenții săi, o glumă foarte reușită spusă de April.

Dar vindecarea era fragilă. Durerea stătea la pândă, gata să-l sugrume, repetând la nesfârșit aceleași întrebări fără răspuns. Cum să accepte că cei mai frumoși ani din viața lui nu fuseseră de fapt decât o mascaradă? Cum să-și recapete încrederea în sine după ce fusese înșelat astfel? Cum să-i explice lui Emily acea situație?

Matthew transpira. Inima îi bătea cu putere în piept. Coborî geamul mașinii, apoi căută o pastilă de anxiolitic în buzunarul blugilor și o puse sub limbă. Medicamentul se topi ușor, liniștindu-l încet-încet. Pentru a se calma complet, avea nevoie să fumeze. Ieși din mașină, încuie portiera și făcu câțiva pași pe trotuar, apoi își aprinse o țigară și trase cu sete din ea.

*

Își savură țigara cu ochii închiși, cu fața mângâiată de briza de toamnă. Vremea era încă plăcută. Soarele răzbătea printre ramuri. Matthew rămase câteva clipe nemișcat, apoi deschise ochii. La capătul străzii, un grup de oameni se strânsese în fața uneia dintre case. Curios, se apropie ajungând în fața unei vile tipice pentru New England: o vastă locuință îmbrăcată în lemn, decorată excesiv și cu un acoperiș ca de catedrală, supraîncărcat cu o mulțime de ferestre. În fața casei, pe peluză, se organizase un soi de talcioc.

Matthew se amestecă printre numeroșii curioși care cotrobăiau pe suta de metri pătrați a peluzei. Vânzarea era animată de o tânără drăguță, brunetă, cu fața blândă și surâzătoare. La picioarele ei, un shar-pei de culoarea nisipului își ascuțea dinții într-un os de latex.

În mijlocul amalgamului de obiecte, Matthew zări un computer portabil: un MacBook Pro, cu ecran de 15 inchi, dar nu de

ultimă generație. Se apropie și examină laptopul pe toate părțile. Carcasa din aluminiu a aparatului fusese personalizată cu un autocolant din vinil aplicat pe spatele ecranului, pe care era reprezentată o Evă stilizată și sexy. În partea de jos a ilustrației se putea citi semnătura „Emma L." fără să fie clar dacă era vorba de artista care desenase figurina sau de fosta proprietară a computerului.

„De ce nu?" se gândi el, privind eticheta cu prețul. Vechiul lui Powerbook își dăduse sufletul la sfârșitul verii. Avea nevoie de un laptop nou, dar de trei luni de zile, tot amâna cheltuiala aceea.

Obiectul era propus spre vânzare la patru sute de dolari. O sumă care i se păru rezonabilă.

Se apropie de tânăra responsabilă cu vânzarea și îi arătă Mac-ul.

— Computerul ăsta funcționează?

— Bineînțeles. Este vechiul meu laptop. I-am formatat hard diskul și am instalat o nouă versiune a sistemului de operare. E ca și nou!

— Nu prea știu ce să fac... ezită el.

— Credeți că încerc să vă trag în piept? îl tachină ea, zâmbind.

Matthew zâmbi și el. Tânăra îi întinse cartea de vizită.

— Ascultați, iată ce vă propun! Dacă în șase luni laptopul are cea mai mică problemă, mă angajez să vi-l repar. Cel mai bun prieten al meu se pricepe foarte bine la informatică.

Matthew se uită pe cartea de vizită:

Emma Lovenstein
Somelier șef
Imperator
30 Rockefeller Plaza New York, NY 10020

— Lucrați la restaurantul Imperator?

— Da, ați mâncat vreodată acolo?

— Într-o altă viață, ocoli el răspunsul, alungând din minte un eveniment care îi amintea prea mult de căsătoria cu Kate.

Câinele veni și i se frecă de picior, apoi scheună vesel.

— Îl cheamă Clovis și s-ar zice că vă iubește! se entuziasmă Emma.

Matt mângâie animalul. Soarele răzbătea printre ramuri.

— Fata mea visează să aibă un cățeluș ca al dumneavoastră, zâmbi el.

— Ce vârstă are?

— Patru ani și jumătate.

Emma dădu din cap.

— Aveți copii? o întrebă el.

— Încă nu.

Matthew simți că se aventurase pe un teritoriu intim și bătu în retragere.

— Așadar, locuiți la New York.

— Unde mă întorc de altfel peste câteva ore, zise ea, uitându-se la ceas. Am venit să-i dau o mână de ajutor fratelui meu, dar nu trebuie să pierd avionul.

Matthew mai ezită câteva secunde până să se hotărască.

— Bine, îl iau, zise el arătând spre laptop.

Își scoase portofelul, dar constată că n-are în el decât trei sute zece dolari. Jenat, nu îndrăzni să negocieze, însă tânăra îi sări în ajutor.

— E bine, vi-l las la prețul ăsta!

— Sunteți foarte amabilă, răspunse el, dându-i bancnotele.

Zărind-o pe April care tocmai ajunsese pe peluză, îi făcu semn de departe. Emma îi întinse calculatorul pe care îl ambalase în cutia lui originală.

— Deci o să vă sun în caz că nu mai merge, conchise Mattew, fluturând cartea de vizită.

— Dacă din întâmplare doriți să mă sunați înainte, nu vă simțiți obligat să așteptați până se strică laptopul, îndrăzni ea.

El zâmbi pentru a-și masca surprinderea și se îndreptă spre April.

Matthew insistă să conducă el. Pe drumul plin de ambuteiaje spre Boston, nu-și putu lua gândul nici măcar o clipă de la Emma Lovenstein.

Boston
Cartierul Beacon Hill
Ora 20.00

Matthew o înveli bine pe Emily şi stinse luminile cu excepţia veiozei de deasupra patului. Înainte de a pleca, o mai îmbrăţişă o dată pe fetiţă, promiţându-i că April va trece să-i spună noapte bună, şi ieşi din cameră lăsând uşa întredeschisă.

Apoi coborî în salon. Parterul locuinţei era scăldat într-o lumină difuză.

Se aplecă pe fereastră şi, preţ de o clipă, se uită la ghirlandele de beculeţe care clipeau, agăţate de gardul din fier forjat al parcului. Apoi merse în bucătărie şi scoase din frigider un bax de bere blondă. Desfăcu o sticlă şi se pregătea să mai ia o tabletă de anxiolitic.

— Hei, frumosule, ai grijă cu amestecul ăla, poate fi periculos! îl interpelă April.

Încălţată cu nişte pantofi cu tocuri ameţitoare, purta o ţinută excentrică, dar şic. Îşi prinsese părul în coc şi se dăduse cu un fond de ten sidefat care îi scotea în evidenţă rujul de buze sângeriu.

— Nu vrei să mă însoţeşti? Merg la Gun Shot, noul pub de lângă chei. Friptura lor de porc e o minunăţie. Iar de Mojito nici nu-ţi mai spun! În momentul de faţă, acolo merg cele mai frumoase fete din oraş.

— Îmi propui să-mi las fetiţa de patru ani singură ca să merg să beau Mojito într-un bar de lesbiene sataniste?

Agasată, April îşi aranjă brăţara cu arabescuri purpurii.

— În primul rând, Gun Shot nu e un bar pentru lesbiene! se enervă ea. Şi-n al doilea rând, vorbesc serios, Matt, ţi-ar face bine să ieşi, să vezi lume, să încerci să placi din nou femeilor, să faci dragoste...

— Dar cum vrei să mă mai îndrăgostesc? Soţia mea...

— Matt, nu încerc să neg traumatismul pe care l-ai suferit din cauza lui Kate, dar dacă vrei să treci peste această încercare, trebuie să mergi mai departe, să uiţi, să-ţi dai măcar o şansă de a lua viaţa de la capăt.

— Nu sunt încă pregătit s-o fac, zise el.

— Foarte bine, nu insist, capitulă ea, încheindu-şi nasturii la cardigan şi trântind uşa în urma ei.

Rămas singur, Matthew scotoci prin congelator şi dădu peste o cutie de carton. Scoase pizza din ea şi o bagă în cuptor, potrivi minutarul şi se întinse pe canapea. Simţea nevoia să fie singur. Nu căuta pe nimeni care să-l înţeleagă, pe nimeni care să-l consoleze. Voia doar să uite de durere alături de singurii lui prieteni, credinciosul lui flacon cu medicamente şi scumpa lui Corona.

Totuşi, de cum închise ochii, imaginea tinerei de la piaţa de vechituri îi apăru în minte cu o precizie uimitoare. Părul ei ondulat, privirea surâzătoare, pistruii drăgălaşi, zâmbetul maliţios, vocea ei ştrengărească atunci când îi spusese: „Dacă din întâmplare doriţi să mă sunaţi înainte, nu vă simţiţi obligat să aşteptaţi până se strică laptopul."

Deodată, un lucru i se păru cât se poate de evident: îşi dorea foarte tare s-o revadă pe femeia aceea.

Se ridică şi se aşeză la barul de lemn din bucătărie unde îşi lăsase portofelul în care pusese cartea ei de vizită.

„Emma Lovenstein... Ce-ar fi s-o sun acum, imediat, şi s-o invit la restaurant?"

Ezită o clipă. Probabil că era în avion în drum spre New York, dar putea să-i lase un mesaj.

Formă pe telefon primele cifre ale numărului ei, apoi se opri brusc. Mâinile îi tremurau.

„La ce bun s-o sun?" se întrebă, asaltat de aceleaşi îndoieli. Nu avea niciun rost să se mintă. Nu mai credea în ideea de cuplu, în complicitate, în emoţiile împărtăşite. Simţi cum îl cuprinde furia.

„Patru ani..."

Trăise patru ani cu o străină, cu o criminală, cu o femeie bolnavă care îl manipulase ca pe o marionetă.

Cu o oră înainte de momentul în care ea intenţiona să-l ucidă, el îi pregătea felurile de mâncare preferate! Nu era decât o victimă a lui Kate, un biet idiot, un biet naiv care se lăsase păcălit ca un prost. Nu numai că merita ceea ce i se întâmplase, dar trebuia să poarte crucea aceea până la moarte!

De furie, izbi cu telefonul de perete, își înghiți pastilele cu o gură de alcool și se întoarse pe canapea.

*

New York
A doua zi
21 decembrie 2011

— Hei!

Așezată pe o bancă din Washington Square, Emma îi făcu semn cu mâna lui Romuald. Tânărul veni la ea, o îmbrățișă și îi întinse o pungă de hârtie.

— Am trecut pe la Mamoun's și am cumpărat falafel. Gustă, e nemaipomenit!

Se așeză lângă ea și își scoaseră sendvișurile din ambalaj.

Într-un an de zile, Romuald se metamorfozase. Francezul micuț și rotofei devenise un tip frumos, elegant, student în anul întâi la New York University. După incredibila aventură pe care o trăiseră împreună, el și Emma erau acum foarte apropiați și se vedeau de mai multe ori pe săptămână. Emma îl ajutase pe Romuald să se mute în Manhattan și era foarte atentă la studiile lui.

— Te-ai mai gândit la ce vrei să faci în viață? întrebă ea, mușcând din lipie. Ceea ce mi-ai spus alaltăieri era o glumă?

— Nicidecum, vreau să fiu psihiatru. Sau polițist.

— Tu?

— Da, acum cred că ființele umane sunt mult mai interesante decât calculatoarele. Poveștile lor de dragoste, pornirile de răzbunare sau de violență...

Emma îi zâmbi complice.

— Sunte delicioase sendvișurile tale, zise ea cu gura plină.

— Credeam că tu o să aduci vinul, glumi el. Cu un pahar de Bourgogne, falafelul ăsta trebuie să fie mortal!

Emma îi făcu cu ochiul.

— Bun, m-ai ținut destul pe jar! Cum a fost călătoria la Boston? întrebă el.

— Nu chiar aşa cum speram, se strâmbă tânăra.

— L-ai revăzut pe Matthew?

— Da, a venit într-adevăr la vânzarea de obiecte vechi şi chiar a cumpărat laptopul meu. Am fost emoţionată, a fost atât de ciudat să-l reîntâlnesc după atâta timp!

— Deci aţi vorbit!

— Puţin.

— Nu te-a recunoscut?

— Nu, şi e mai bine aşa! Acum un an, nu m-a văzut decât câteva minute şi purtam o cagulă.

— I-ai lăsat cartea ta de vizită?

— Da, dar nu m-a sunat.

— O s-o facă! o asigură Romuald.

— Nu cred, răspunse ea. De altfel, poate că e mai bine aşa.

— Dar de ce nu-i spui adevărul?

— Este imposibil, o ştii foarte bine. În primul rând, pentru că adevărul este incredibil, şi în al doilea rând...

— Ce?

— Tu te-ai putea îndrăgosti de femeia care a ucis-o pe mama fiicei tale?

— Dar i-ai salvat viaţa, Emma!

Tânăra ridică din umeri şi întoarse privirea pentru ca Romuald să nu-şi dea seama că are lacrimi în ochi.

Tulburarea ei nu dură însă prea mult. Deja îşi întreba prietenul cum stă cu dragostea. Romuald făcea progrese în cucerirea unei studente la filosofie de la Harvard, Erika Stewart, cu trei ani mai mare ca el, pe care o întâlnise în piaţa fermierilor din Union Square în urmă cu o lună şi de care se îndrăgostise nebuneşte. La început, fata nu-i dăduse nicio atenţie. Pentru nimic în lume n-ar fi acceptat să iasă cu un tip mai tânăr decât ea. Dar Romuald reuşise să-i afle adresa şi, sfătuit de Emma, începuse să-i scrie câte o scrisoare în fiecare zi. O scrisoare „adevărată", scrisă cu stiloul pe hârtie. Întrucât arta seducţiei epistolare nu era punctul forte al tânărului, Emma, asemenea lui Cyrano de Bergerac, ţinea adesea pana în locul lui. Şi acea încercare de cucerire „ca pe vremuri" dăduse roade. Erika nu numai că intrase

în joc, dar acceptase și invitația lui Romuald: o cină la Imperator sâmbăta următoare.

— Știi că trebuie să faci rezervare cu trei luni înainte ca să obții o masă în restaurantul ăsta, îi aminti Emma.

— Da, știu, zise el cu un aer contrariat. Dar m-am gândit că...

— Bineînțeles c-o să te ajut să obții o masă! Una frumoasă, lângă fereastră, cu vedere spre Empire State Building!

Tânărul îi mulțumi călduros și ea îl însoți pe jos până la universitate.

*

Boston
Ora 13.00

Matthew își termină programul de jogging gâfâind din greu. Alergase mai bine de o oră pe malurile râului Charles, ajungând până la clădirile MIT și întorcându-se apoi spre Public Garden.

Cu mâinile pe genunchi, cu spatele îndoit, își recăpătă suflul, după care traversă în mers peluzele Boston Common. Picioarele îi tremurau, simțea o gheară în stomac și nu reușea să-și potolească bătăile puternice ale inimii. Ce i se întâmpla?

Nu avea nimic de-a face cu efortul. De când se sculase, se simțea copleșit de un sentiment nou, o senzație amețitoare care îl luase pe nepregătite. Orice făcea, oriunde se ducea, Emma Lovenstein nu-i ieșea din gând. Îi era imposibil s-o uite. Îi era imposibil să fugă de ea. Și acea prezență îl făcea să fie altcineva. Un bărbat eliberat de prejudecăți și capabil să se gândească în sfârșit la viitor. Era cât se poate de evident.

Se așeză pe o bancă de unde contemplă albastrul metalic al cerului și sclipirile razelor de soare pe oglinda lacului. Vântul îi mângâia fața.

În jurul lui, niște copii se jucau.

Simțea că trăiește din nou.

*

După ce se despărţise de Romuald, Emma luă un taxi şi se întoarse la Imperator, unde îşi petrecu prima parte a după-amiezii împreună cu echipa ei pentru a stabili ce vinuri să le fie sugerate invitaţilor la meniurile din seara de Crăciun şi de Anul Nou.

La ora 15.00, telefonul îi vibră în buzunar. Citi discret mesajul pe care-l primise.

De la: Matthew Shapiro
Pentru: Emma Lovenstein
Subiect: Fair-play
Dragă Emma,
Îţi trimit acest e-mail de pe fostul tău laptop, care funcţionează foarte bine. Căutând un pretext pentru a te contacta, m-am gândit să-l stric intenţionat, dar am renunţat la această minciună pentru că prefer să joc fair-play. Aşa că iată ce îţi propun.
Ştiu un mic restaurant italienesc în East Village - Number 5 -, la sud de Tompkins Square Park. Proprietarii sunt Vittorio Bartoletti şi soţia lui, care-mi sunt prieteni din copilărie. Merg să mănânc la ei de fiecare dată când mă duc la New York. Pentru un somelier expert ca tine, nu ştiu dacă au vinuri bune în meniu, dar, dacă-ţi plac arancini bolognese, lasagna la cuptor, tagliatelle cu sos şi cannoli siciliene, atunci restaurantul ar trebui să fie pe gustul tău.
Accepţi să iei masa cu mine acolo în seara asta? La ora 20.00?
Matt

Emma simți cum îi tresaltă inima de bucurie. Răspunse imediat:

Aș fi încântată, Matthew.
Pe diseară așadar!
PS: Sunt înnebunită după lasagna și arancini.
Și după tiramisu!

*

— Alo, capsomanule?
— Sunt la un curs, Emma, șușoti Romuald.
— Trebuie să m-ajuți! Intră pe site-ul lui Akahiko Imamura!
— Stilistul? Iar?
— Da, am nevoie de o programare peste două ore.
— Dar parcă hotărâsem c-o să mă cuminţesc şi n-o să mai piratez...
— Dacă n-o faci, poți să-ți iei adio de la rezervarea ta de la Imperator cu Erika!

*

Cuprinsă de euforie, Emma ieşi în Rockefeller Plaza şi o luă pe 5th Avenue până la magazinul Bergdorf Goodman.

Avea senzaţia că se află în pielea unei actriţe care filmează o scenă pentru a doua oară, dar, de data acesta, spera să poată schimba finalul filmului. Ignorându-le pe vânzătoare, se plimbă printre standurile imensului magazin newyorkez. Chiar dacă moda se mai schimbase un pic de anul trecut, găsi ceea ce căuta: un mantou din brocart a cărui stofă de mătase era ornată cu desene ţesute cu fir de aur şi argint, precum şi o pereche de pantofi decoltaţi din piele de piton, cu reflexii violete şi tocuri ameţitor de înalte.

Odată cumpărăturile făcute, ieşi din magazin şi, cum vremea era frumoasă, se duse pe jos la salonul lui Akahiko Imamura.

După două ore, avea exact aceeași coafură ca anul trecut: părul îi era ridicat într-un coc răsucit care îi lumina fața și îi scotea în evidență ochii verzi și feminitatea.

Opri un taxi pentru a merge în East Village. În mașină, își dădu seama că îi tremură mâinile. Își scoase trusa de machiaj și mai adăugă un pic de roz în obraji, un fard auriu pe pleoape și o nuanță de ruj corai pe buze.

În timp ce șoferul oprea în fața restaurantului Number 5, îndoiala și neliniștea puseră din nou stăpânire pe ea. Și dacă nici de data aceasta Matthew nu era acolo?

Emma se revăzu cu un an mai devreme și se gândi la drumul parcurs.

Până unde puteai dejuca planurile destinului fără a fi pedepsit? Care va fi prețul pe care îl va plăti pentru că a vrut să sfideze legile timpului și să scape de fatalitate?

Avea s-o afle neîntârziat. Plăti cursa, coborî din mașină și intră în restaurantul italienesc.

Cu inima tresăltând, trecu de recepție fără să se oprească. Restaurantul era călduros și intim, exact ca în amintirea ei. Urcă treptele scării din lemn care ducea la un mezanin cu tavanul boltit. Ajunsă sus, înaintă spre masa din margine, care ieșea în afară deasupra sălii principale.

Matthew era acolo.

O aștepta.

Mulțumiri

Lui Ingrid.

Lui Estelle Touzet, somelier șef la restaurantul Meurice.

Lui Dr Sylvie Angel și lui Dr Alexandre Labrosse.

Lui Bernard Fixot, Édith Leblond și Catherine de Larouzière.

Lui Valérie Taillefer, Jean-Paul Campos, Bruno Barbette, Stéphanie Le Foll și Isabelle de Charon.

Cuprins

Prima parte – Hazardul întâlnirilor

Prima zi 11
1 În mijlocul fantomelor 13
2 Miss Lovenstein 25
3 Mesajul 34
4 *Strangers In the Night* 44

A doua zi 57
5 Între ei doi 59
6 Hazardul întâlnirilor 73

Partea a doua – Vieţi paralele

A treia zi 85
7 Vieţi paralele 87
8 Anastasis 99
9 Călători în timp 110

Partea a treia – Aparenţe

A patra zi 127
10 Mâna care leagănă copilul 129
11 Un fel de război 142

A cincea zi 157
12 *The Other Woman* 159
13 Trecerea prin oglindă 169
14 Ekaterina Svatkovski 181
15 Durerosul adevăr 194

Partea a patra – Femeia de nicăieri

16 Prințul Negru 205
17 Stăpânul monitoarelor 218
18 Locotenentul Lovenstein 222
19 Nemuritoarea peruană 230

Partea a cincea – Alegerea răului

A șasea zi 241
20 Memorie vie 243
21 *A Girl On the Run* 254
22 Grupa Helsinki 269
23 Linia inimii 277

Partea a șasea – Dincolo de limită

24 *Heroes and Villains* 291
25 În valea umbrelor 301

Un an mai târziu

Replay 317

Mulțumiri 331

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Romanele lui Guillaume Musso
au fost traduse în **37** de țări și s-au vândut
în peste **20** de milioane de exemplare

Emma locuiește la New York, are treizeci și doi de ani și încă îl mai caută pe bărbatul vieții ei. Matthew locuiește la Boston, și-a pierdut soția într-un cumplit accident de mașină și își crește singur fetița de patru ani. Cei doi se cunosc pe Internet și, după un schimb de e-mailuri, cred că au în sfârșit dreptul la fericire. Dornici să se vadă, își dau întâlnire într-un micuț restaurant italienesc din Manhattan. În aceeași zi, la aceeași oră, fiecare dintre ei intră pe ușa restaurantului. Sunt conduși la aceeași masă și totuși... nu se vor întâlni niciodată. Joc al minciunilor? Fantasma unuia? Manipularea celuilalt? Victime ale unei realități care îi depășește, Matthew și Emma își vor da repede seama că nu e vorba de o simplă întâlnire ratată...

O aventură misterioasă și bulversantă, un roman ingenios, plin de romantism, suspans și captivante răsturnări de situație.

„Un thriller psihologic pe care nu-l poți lăsa din mână."
France Info

„O intrigă polițistă palpitantă pe fondul unui triunghi amoros. Impresionant!"
Metro

„Musso este un iluzionist al suspansului."
Le Parisien

www.all.ro
ISBN 978-973-724-874-9
9 789737 248749

29,90